23 Oct, 2006

Reguitzell melangiós

na Didion t'hi fa pensar:
dificultat d'acceptar la mort
(d'algú tan proper com qui ens ha acompanyada la vida),
dificultat d'acceptar'n la mort,
perquè la pensem com un greuge,
quelcom dolent, lleig, comès contra naltres
(comès per qui...? pel mort mateix...?
pels fats...? per les vapors interplanetàries
qui com espectres gens astrucs
adquireixen ulls i goles fosques...?)
un crim, potser, àdhuc,
una maltempsada, un cop baix, una atzagaiada,
un tort molt lleig, tort, quan l'altre es mor,
un ultratge contra naltres – contra naltres,
contra naltres, malaguanyats,
no pas contra el mort,
el qual, estort de tot mal, angoixa i cabòria,
ell, rai, és clar.

arramba't a port, acotxa els pals, desa eixàrcies i velam.
til·les i orxates,
carcèruls a covar – famosa brouada,
xufles a esprémer – i enfredorir ben fresc.
endreçúries a escatir.
ton pliu a acomplir.
vingui o no a tomb, tos mots a exprimir.
damunt l'àbac, l'ídol – a coldre.
arbitratge dels esclavatges – cal trampejar-s'ho.
tombes un toro d'un cop de puny – neguitosa heroïcitat.
amb urpes escansòries (prou serveixen per a escalar)
t'enfiles on, contubernial, hi ha la gentalla qui vetlla
l'espectre qui has esdevingut.

finestra avall,
carrers corcats, cucats
per cucs, per corcs, per gent.
ningú no t'hi trobava a mancar
ningú no t'hi trobarà a mancar.
el món no és pas més naquis
sense el teu pes
gens important.

fes-t’hi, doncs,
de dol.
truca al capdemort,
i entra-hi,
malaguanyat,
a la foscor.

tots neixem morts.
la finestra és massa breu per a guaitar la vida.
el paisatge de la vida va de mort a mort
en un esbufec d’aire roent, podrit.
se’t tanca la finestra
tantost se t’obre.
(i més val.)

el viatge s’acaba com qui diu abans de començar.
els senyals dels trànsits desapresos ràpidament.
les sueques serioses, lletges, qui es panseixen en un tres i no res.
(et tu, Utte...?)
(un truc curt, nu.)
les gracietes que sonen buides,
les riallotes balmades, quan el dia enllesteix.
el teu passaport denegat.
cal tornar doncs a empaquetar el mateix desori.
més valdria cremar-ho tot.

espadat avall, carcassa qui es podreix.
de dol, de gairell, com cagalló esgarriat
pel cec, budell atzucac.
ja no et trobaràs altre que, amb molta de sort,
fet pedra, copròlit, rudiments, quelcom
lúgubre, record de mort.

20 Oct, 2006

errats i de rats (3)

1. **Gaudeix-ne com un boig**

li dic al meu fill
i ara a la dona qui esfereïda
no sap on escarransir's
guaita la rata
guaita la rata
davall el llit
enorme ratassa, jotfot!

mes ara surten dessota el llit
els animalons
la mare i dos infants
són llargueruts i no en sé el nom
més alts que no les fures
de pell neta i escalfadora
de color beix, el ventre blanc
net, molt tofut
són allò que en diuen mosteles?

no són pas rabiüts
tot i que amb les meues sorollades
els tinc ben astorats
aculats a un racó
i m'ensenyen les dents
de boquetes sense bromera.

mossega-me-la, mostela!
aücava com un ruc
voluble i erroni
fugisser i precoç, vull dir procaç, qui s'exhaureix
braent.

i em penjava la xil·la com un esquer procaç
vull dir salaç
i em solaçava, vull dir m'hi rabejava
en carallot solaç.

gaudeix-ne pler
prou pots
mostela
i les petites, foteu-hi també un mos
si podeu!

ei, ei
fotografieu-les, fotografieu-les
(cridava)
fotografieu'ns-e mentre toregem!

o porteu-me un cistell
cap per avall
que els caçaré.

---

2. **cau amunt**

amb llengua de picot
n’Elisend
em llepava el cul
amunt amunt
per al capdavall barrejar-m’hi
cada sinapsi al cervell.

tot hi és ara reescrit
no en trec l’entrellat
enlloc.

això dels orgasmes
més que no pas petita mort
esconillament dels paràmetres
vull dir paradigmes
vull dir vedrunes
tant se val
se t’hi intercalen bordons
d’enjondre
quin mareig
ja hi som
sant tornem-hi
aquest Elisend
i la seua llengua de picot
esquer pengívol
per al rat qui hi tinc
al meló.

---

3. **tot el que passa pel cap**

per les pols llunàtiques
al seu nou clotet
la més lleu espora espera
vivent per l’eternitat.

pels sutges dels mons volats
la petja de l’inconegut
s’hi estotja ans estatja.

per les cendres del meu cap
tot el que hi passa
– i sovint és mínim
– entitat de passatge – morta naixent
– batec d’ala de breu insecte efímer
hi jaqueix ensems
l’empremta i l’empenta del seu pas
s’atraci on s’atraci, dret.

només el mínim s’hi val
i com més gros més bast
com més vast més dissolut
com més diluït més perdut
per les galàxies
qui mai no s’embagaran.

vist el no-vist
(quan el vist és tan lleig)
el reveig en el rabeig.

a les fosques...
em serv amb dues mans els collons
ulls clucs...
em serv amb dues mans els collons
sense ulls...
em serv amb dues mans els collons
sense mans...
em serv amb dues mans els collons
sense collons...
em serv
amb dues mans
els collons.

per què doncs aquest excés de sentiment
per què doncs aquest balafi de carn...?

per què em caldrien ulls ni d’altres senys
si els signes em neixen
de la sang
qui les hormones abriven...

i els somnis mateixos
em reviuen
i em fan reveure l’invisible...?

els peus de gat de l’hivern
m’entren el cor
i tot hi és neu i blanc impol·lut
com mur on la projecció
és la vida mateixa – hiperreal.

el no-vist altre que sense senys
aquest és l’únic tros bo

d’allò que deu passar-hi
eteri com batec d’ala de mínim efímer.

en passar-hi, jaqueix de debò
solc
damunt les cendres de l’existència.

aup que escateixc
amb delectança, encantat
com roc impàvid
pels elements bufetejat.

no hi ha brossa
no, per la rampa rellisquent
res a escombrar-hi.

brossa no n’hi ha
tot el que passa pel cap
val aitant
i, com més subtil la brossa, més val.

19 Oct, 2006

L’inerme el migparteixen de cop-sobte

L’armat va armat,
Tu vas inerme.

Se t’atansarà
I tractaràs de llegir’n la fesomia,
I abans no hauràs
Escatit
Amb quina jeia no s’aixecava
Ja t’haurà migpartit
Amb el seu sabre molt esmolat de reglament,
Car “aqueixes eren les seues ordres”,
Fos quina fos
La cara que
Fotés
Mentre
Se
T’atansava.

Te l’etziba de mandró,
I, d’on de tu n’hi havia un,
Ara n’hi ha dos.

Bona cada meitat per a rostir
Mesellament damunt graelles,
Com boc
Sorprès
Mentre
Peixia,
I el maeller
L'estaborneix
I l'obre
En acabat
En canal.

Fugaç finestrella a l'ésser

Aquesta fóra la fórmula:

Viure en un sol dia
Que circumval·la la nimietat de l'univers.

Viu ràpidament:
Quan ho hagis vist tot,
Tanca la finestra – que més tard el temps
No t'arni ni et rosegui una ànima roent.

L'angoixa d'haver-ho vist tot
I haver-ho doncs de reveure
I ja no voler deixar-ho de reveure:
Hàbit lleig,
Hàbit brut del viure.

Se't repeteix, se't repeteix,
I tanmateix prou ho has de sabre:
Com més dies vius, més te n'adones:
Cada dia es col·lapsa en un:
El dia on et mors.

I que hagis viscudes vint-i-quatre hores,
O sis-centes o set-centes mil,
A fi de comptes és el mateix:
Se't trenca l'hàbit.

10 Oct, 2006

En Guixot Calçobre, al museu.

Esgarrifaó davant l'enderroc del mas pairal.

I ara tot és vaporosa recança
i penediment buit,
mentre el vit se'm dispara
inaturable fins a la fi dels temps,
omplint nímies galàxies
per mon mínim firmament…

Indeleble temptació, com si et pengen del nas
els bolquers, de qui la suggerent ferum
a aitanta de trempera et duu.

Pàmpols al·lusius als obstacles
de tant de miracle com fou la teua trajectòria
se t'apareixen com tomàtigues llençades
per urpes invisibles rere paravents
historiats de paisatges soms, ensopits.

En forn cous, remembrant sentors d'infantesa,
tornat tendre i dolç per dins.

Els entotsolaments a la nit.

Quan del soterrani adés mut, de sobte
s'aixeca la veu escarnidora de la ràdio.
Tot hi era silenci, i ara, en esborronadores onades,
aquell xivarri esglaiador.

Desarmat, com anul·laràs l'espectre qui t'empaita
amb desigs d'occir't...?

Fora, plou;
en el vent pluig,
a biorxa es belluguen, desconjuntats,
els paraigües negres, estesos als cordills d'estendre-hi la roba.

Por arreu - a dins, a fora.
Ruïnosa ridiculesa del que sóc.

L'espectre Ramonet, fecal, mig abolit, sorneguer,
remugant amb els forrellats,
i en Guixot estantís, mai del tot guarit
de cap insult, ensurt, com li duu el fat.

Cap altra triaga (com et deixondeixes de maleixamús)

com ara ficar les claus al microones.

Conspicu espetarrec mentre es fonen en estimets
i abraçades,
o només s'intercanvien entretocs electrificats.

Ara que les tens franques, a la pingueressa,
t'obriran cada comiat.

En aeroport, perdent la mare,
vestida de blanc, autònoma.

Ara traspassant doncs magatzems ràpidament,
no hi té pas lleure per a res,
ni aventures, ni violències ni cardamentes...

Mare, mare! - cridant en català en contrada d'estranys.

Cap acte no vol dir res,
si saps on tot fa cap, al mateix indret enjondre, fat
i boirós, subterrani, de l'infern.

Tant se val, hi ha pertot més familiaritat en temps de crisi,
gens de modèstia entre la gent.

Hi ha unió, hi ha solidaritat,
estem perduts, hom comparteix,
hom jeu en grumolls, esperant que el proper esclat
tot s'ho endugui.

"He perduda ma mare com un ocell en magatzem
ple de verdures perd el cuïc o el centpeus."

Un instant la tenia rere uns llibres apilats,
i em guaitava un corcs com rosegaven fusta,
i ara els meus oïdors, les meues oïdores sobretot,
ploren,
i escriuen a l'aire, voleiant de mans,
comiats molt tendres, les dues mans
dos ornitorincs a la basseta
fent giravolts de lletres que l'aigua esborra…

En Guixot ho aprofita,
s'arrigola tornant de l'enterrament.
Engrapant una ampolla de whisky,
ha avisats tots els veïns i famílies que s'armin
i que vigilin doncs rai.

Fugir dels compromisos
et condemna sempre a cercar menjar,
i aixopluc a la babalà.

Córrer amunt i avall, doncs,
només per mantindre un cert nivell de possibilitat

d’anar surant-hi,
sense enfonsar’s definitivament en la desídia.

Fins ara no s’ha pres mai seriosament el menjar
(tot i que sovint ni li’n tocava gairebé gens).

Enmig dels carrers deserts, gesticulant...;
si surts a cerca-hi ous,
i en canvi a través la boira et trobes amb la Pandora
qui torna del teatre, t’hi afegeixes, com qui no té cap cabòria
al cap ni enlloc, deixant-se relliscar amb el desglaç.

Si al començament tothom semblava passar’t davant,
ara demostres més d’entrenament,
o més de resistència,
o més d’habilitat,
i segurament més d’estar-hi avesat,
de córrer avant.
Tens una millor combinació de virtuts,
i doncs al capdavall guanyes,
escales troncs d’arbres ja petrificats
i antiga runa
i arribes davant els tres o quatre
qui han resistida l’envestida darrera al final.

El mas pairal, ara un cau ruïnós
sense cap altra sortida.
Sota les pedres, monstres diminuts,
bípeds molt degenerats qui no us donaran cap premi,
car ni no ells saben per què hi són,
encara, perduts per les ruïnes, estudiant-hi
frenologia, a les palpentes passant-se les urpes
pels cranis tots de brians.

Després que els prenien el mas, hi monejaven
qualque mes, mes ara l’enderrocaven.

Esgarrifaó davant l’enderroc.

Eixida doncs d’indret fosc
per llocs fàcils - es diu: “no em vull pas trencar res,
ja no sóc un infant -
presoner de la necessitat fisiològica - deixem-ho estar
- no tinc ni l’esquena ni la constitució
de ferro - me n’esquitll...”

Enrampat mentre fuig, com titella encarcarat,
de cartró glaçat pel fred.

Mon germà m’havia dit: “Pensa el que fas.
I sobretot no acceptis cap regal dels déus.
Els déus són al món només per a ficar’t a l’ull
llurs ditots llords de sang.”

Mes quan vaig veure na Pandora - la meua dona -
tot fou oblidat - i esbojarradament agraït
donava gràcies al meu destí
que aquella dona-deessa m'acceptés.

I ara què faig amb tants de dits
feixucs de merda i sang
ficats a l'ull...?

Amb falciot d'estiracordetes
voldria tallar les corretgetes de les haveries
que duen el carruatge on saltironen els taüts.

S'engaten als sàbats, n'Epimeteu i ell,
i creix la pedra que ningú no sega.

Malalt per dins i per fora, d'haver de menjar
viandes dolentes fetes per la sogra, i
llavors infectat amb les malalties sexuals
dels amants de la dona.

De sobte em comença el cagalló
(una altra vegada, la vergonya!) -
amb el cagalló a mig penjar,
l'angoixa de trobar un indret
on defecar entre tanta de gentada,
cap canfelip a l'abast,
cap raconet,
cap capseta on fer-ho amagat rere cap cortinatge...

No puc expel·lir'l enlloc.
I sé que en pic trobi l'indret
el desfici haurà passat,
i encara amb el mig cagalló penjant
em neguitejaré debades a fer'l caure tot.

No puc, no puc, no puc - l'angoixa...!

Així sóc, perdent-me per cambres
on pogués fer la feina d'amagat,
quan sóc a una cambra que sembla molt privada;
me'n record que en una cambra així un cop
vaig demanar a mon pare
permís de poder-hi regirar els calaixos
a la percaça de record,
volent retrobar la infantesa, la jovenesa…
I que mon pare, gegantí,
de pell molt fineta damunt els músculs ben dibuixats,
m'ho va atorgar sense gaire bon humor…
I que hi vaig trobar secrets que em desmuntaren
tot el calidoscopi a través dels qual guaitava l'existència…
Quines coses desa la gent…!
Ormeigs rovellats, i les foteses...!

Doncs ara igual,
al sofà semblava haver-hi un cos emmortallat
per flassades fosques;
semblava haver-hi algú mort;
com el càncer que se m'amaga sota els bonys i les punxades…
Tot tapat i flonjo sembla tanmateix un cos…
...de gos...?
Destapar'l una miqueta…
Porta una careta de carota de fantasma,
ulls negres molt grossos i caiguts,
i una boca com una barca negra en la boira…

Què hi feies tota l'estona...?
em diu mon pare amb la veu de botxí merdeta,
carrinclona i esquerdada,
la veu del Wojtila,
la del l'Schwartzenegger…

Subversiu, el·líptic, menjasopes...,
mut, musclejant...

En chor s'esclafeixen, heroics familiars,
bastaixos onírics - em volia furtiu, clandestí
i complicat, i em prenen per titella.

Un taló molt primet i esmolat de dona et trauca la mà
quan vols recollir la flor del trau d'algú
caiguda per terra.

Sofismes, tornant del cementiri.

"Nena, això que et tinc és amor,
o és només verriny, cardera, ganes d'umflar't…?"

Llor descendent, no en só digne...
Mormols de vent.

"Què dius que dius?"

Li dic: res; eixit de pare bestial,
com tots els qui feren la guerra,
el xiquet té fred.

Em manava que me n'anés a les meues cambres...
(*Cambres...? Mas pairal...? Deus tindre calers!*)

Dic que hi aniré:
a les cambres, principesc, tan eixorividet.

Sóc prou bo per a fer-hi rols petits, al cinema,
o davant la lluna de l'armari.

Tanta d'ambició, no vull caure pont avall.
Renecs barana avall,

em diuen d’espantall
els qui traginen amb panses o opis,
trasllats d’estranquis, mentre part damunt
ella s’enllustra les sivelles de les sabates
i tots els mariners s’ofegarien, ulls com carbasses.

“Senyoreta, orgia? orgasme? esperma...?”
A mastegots,
en perdc l’ull;
ara borni, un de vidre.

S’empassa tots els esquers,
la tinc com el millor peix.

Del meu tòtem en fa escuradents,
de cada menstru excel·lent escudella,
de cada verdanc sou de plom vellutat.

Electricista qui desnua fils sense enrampar’s,
escalfadet com un torró sota l’esclat
de tant de desdeny,
reduït a la pols daurada que li regala del maquillatge.

Tot paraigua ara a l’eixut.
I a corns i a crits muts es revela la meua salut.

Altrament, mai no he fotut re
(prou n’hi ha prou existint),
justament perquè faig de...,
no, justament perquè en dec ser un,
vull dir, artístic, poeta.

09 Oct, 2006

Ésser català és viure en l’esperança

Ésser català és

Ésser català és
Viure en català

Ésser català és
Viure en català
I en l’esperança

Ésser català és
Viure en català

I en l’esperança
De dir prou

Ésser català és
Viure en català
I en l’esperança
De dir prou
De dir fora: fora
Amb la carronya
A l’esquena

Ésser català és
Viure en català
I en l’esperança
De desempallegar’ns-en

Ésser català és
Viure en català
I en l’esperança
De desempallegar’ns
Del llast asfixiant
Ultramerdós

Ésser català és
Viure en català
I en l’esperança
De desempallegar’ns
Del llast
Del castelladregot

Ésser català és
Viure en català
I en l’esperança
De veure’ns desempallegats
Al capdavall
Del llast podrit
Llefiscós
Del castelladregot
Qui com carronya
Pudent a l’esquena
Costa tant
De treure’ns.

08 Oct, 2006

Inutilitat de les estacions

Fer-s’hi, rai;
Tornar-se-n’hi, és el que costa.

La closca de l’automòbil abandonada
Entre els giravolts embussats.

Oliós venedor de paquets oliosos,
Cal esquivar’l, mes com?
Et reapareix, com puges, a cada cantonada.

Estació tòrrida, grasses regateres greixoses
A les parets incandescents en la densa boira.

Darrere, al clatell esmunyedís de la memòria,
Versos escrits damunt l’estalzí greixós
A les parets del garatge
En honor de ton nadó.

I ara? Meandres incandescent de les regateres
A les parets greixoses de l’estació
Boirosa.

Meandres de regateres que escriurien
Versos qui sap en quin llenguatge
Inaprehensible.

S’evadeix l’imatge del nadó,
Com ara si amb esquís esdevenia el geni rabent
De valls i comes – laberints de paisatge
Inaprehensible.

Un instant al Sol relluent a la neu,
Entre pedruscall i varecs,
I tucs amb neus perpètues, i flors
I llangardaixos i rocs, els infants
Corrien al voltant de les taules parades
A l’aire lliure.

Els entaulats enraonàvem en l’escalfor
Del després dinar.

De seguida, els infants seran casats
I de seguida morts, com els qui entaulats
N’enyoràvem amargament la jovenesa.

Cal tornar, doncs – com sempre en acabat
Dels comiats.

De nit, entre fum i boira,
Llong,
Llong encordillament de sabates toves.

Mentre les joves i els joves desconeguts
Es despreocupen i es rabegen
Densament en la gatzara,
Les velles insisteixen en el va atapeïment

De les maletes, que en acabat
(Força d’hora més que no pas gaire tard)
Els hauran d’ésser robades.

Fotimers de fotudes futileses,
Fútils fòtils – i milions de mitjons.

Els folres de les maletes, com el cel mateix
I l’atmosfera – vellut qui put a verdet,
Vellut ratat, tacat,
Ple de floridura merdosa i asfixiant.

Truculents, et colpeixen
Molt tangencialment
Els retrets que s’entreadrecen.

Ja s’ho fotran, com t’ho foteres.

Sabates toves damunt els estalzins;
Hi escriuen, de tornada, comiats
Inaprehensibles.

Sóc el pare qui es fleix llambrescament,
Bon corredor,
Va amb cota de malles molt lleugera, i armat,
I és l’home del nen; és l’home amatent,
És l’home dolç – i un si no és efeminat –
Amb el nen dins el carretonet.

En canvi, l’home del gos
És masculí i cridaner i estossegós,
I deu pudir a gos.

La neu s’obria en estrets camins pregons.

Automòbils ràpids a la carretera
Desempallegada, molt més relliscosa
Per la fosa induïda per la fricció.

No ens hi atansem; anem cap al parc.

L’home del gos hi discuteix de futbol;
Tot i aferrissat culer dels *Giants*,
Avui, l’endemà que perderen per un tacó,
En diu grasses, coents facècies
I l’altre – un passejant sense gos
Ni infantó – se li’n riu
Despreocupadament les gràcies
(L’optimisme part defora, com la processó
Et va part dedins – tarannà molt americà, oidà).

Tots plegats xauxinant
Al jardinet marcit i trepitjat
Que volta tènuement el monument.

Vehicles d’infants, andròmines oldanes,
Llisquets damunt la neu glaçada...

Fins que cap no se n’estimbarà
Fins als pregons canons de neu
On els automòbils hi rellisquen a velocitats
Forassenyades.

Com tornar a casa indemne
Amb tot aquest sorrat
De feixugues memòries,
Tots aquests llibres obsolets qui jeuen
Damunt la neu relluent i glaçada...?

Ah, instantània mort,
Érem suara repenjadets a la baraneta escassa
I et deia, fill, que era perillós
De fer-hi gaires equilibris
(Mes tot el que és perillós encanta la mainada).

A frec de precipici ens tremolaven les cames.

Amb un darrer mareig,
O amb una relliscadeta,
O amb cap empenteta,
Ja hi érem – daltabaix.

Parapet avall, quin paperet!

Ara hem baixats per les escaletes,
I tombàvem els caps perquè sentíem
Un *barrabum*, oi? Això: barrumbada va!

Ah, doncs, com la neu
S’esbalça, ah, com la neu s’esbalça
I s’ho enduu tot, i s’ho enduu tot (les roques, els pins)
Daltabaix, daltabaix.

La neu cremada, la neu cremada part dessota
Com cera de ciri.

La baraneta, la plataformeta, l’indret
Just on ens tremolaven les cametes, i potser
Desitjàrem també d’estimbar’ns-hi...

Com ara s’estimba, com ara s’estimba
Amb la neu, tot l’enrenou,
Amb terrabastall, les roques
Els pins, les roques, els pins, daltabaix, daltabaix,
En un
Fum
Llunyà
De ciutat rosegada

Per l’agra, rovelladora, boira.

07 Oct, 2006

Arbitrarietat dels caminets

Corrent per llargues avingudes plujoses,
nocturnes, a la percaça de taxis.

Retroballes efusives d’estació
abans els trens no divergeixin.

Salutació angoixada de veí
o de conegut amb greuges envers tercers;
esbufegat dendròleg qui s’exclama
sobre les harmonies dels arbres,
sobre la naquissitat o la profusió
dels individus, i llurs massa
(o no prou) promiscus veïnatges.

Entrada victoriosa de museu.

Vida rural per tetraèdriques eres,
arbitrari esbarriament de viaranys
polsegosos pels camps...,
i, en escorç, propers, els emmirallats.

Els repetits, colls i braços colrats;
si només ens veieu d’esquena,
mentre avencem devers aquell punt
fugisser, àdhuc fonedís, a l’horitzó,
qui ens reconeix...?

Cassigalls d’ecos de rialles, de tusts
amicals a les esquenes.

Els paisatges, quadres si fa no fa panoràmics,
on, d’esquena, per caminets
polsegosos o herbats – o lluents
corredors de museu – eixos paral·làctics
en perspectives
un pèl a la biorxa –
hi som
gradualment
disminuïts,
fins que ens fonem
(com llepets superflus de pinzellet)
en la pintura.

06 Oct, 2006

Flagell de les religions *(només 3 notes)*

1. **Només l'ateu**

Només l'ateu és prou digne
d'ésser humà.

El cristià, el musulmà, l'hindú, el jueu
quin aixarop de falòrnia impaïble
no s'han d'empassar, esclau
llepa-brutícies
cadascú
sense urc ni dignitat
pujat en el fàstic i la monçònega
quin aixarop de gasofi
no els empapatxa fins al clatell de porc
qui repapieja i es rabeja en sangassa
i llavors tota llur agressió
d'inòpia, inèpcia, dispèpsia
l'han de muntar en carro de combat
disparant a tort i a dret
matant a gavadals
mentre l'ateu
tranquil·lament
i lliure
harmònic
tirany amunt
va a peu
cap a la pedra.

2. **Només hi ha mai prou assequible la desfeta**

vostè diu escola, jo en dic merdola
vostè diu pedòfil
jo dic és bo de fer ben sovint vida intrauterina.

vostè diu teologia, metafísica, escolàstica...
jo dic deixa't d'ostes i vine que et llepi el cony.

vostè diu rabins, talibans, capellans, gurus
jo en dic abusacanalla
qui caldria esclafar sense més ostes.

vostè diu déu
jo dic no ens podreixis el cervell.

vostè diu escola, jo en dic merdola
i dic oimés rabins, talibans, capellans, gurus

l’únic que ensenyen: merda
la canalla en rep un cervell podrit
amb el qual només continuaran de fer això
podrir el món encara més.

dius esplendor, dic resplendor
dius ultratomba, dic tot hi és podrit
dius resurrecte, dic caducitat
dius no fos cas, dic demagog.

dius sinagoga, dic merdagoga
dius mosquea, dic merdea
dius església, dic merdésia
dius catedral, dic merdal.

a tots els temples
per a tots els déus, això en dic, latrina.

i tot el que s’hi diu o fa, merda
merda i prou
i de tota aqueixa merda que no cal
tota aqueixa merda d’afegitó
me’n vull desempallegar.

oh, per a quan
les inútils bombes
totes apilades al bon indret ara
per tal que tant d’aberrant
esborronador
emmerdegament
no sigui al remat nul·lificat!

si haguessin guanyada la guerra els altres
si l’haguessin guanyada els ateus
què hi hauria ara?

hum
ja sé el que no hi hauria
putrefactius de cervell delegats per aquell invent
putrescent: déu.

sense déu, on és falcarien els putrefactius?
alguna altra falòrnia haurien inventada
car com mates, tantost caplleven, els putrefactius
sense esdevindre un podrit?

no caldria pas
una mica més d’humilitat
i aleshores limitar’ns al concret
i prou...?

ridícul com un carter
amb els meus pantalons curts
i els meus mitjons negres apujats fins als genolls
lliuraré les noves en sobre clos
a cadascú dels qui teniu bústia

o nom.

ara esperaré que de tots els llibres
que posin a la venda
pugui si més no comprar'n un
el que no diu falòrnies
tret que un dels opressors arriba
amb la butxaca plena
i, senyorívol, elegant, mascle, s'atansa als qui
els estan posant en lleixes
i encara ni els preus
no hi han adossats
i amb ells hi xiuxiueja un instant
i tot d'una doncs ja ha comprat el lot
sencer, no em deixa res
només les cendres
i el fum del seu vehicle
que m'espols balbament
sol en la ridiculesa, carrincló carter.

i et vindrà si piules gaire
l'escamot de repressió a la cambra mateixa
on fas la viu-viu.

els reprimits
ens fotem tant de fàstic
hom ens humilia
i ho acceptem contents i satisfets
tret que, a sobre, hi afegim
i ens autohumiliem encara més fort.

ens foten davant tothom quinze vergassades
i ens n'anem en acabat a un raconet
no pas a plorar-hi
a autoflagel·lar'ns-hi amb trenta vergassades
o pus.

ens fan anar davant el capitost de l'escamot
qui vol humiliar'ns davant les noies
ens diu: *Hi ha quelcom...*
hi ha quelcom que cal que toqui a algú
a qui li toca...?

respons, molt assenyat
doncs depèn del que sigui que hi ha
depèn del que hi hagi:
Si hi ha un bon cony, doncs per a vós
a vós us toca i pertoca
si hi ha una garrotada o un tacó
doncs per a mi, és clar
a mi em toca i pertoca.

tothom se'n riu
i troba la contesta adient d'allò pus.

"si hi ha bon cul, doncs per a vós"

repetiràs
“si hi ha cap mastegot a rebre, si hi ha cap destrossa
doncs per a mi, és clar”
i hi insisteixes
amb un somriure de datpelcul
mentre se’t fot la dona
(i la dona mai més contenta)
i se’t fot les filles (si mai en tenies)
i les altres noies
qui se te’n foten i et torturarien
si et donessin cap importància
que palesament no tens
car si has salvada la pell
rai, ja has fet prou
què vols més
au
fuig ara que pots
ara que el monstre està ocupat
i content.

3. **Només reblant-hi**

S’escauen sense altre remei les escaiences
i qui les aturarà, ah, malastrucs
si l’educació falleix...?

L’educació, que és l’encaminament
cap al bon pensar.

A començs dels anys 40 del segle XX
s’esdevingué a la Terra
una guerra entre fortes potències territorials.

Una de les potències – religiosa, és a dir
atapeïda de vils, deshumanitzadores, rosega-cervells
falòrnies – s’alià al capdavall amb una altra
de les potències – atea, és a dir
aferrada estoicament a la realitat – la qual
per motius estratègics – és a dir
malignament guerrers – s’havia abans aliada amb
la potència (atea) qui
pel que fos
havia iniciada les hostilitats.

Gràcies als calers
i doncs a l’armament que aqueixos calers
podien comprar
d’una altra potència religiosa perifèrica
qui s’afegí, per motius estratègics, és a dir
ullant el guany ulterior
a la potència religiosa qui era a punt
de perdre la contesa, les forces religioses

i una de les atees, ara per motius estratègics
deseixida de l'aliança anterior
guanyaren la guerra.

Ara començà (a mitjans anys 40 del segle XX)
una altra guerra que en digueren **freda**
entre la potència religiosa i l'atea
guanyadores de la guerra d'abans.

Cap a darrers dels anys 80 del segle XX
la potència religiosa
al capdavall guanyà.

L'atea fou desfeta.

Els ateus desfets, només romagué ara
la possibilitat de guerra
entre obscurantistes
supersticiosos
plens de merda i falòrnia el cervell.

Els agalius eren molt lleigs
ominosament desastrosos.

Guerres entre obscurantistes
són sempre guerres d'anorreament
de foscor total.

Llavors, tot en mans dels religiosos, els claferts
de falòrnia es deixataren doncs
la disbauxa de la desraó s'instal·là
i destruí en escruix la puta Terra.

Sort per als qui vivim en planetes més educats
les miques esmolades de la rebentada
no ens arribaren altre que carrinclonament disfressades
en fats encenalls malencesos de llunyans
muts, focs artificials.

05 Oct, 2006

Quiet a l'ampit, només el que hi albires, ullnú

Per les finestres de la nit
mentre matina
apareixen entre la fina boirina
les dones qui hi gaudiren
cardant de valent
a l'aire lliure de les fosques...

Caminen de presseta ara
per tal d'arribar's a la cuina

part la porta de darrere
a fer-hi l’esmorzar
per a llurs marits qui són a frec
d’eixorivir’s ran el tritlleig del despertador.

Durant la nit els marits
dormiren com socs
car la feina durant el jorn
és qui-sap-lo ujaire.

Només a l’immediat reduiré l’horitzó

de bon matí
les dones qui estenen la roba
s’estenen.

tanta de salut
i múscul
la boca se’m fa aigua.

al Japó
glaç que tot ho enferritja, paralitza
les claus envernissades d’espesses capes de glaç
cap clau ni obre re ni serveix de re
no poden obrir cap pany.

els forrellats també encallats
les baldes enravenades, encarcarades
massa grasses
no entren al trau ni al ganxo, inútils, balderes
res a tancar, res a obrir.

a cada nova casa
els mobles desballestats...
molt a llençar encara.

tot se li esvalota
al seu planeta
tot hi és ara desordre, catàstrofe i mort total.

passa sota l’influència de Mart
vermell irritat
i sobreïxent de sangs podrides.

sortint del museu
darrer tren a la neu, glaçada com pedres
(a casa nostra, a la nostra pàtria el bon oratge...
ah enyor
si doncs no hi manés l’opressor).

cada nafra, plaga, llúpia
xifra

o osca del patir.

no comptis tant
mai no cobraràs.

de fet, sempre
tothora
ja
has
cobrat.

pujant i baixant
escales
faig tard
a les devocions
els autobusos són a punt de sortir
els nens perdran l'autobús de l'escola.

i ara!
i ara! – fa cada escandalitzat.

i ara parlant d'altre
deixa'm llepar't
el cony
posarem pau pertot arreu.

i llegiré rosa, romàntic
com ma mare
i a pendre pel cul el món
pels fastigosos fins a la rel aritjolat
podrit fins al pinyol
gens redimible, ja hi som.

"na Jane s'havia vestida
amb més de cura encara
que de normal ja no hi ficava
amanida avui a conquerir
el que romania per conquerir
del cor del bonifàs
bo i confiant que aquest bocí salvatge
no fos un bontròs de massa
no li ultrapassés tant de desfici
car una vesprada només t'ofereix
tant d'espai
per al tripijoc i prou."

"de sobte tanmateix
l'aclaparadora sospita la prengué
que el bonifàs no hi fóra
que hom l'havia a dretcient omès
entre els convidats a la festa..."

la japoneseta
si la beses de cop-descuit
la suor la pren.

la farineta damunt els mels
se li fa pastetes lletges
i li demanaré perdó
no pas pel petó
això mai
mes pel traïment de les farinetes.

sua
assaonades aixelles
als ulls xiloies de mugró quan el premc
els cavalls blancs de la llet qui em colquen pels prats nevats
de l'escleròtica.

m'he fet
fabricant de mitges de niló
de l'obtenció del niló mateix...
al teixit
a l'afaiçonat
al cosit
a l'empaquetat.

cosit i empaquetat: darrer estadi de producció
i tot al voltant
pudoreta de dona que ador.

enterreu-me en cony
colgueu-m'hi
vull dir, enconyiu-m'hi doncs.

no
això és massa brut
cremeu-me, mort
i que més tard doncs les meues cendres
siguin ingredient
de pomadeta de cony.

Sil·labari d'atleta

Li diu la dona: *Respiraes feixuc*.
I m'ha semblat que clapaes masseta.
Per xo t'he eixorivit.

I ell: "Somiaa la terra: com bleixae feixuga
Part davall la neu qui es desglaçae.

Bo i fent camí, guaitaa, com me n'alluny,
Part damunt la neu, les gentades properes."

Hi toques si em destoques.

"I hi era i sabia quin ere el meu destí. Com el sé ara.
Que és d'ésser sol i d'allunyar'm lluny com puc

Dels congosts de les voludes.”

Voludes de voltors, destoca’m!

“Dels boldrons esmeperduts qui es congrien, infecció.
Voludes al bull, ara règees, marcials, armades,
Adés estocàstiques, com flagells, qui sap,”

I amb xis bares i màquines de trascantó.

“Eixelebrades.

Sempre prop, en la relativa soledat,
Duc el llapis o la clava.
L’aixec, dos copets… Voludes dels voltants,
Orquestra!”

Comprenc la neu, o els pits,
Blancor tibent de terra larvada,
Bleix feixuc d’afermar-s’hi.

“La meua mà: petjada.”

Tostemps el teu desig: ésser lliure.

“Cavà que això dels somnis…?”

Em toques si hi toques.

“Hò ves, saps què? Hora de llevant’ns-e.”

Boranit i bon’hora.

04 Oct, 2006

No mos fareu balenfianos!”

(Extret si fa no fa de n’“*Herakles*”), **n’Eurípides i en Gratulls hi penquem ensems**. (L’u de memòria. El segon traslladat. El tercer tal qual. El quart més llimat.)

u)

“**No mos fareu parlar balenfiano”**

De la merda estranya que en diuen “carronya”
ve un estrany
un foraster

a governar’ns.

Àvol estrany
mai no ens senyorejaràs
ni menjaràs del nostre treball.

Torna-te’n, pudent, a la xarnegaó
torna-te’n a la carronya
a la merda estranya
i sigues-hi mitjamerdós
ultracuidat
presumit
proterviós
barralbuit
tifa
petulant
castelladregot
xarnegot
tant com vulguis
allà baix
en aquell desert fastigós.

A casa nostra no ens cal pas
l’afegitó ofegós
de la teua ultramerda.

---

segon)

S’enfila el capdebrot del chor
dels qui ja no callen i diu...

Ah, fills de la terra, qui n’Ares un jorn sembrà
amb dents arrencades de la maixella d’un drac,
aixequeu-vos!

Trenqueu d’eix hom el cap impiadós;
no és pas tebà. És un maleït estranger.

“Flagell d’empelt, mai no em senyorejaràs
ni fruiràs del producte del meu treball.
Fot el camp, torna-te’n d’on vingueres
i allí fes-t’hi el valent.

Mentre sóc viu, no anorrearàs pas els fills d’Herakles,
no el tenim sebollit gaire pregonament.

Per la seua terra treballà fort
i tu vingueres a fer-la malbé i a robar-la i a robar-li-la.”

(No crec pas que foti el nas on no em demanen
si sóc ací a ajudar uns amics a qui calc.)

Mà dreta, quines ganes d'empunyar la llança!

Mes la carn qui es fa vella va esmussant-ne el desig;
altrament a hores d'ara
ja t'hauria feta bocins la cara
abans de tornar't a sentir'm dir d'esclau.

I a Tebes hi fórem tots comcal...
"Tret que ací et tenim, presumint.

Em sembla que estem tocats de mort
si encara aguantem, maligne, per gaires dies
la teua tirania."

---

3)

– ô gês locheumath', hous Arês speirei pote
labron drakontos exerêmôsas genun,
ou skêptra, cheiros dexias ereismata,
areite kai toud' andros anosion kara
kathaimatôseth', hostis ou Kadmeios ôn
archei kakistos tôn neôn epêlus ôn;
all' ouk emou ge desposeis chairôn pote.

– oud' haponêsa poll' egô kamôn cheri
hexeis. aperrôn d'enthen êlthes enthade,
hubriz'. emou gar zôntos ou kteneis pote
tous Hêrakleious paidas. ou tosonde gês
enerth' ekeinos kruptetai lipôn tekna.

– epei su men gên tênde diolesas echeis,
ho d'ôphelêsas axiôn ou tunchanei.

– kapeita prassô poll' egô, philous emous
thanontas eu drôn, hou philôn malista dei;
– ô dexia cheir, hôs potheis labein doru,
en d'astheneiai ton pothon diôlesas.

epei s'epaus' an doulon enneponta me
kai tasde Thêbas eukleôs ôikêsamen.

en hais su chaireis: ou gar eu phronei polis
stasei nosousa kai kakois bouleumasin.

ou gar pot' an se despotên ektêsato.

---

4)

El drac nostre patró

Fills de n'Otger, drets i forts com els queixals d'un drac,
respongueu ara,
i aixafeu-li el cap i trepitgeu-li el cervell a aquest malparit
qui de fora ve i ens vol manar.

No és pas català,
i així i tot pretén manar'ns amb tota la fastigosa
ultracuidança del merdós.

"–Fot el camp, capdetrons,
mai no em trencaràs l'esquena
ni em robaràs encara més, lladre vergonyós,
el que faig pencant de valent.

A la merda, torna-te'n al canfelip d'on surts
i allí balla-hi com un altre cagalló
mal empassat pel trau irrespirívol
que s'esgargamella en l'ennuec
de la mort pregona de mai no acabar's,
en espirals d'òrbites fètides
de tots els qui són com tu,
en tètric entreensopegament.

No t'haig de permetre pas que anorreïs
definitivament el fills de Catalònia."

Catalònia, terra qui batega i ens dóna forces
tantost la petgem.

Pertot, culers de l'Hèrcules, del Barça,
de l'Eivissa, del Perpinyà..., s'aixequen
amb força novella.

"–Que robis la terra a Catalònia
no vol dir que l'hi robes per sempre;
l'història i la memòria ens recorden a cada instant
la magnificència d'abans,
quan érem independents,
i la volem retrobada
ara mateix, o com més aviat millor."

Tots ens recolzem mútuament,
els alacantins fem castell amb els perpinyanesos,
els fragatins amb els tortosins...,

i jo no hauria de fer-hi també pinya?

“–Sóc vell, i l’espasa de l’ilerget no és tan ferma
al meu braç com era adés,
o ja t’hauria esclafat i fet bocins
cada vegada que obres la teua boca
i dius a casa meua, amb llengua de merda,
insultants paraules de foraster.

Si no et treiem, no serem res.

Ens unirem doncs, culers de Catalònia,
per Catalònia,
i t’esborrarem amb odi i per sempre més
(d’un vult que avorrim
amb fàstic immens) la mitjamerdosa crueltat
que tothora hi duus, ecspanyol!”

03 Oct, 2006

perquè has pecat

així fa el jutge
en pic et té
et trenca cada membrana al cony
al recte
llavors et tortura perquè menteixis
llavors t’arrenca d’una estrebada la llengua
llavors ràpidament et condemna a mort
llavors et fa executar molt exemplarment
perquè has pecat.

així fa el bisbe
en pic et té
et trenca cada membrana al cony
al recte
llavors et tortura perquè menteixis
llavors t’arrenca...

així fa el molt sever i crostut
i quica i nyau-nyau legislador
dels bons costums
tantost et té
(com sempre
te la fotrà pel darrere
com més galtes davant
més malignitat rere les galtotes)

i et trenca doncs en escruix
cada membrana al cony
cada integument al recte
i llavors et tortura i...

així fa el cap de bòfia
tantost t'ha agafat
et trenca cada membrana al cony
al recte
llavors...

així fa el predicador tan recte
t'agafa
i et trenca
cada membrana
i llavors...

perquè has pecat
per això
perquè has pecat!

perquè has pecat!

02 Oct, 2006

Despariat dels desaparellats

Hi ha, es veu, secretes dreceres
pertot arreu
meandres més o menys furtius
que tanmateix gairebé tothom
semblava conèixer.

La gernació transita
atapeïda i fumosa
per baix.

Ara, els qui s'estimen més soledat
i un paisatge escarit o un aire rarificat
o pau d'esperit i algun toll i alguna planteta
i algun ocellet i alguna pedreta
i poc soroll i anar pel dret
s'enfilen pels costats...

Estranyament desapareixen
al cap estret de qualque carreró

que hauries dit atzucac
o cancell de qualque casalot
sinistre on no t'hi aventuraves
(ni mai calia) per res.

Badant-badant, he anat darrere algú
i m'he trobat tot enlairat.

Damunt dels nostres caps sempre dominats
pels símbols de l'enemic
al replà del tuc de la carena
rere on s'amagaven els esbarts i
el Sol i els núvols i els avions
de guerra dels criminals de sempre
al govern...

Em pensava que era propietat privada
o del govern
i m'ho havia tret del pensament
com si no existís...

I ara me n'adon que s'hi podia passar.

Hi ha al capdamunt caminets de pedra
el cel hi és tan a prop
i llavors t'hi trobes al capdarrer
de la drecera
atrotinades botiguetes de descompte.

Ho diré a les tietes de la meua dona
per a guanyar'm llurs gràcies.

I ara que hi som junts, elles hi tenen la mà
trencada a escollir, collir i collar parells.

Mes pel que fa a manguis
malament rai
què ho deu fer que no reïxi
a ajuntar cap parell de mitjons de la mateixa mena?
Quina incapacitat m'afligeix
que no sàpigui trobar bons parells?

Tot em surt desparellat
i llavors, és clar, no m'ho volen vendre.

"Cull els que collin
si no collen no els cullis"
m'alliçonen.

Però ves, no en sé prou.

Un parell que n'he trobats
i m'han donat
un paperet com ara un rebut
perquè el portés a la caixa
abans, tot fent cua, l'he estripat per la meitat

per a escriure-hi uns versos desparionats
i després m’han fet tornar-ho tot
al cistell.

He sortit al carrer sense mitjons nous
amb uns versos rancs a la butxaca
i amb les tietes exultant
per la troballa.

Tornar-hi no sé pas si hi tornaré
mai més.

Me n’estic cansant.

Potser em quedaré fora
mentre elles s’esbatussen a trobar
parells
guaitant-me, als tolls, vora els caminets
de pedra
com van els renocs
i com enlluerna entre celles de cotó-fluix
l’ull del Sol reflectit
al mirall del toll.

Car mitjons, rai.

01 Oct, 2006

vellúries t’estridulen el trajecte (3)

1. **Primícies tothora**

És ben abellidor recordar
plaent-s’hi
petites esdevinences
d’ahir, d’abans-d’ahir i de demà
ocorregudes suara en el benésser.

És ben abellidor d’anar en tren.

És ben abellidor recobrar pans
que d’altres troben massa vells
i menjar-ne pessic a pessic
potser com cap colom.

És ben abellidor en bonhomia

bromejar amb els amics
ni que fos només per un quart d'hora.

És ben abellidor sempre
pertot el món
de jeure amb la dona d'altri.

És ben abellidor de pagar per la llet
amb canvi, centimet a centimet
i, damunt el taulell, errant-nos-en
tant el vailet com el tit
sense treure'n gaire al capdavall l'entrellat
i dient doncs pse, tant se val
al capdarrer no ve pas aitampoc
d'un centiment, sobretot quan
tornant pel caminet
això de la llet: blanca memòria
que s'enfonsa fins la gènesi.

És prou abellidor a tota edat
de zero a l'infinit
de jugar amb aqueixa joguina
(i que hom t'hi jugui
per poc que puguis) gloriós invent
que se'n diu sexe.

És ben abellidor seure al Sol
i compondre un poema
afable tot saludant
la gent qui entra i surt del cafè a la platja.

2. **episòdic, entre trams**

així com qui roba
de la taula de la cuina
de tota una pila magnífica
posada en plàtera dibuixada
amb motius clàssics als marges...

així com qui en roba
(de la pila a la plàtera a la taula)
el préssec més prohibit
un préssec de campionat
gairebé de decoració
massa verd
mes deliciosament vellutat...

així com qui el roba
d'esquitllèbit
alhora que la sogra rep visites
i segurament els el voldrà ensenyar

voldrà presumir’n
més tard, a l’hora dels llevants
i t’esmunys
a llur esquena, cap a l’excusat del replà
a fer-hi (al presseguet verós)
un mos molt elevat...

així aquell qui d’estranquis
llepa, vigilant-hi molt
una fufella
un conyarró
massa verd
deliciosament vellutat
(llepolia torrada
delitós xicalori d’entrecuix
qui et crida amb insistència perquè
en acabat d’un cop sobtat de maixella
el roseguis ben rossegat)
d’amagatotis de la sogra...

d’amagatotis de la sogra
(i de totes les sogres o bòfies
de qui els ulls encarcarats
penetren com fiblons de verins
sense vaccins
d’ençà que l’humà es torcé
cap a la repressió i l’amargor)
i ara enraona massa fort
amb les visites
rient sense solta ni volta
perquè voldria escridassar’m...

perquè voldria escridassar’m
i les mateixes lleis ximpletes
que perjudiquen tothom
perjudiquen les sogres d’enveja
i frustració ennuegades...

escridassar’m
quan se n’adona
per la porta que es bada al replà
què hi duus a les mans
(conyarrí verós de cardinal mossada)
i puges cap al terrat
episòdic, entre trams...

al terrat
al terrat
a estar-t’hi sol amb el préssec de campionat
de qui l’aspror, l’agror, delitoses
(sardanes orgiàstiques)
et fan ballar encara les dents...

amb el préssec
amb el préssec
amb el préssec de campionat, doncs

per a tu tot sol
per a tu tot sol
mig mossegat a les mans
lluent de l’encet recent
regalimós
demanant-te’n més
demanant-te’n més.

3. **deesses en flor**
per llàgrimes d’ànima arrossades

que llargues les hores
i fugissers els anys!

(many moons to make an hour)
amb una hora en tens prou
i massa
per a ficar-hi tota la teua vida de vell.

s’escola cada lluna al buf
de la marinada
i amb quatre cacauets a la butxaca
i un posat d’orangutà
seus sol
tan lluny com pots dels bancs del si-no-fos
de les fortors dels pixums encomanadissos
i de les banalitats
i les excuses que et sorren
massa a la bestreta i a l’estreta
com taüt de plom.

amb quatre cacauets
posat d’orangutà esfondrat
amb cara mig enriolada
i “amb ulls de llop”
menja’t les jovencelles
caòtica temptació amb cames
tan a prop i intocables
tots els remeis cridanerament
i bellament
embolicats en figures
de mareig.

llur mel d’entrecuix
aixarop de jovenesa
font d’immortalitat
que la crueltat et veda
d’un estrany acunçament
escanyador
i, sobre, del tot desastrós.

sempre te’n foties dels vells
ara que n’ets
te’n fots de tu mateix
i et prenen girientorn
per tocat del bolet
potser un pèl perillós.

copses llambregades
de bòfies vocacionals.

tots els goril·les mortridors
tothora al saltador virtual
del crim institucionalitzat.

formiga esgarriada
per les òrbites còsmiques
“et mors d’una puta vegada!”
criden els trepitjadors.

aquest congreny et constreny
i t’impedeix el bleix
i et bandeix lluny de la font.

tots els goril·les sense imaginació
maligne boldró
et salta al cap per a xemicar-te’l
amb peus botats de marabunta
esbojarrada.

maligne boldró de mitgesmerdes
sempre a l’aguait
com pirates amb els ganivets
de les lleis llencívoles entredents
i les falornioses decències
com simitarres.

així s’organitza la societat
d’un món per l’odi
indòmit
condemnat a l’anihilament.

maligne boldró
es forma ipsofacte
cada maó i cada dau de pedra
i cada llamborda en crea cap
(maligne goril·la)
en fresa espontània
supèrflua i innombrable.

se’t fotrien damunt
a fer-lo trits, el teu esquelet
qui deu servar tanmateix
l’animeta més viva
surant part dessobre
d’aquest barral de merda
on xauxinen els repressors.

rosega un cacauet
i descompta't amb la lluna
qui ara treu un nas
mocós de vell
rere un caire alzinat
a dir: no hi sóc
no hi sóc
mai no hi fui, capsigrany
només espiava
falcó glaçat
rere les cortinetes de la nit.

30 Set, 2006

Illot consuetudinari al Pacífic

A l'oreig de l'ombreta, ben jagut damunt l'hamaca
Llegia un plec de revistes de tot lo món.

Tot d'una, sense enfocar, passat el pampallugueig
D'un tou espargit amb fulles d'arbres a mig assolellar
Me n'adonc, dins la distància, de quelcom que
Lleugerament i vaga, es mou—

Ausades, m'entretocava jo també per cabal
Manoi, guaitaràs: oi, xiquet, ca? I quin insecte, ecs
Més lletjot i arronyacat! On, allavòrens, tot seguit
No et fot, i és clar
Cargolava els ulls com cal, i haig de para'm les potes
De l'esment traït pels senys seduïts per la revistalla
Car allò de fet és un hom, és a dir, revera
Un home qui
Encorbatat i tot, se te'm regava, gens secret
Ell qui sí amb el broc de la mànega ferm a una mà
El jardí —

Sovint confonc

Hi ha la regatera
D'una caguerada de moixó
Damunt el vidre de part darrere
Del meu cotxe.

Cada vegada que tomb
El cap per a girar o per a
Canviar de carrilet

El cor em fa un salt
D’haver passat algú
Aitan a frec
Ah llas, i sense haver’l vist pas abans
Car confonc
Tota l’estona
La caguerada del moixó
Amb una persona
Qui portés
Si fa no fa
Blancs i burells
Els pantalons i la camisa.

Tot enrampat

Rond la casa esperitat
No fos cas que mai hi haguéssiu tornat
I tornés a fotre els peus a la galleda.

Ara, de cap manera no puc encobeir
Que abandoneu un llum encès –
Sempre cur a apagar’n aitan tost
Com em sembla que us n’oblidàveu cap.

Adés suara, abans de fer el sopar
Cuita-corrents rentava els plats.

On, de cua d’ull, una llum em sobtava.

Idò, tots aquests watts malaguanyats!

Car sé tanmateix que tots quatre
Sou encara festejant per baix.

Ah, maleïts, doncs, a tota erra
Mans mullades i tot, corc com un boig a....

Banau, peronet, també tu, tit, on vas...?

Fotrem goig. Tornem’ns-en a l’aigüera.

Badoc dels ous, què cony vull apagar...?
Buf! Prou que tot d’una me n’adonc: la llum
Que aitant m’empoixevoleix la fa
Una bombeta, ah, llas, massa enlairada.

Amb quin interruptor vull empassar’m
(Amb una altra desdenyosa ditada)
El Sol ponent mateix, el Solell vermell
I crement qui, traïdor, darrere meu
Finestra del menjador a través
S’emboteix justament doncs...

A tocar'm la pereta.

29 Set, 2006

Volcà, avió

Al darrer espetarrec de l'apnea, n'Eol se'm compadeix
I em tramet un Zèfir qui em revifa. Ara cada panteix
Cada bleix que exhal, l'afaiçon amb les mateixes lletres:
Puc, *puc*, *puc-puc*, *puc*; ho confegeixc amb tant de deler
Que convinc a convéncer'm que hò, i tant, que belleu encara
Podré-podré…

I manx envant, *puc-puc*, lluny de l'illot
Fastigosament entrevingut de tànsfugues, ultratge de malson
L'illot salvatge i sinistre on peix entre mocs el ramat
Gens deny de mercurials traïdors; llurs musells tumefactes
Fent rodolar, com escarbats fematers llurs bales de merda
Trists enderivells: barreges d'ironies, d'ultracuidances
D'immodèsties i xim-xims, de culpabilitats, de nelets
De remordiments, de resignacions. "Volem acabar aviat
No fos cas que aquesta nit plogués" (diuen enmig de la festa
I que:) "la processó va per dins, saps...?"

Me'n desix amb ímpetu geniüt
Gens sol·lícit, haig premuts interruptors; a les fosques
Amb l'agilitat no gens arnada, m'esquitll de tot entrevanc de pou
I de tòtem mal plantat, no faig cap cas de les amenaces dels pus
Brètols i barralbuits, qui mai no enraonen: criden i prou, i
Gimnasta invulnerívol, farell avall, em llenç a l'oceà estrany...

Quan esdevé maragde, clis sense segriny la costa pàtria, on
Anàdrom m'adreç esbufegant. Ah, si eixissin ara a acaronar'm
Les lleials trobadrius confides (i tanmateix tostemps a mà
Arredoladisses) dels temps independents! Espremc ben fort
El primer talismà que trob. Closca de nacre, greix de llamàntol...

Untat pròpiament, haig passats tots els illots; només em reca que
Ambtant m'hàgiu delmada
La família. Sempre serem, però, un més, és a dir, us hem d'ultrar
D'un si més no, amb qui al capdavall, molt heroic, us sobrarem.

Puc-puc, cap a casa, doncs; quan en orrupte, ep!
Ací romanc, de pedra, tot arrupidet, eu
De vil volpellatge reu; felló, emocional, cridant *mama-mama*
Quan era més *ardit*, de fresc humiliat d'allò més abjectament.

Aterrit per un soroll sobtat del cel, insistent i
Com més anàvem més abassegador; el coll em batega que cuida
Esclatar'm en escruix. Agaf un gran maldecap, reïra

I aquest tremolor som a sentdemà i em dura encareta.

—Idò, què en fotrem, de tu, minyó?
—Malament rai.
Tant se val, ves, lleixeu-m'hi d'esquer.

Lleixeu-m'hi d'esquer; i, quan les eixutes conviccions
Se'm ressuscitin cemintiri exhaurit del meu fracàs amunt
Que romanguin llavors ullpreses pel que els profereixc
(Un cos on tornar's a reïficar's, a esdevindre de bell
Nou quelcom), i que s'avinguin al capdavall
A reposseir'm (quin altre remei).

De fosc passaré per força a clar, i
Sense haver perdut el ritme de la correguda, car
Fins quan ja no puc més
Encara *puc*..., *puc-puc*...

Puc..., carena avall, ara bagueny, adés vessant solà
… i de tornada, prou, a l'inrevés, atès que tant se val
(Si més no momentàniament, al llarg d'un recorregut que tendeix
A ésser i és, en cada avinentesa conscient, si fa no fa circular)
Tot plegat l'una inclinació (no pas?) com l'altra.

La qüestió és d'arribar sencer (ni que fos un cop més de renoc
O escapçat com llangardaix, amb les potències tanmateix intactes
Bé de desenvolupament, bé de regeneració)
Per ço de, restablert o en vies de recobrament, llavors, doncs
Cicatrius i tot, tornar-hi a anar.

Latents, pasten els marges part d'on m'arrossec.

Encetat pertot arreu, escuat, amb enrònia pels déus
De l'intempèrie, m'hi lleixen d'esquer.

28 Set, 2006

Brollen femelles pertot on vaig

ací sóc
lleuger, tan llambresc, gairebé imponderable
la llevadora mateixa ja em va trobar tan irresistible
s'hagué de ficar, qui se'n podia estar
el pirulinet a la boca
sempre he estat així doncs
prim, fort, musculadet, brunet
esvelt – i sobretot tan net!

i flairós de natura
la pell colradeta em fa tothora oloreta
de pa torrat o en tot cas ben cuit

acabat de treure del forn de llenya
mai no m’ha calguda doncs cap mena de perfumot
fastigós d’aqueixos que s’han de posar justament
els més bruts i pudents, no!

de ben petitet, ningú ja no pot pairar-se’n
de nyec a prepubescent a extremunciat
així anem fent
i sempre exactament tan sol·licitat!

la mare, les padrines, les tietes – a totes
els cal el bobonet a la boca
bocinet meravellós, nyam-nyam!

més tard les cosinetes, les amiguetes de
les cosinetes, les xicotelles del meu carrer
i les dels carrers de la quinta forca i tot
ben dejorn totes se’n van assabentant
m’hi vénen de totes les eres
ninetes de pit fins a gegantines princeses
de catorze anys i tot
em convergeixen al raconet vora el riu
i totes se m’agenollen als còdols amb boques que
regalimen d’anticipació
ullals esmolats i tanmateix tan innocus
sí ves, els anys que s’han escolats i me’n record
com de les dones desdentegadetes d’ahir
totes heu estades al paradís
(o si no més no prou n’heu tingudes un tastet, cavà?)

i si a manca de lleteradeta
me’ls pixava mai a la boqueta
ai, els esgaripois d’orgasme general
allò ni les molt millor educadetes mènades
angèliques de la cort divinal
totes s’escarafallaven com si jo era la vuitena
o pus tost la que ve abans de la primera
meravella de l’univers
aquell joiell deliciós meu de canonet erogatori
no jaquia enrere com dic cap caragolet encara
i ja tanmateix totes en volien tastets
volien esdevindre un instantet
cuquetes de llum qui sallen per la via làctia
un xiulet sempre tan febrit i rellepat i net
ni miquetes de formatget d’esmegmeta no els
podia oferir, d’ací la vàlua del pipinet
líquid panaceic, tutíic, giripíguic, opoponàcsic
ruà, resolis, menat, rebò, miracle, talismà
com ho diries, hostienc, reconsagrat!

totes s’exclamen: És que el té tan bufonet
i és ell mateix ja tan cataplèctic i xamós i avinent i galanxó
i la fa tan eixerideta i formoseta i adreta
i adonosa i joliua i coindeta
com les abelles a la mel, retudetes
floridetes, eriçadetes, suaus

gens ensopides, amb llurs llodrigueres
llises o esborifades somicant-los d'amor
totes amb la xirimbergueta a la boqueta
somriuen com al cel – Hò
hò, és que té una cigaleta que és un Soleret!
es diuen entre elles – anuncis virginals
pels ordits i les trames de tots els pobles del món!

ja veig que d'un cop d'ull les enamor totes
pobretes què hi podien fer
totes, de veure'm només – i abans, de pensar'm i tot
ja comencen d'escórrer's, és clar
les de més una llepadeta al meu ratolinet tan deliciosament
vellutat i escorregudes sense remei
ah, les escorregudetes – llurs caretes angèliques
i anant-se'n tan agraïdes, fent lloc a la propera
tan bocabadada, regalimosa de bavetes pertot arreu!

em farien totes plegades i a títol individual
un templot o un templet a cada vila
si no fos doncs que sóc tan modest
gens conspicu, una guspireta qui infon
un llampec ventís de glòria que durarà el romanent
i els dic i saben que és quelcom que no m'abelliria gens
i que al món hi ha molta d'envejota i cal vigilar sempre
i sempre ens entenem, les dones i jo
i els homenots, ecs, al marge
fotent llurs guerretes ridícules
guanyant-se llurs fades garrofes
a qui enganyen?
només s'entreenganyen, carallots!

sí ves, per a això hi som els déus
i el nostre cos perfecte
reu de cap pol·lució
mai macat per cap lletjor o impuresa
o sangtraït o llúpia o de tot allò més o menys fastigós
els petets un bleix de discreteta flor
la caqueta i tot que fem no fa cap pudor
totes em voldrien canviar els bolquers
fregar'm el culet, ho farien amb la llengua
s'esgarraparien per la facultat de fer-ho
per l'avantatge o la parcialitat, pobrissones
que els allerés, tret que pobret de mi
aitambé, sempre contra tot favoritisme
no vull pas dissonàncies i m'ho faig
d'amagatotis jo mateix amb un cotofluixet
xop d'aigua-ros
per a més benifet ulterior de les qui m'ensumin
llavors ascèticament elevades
com dic, a llivells interestel·lars!

això rai, amb mi no arriba mai l'escàndol
esquellots no en sentiríeu mai
prou saben totes que gens no m'agraden
ni sorollots ni aldarullets

tot és fet amb finesa màxima
les femelles i el tit, entesa estesa i tàcita rai
tot secretets i xiuxieigs enriallats i prou
les femelles i el tit, ausades, ja hi som
mestressa, arriba el del pirulinet celest
per totes les parts del món
totes fan cua, rialleretes
gratant-se una miqueta l'entrecuix
aquell pessigolleig de gotetes com ara de llet
de figuera que tant els pruu a l'indret somallet
i ara pràcticament rajant!

totes ben ensenyadetes
n'hi ha per a tothom
jo hi sóc les vint-i-quatre hores
bragueteta badada, o sense calçotets i tot
culet enlaire als catorze mil ventijols
prou sé que quatre o cinc mil milions de dones
volen manxar-hi ensems
i que no sóc pas ubic
encara hi ha límits a l'univers que ni jo no puc
afranquir
cal fer cueta, doncs, precioses
quina bona lliçó de paciència per a viure comcal
per a afrontar la vida i tot allò
val per mil milions de toms de fada filosofia
l'esperar'm amb el neguit de la boca feta aigua!

això de les dones, beneïdes, i tant
sempre inexhauribles
sempre sedegues per la meua llepolieta
aquell tast d'immortalitat en el somieig delitós!

aquest deler de pitxolineta
de titoleta avinent
de boquet burxaire
aquesta pruïja per emmetxar
emmetxem, emmetxem – demanen a tota hora
mes el cert és que emmetxades o cardades
no me n'he cardades o emmetxades gaires
la gimnàstica que demana bitllar
sempre m'ha semblada estoneta i esforç balafiats
una altra falòrnia sense prou realitat
molt millor quan el godall jeu al llaç
endormiscadament!

ara, és clar
a quin món d'enganyifes no viuen les dones
falòrnies rai
es tapen el cau perquè no se'ls fiqui de trascantó
cap fura – i en canvi es pinten la boca!

la boca, que és un altre cau o cony molt més "obscè"
i arreçó-causaire perquè tota fura trempaire
s'enfurismi a penetrar-hi
i una eina molt més traçuda

per a l’ensinistrament de la fura (ara doncs dòcil)
una boca redéu, on anireu a acomparar?
té llengua i dents i llavis delineables!

[obscè: “al costat de la brutícia”
diuen els pecs: el cony prou n’és, car es troba
a la vora del forat del cul
mes la boca, filles meues, diu i fa les brutícies pus peludes
i en acabat no hi ha res més brut que el nas
aiguamort de tota malaltia
apèndix erèctil a la carota de gàrgola
el veieu de sobte intumescent i rajant moc
arreçant-se com conill amb la passa
qui la fal·lera tingués molt grossa d’escometre-us
per a metre’s dins la nafra!]

ah, les dones, doncs, llurs boquetes
tan enllepolidoretes, tan atia-peixets de carranxa
l’òrgan sexual per excel·lència
la llengua mateixa i tan rosa – molt més hàbil
i grosseta que no l’esquer mínim de la pipeta
qui espia pel cony humil qui sap que cap competència
no presenta a la precípua bocota!

tant se val, sigui on sigui
a cap ascensor, a cap concert
bescunç sòlit: com se m’agenollen a la carranxa
i cerquen a extreure’m la mel, què dic, el nèctar
ambrosíac – per a elles sóc tot bo, però, és
clar, especialment on l’atzepet gerd i taujà
plora perletes, esferes omniscients
de marejaires sentoreta i baf
i de màgic percebre-hi
on hi filustres l’olimp!

i així anar fent
quatre-centes mil femelles pel cap baix
m’han tastat
de totes les races i ètnies
i gàlibs i alfarrassaments, i tonalitats i parles
tothom se n’entén, de badar la boca i llepar pirulinets!

només tothora molt tàcit
rialletes rai
ara, paraules només molt curtes i de goig
oh, que bé que m’ho feu
oh, que en sabeu
oh, si en sou, d’experta en la matèria
i oh, que bonica tot en tot
i oh, com us escau, com us escau
sembla que en fóssiu nada
amb el pirulinet mig penjant
com cigarret de glòries somiades!

discret, doncs, i gens ambiciós
als enterraments adu les dones es reanimen

immediatament
fins la morta alguns pensarien si no és pas que fa gests
si fa no fa peremptoris
de voler tornar – els llavis se li belluguen amb el
característic bellugueig del manxar!

ací sóc, doncs
ofert saurí de qui el joiell oníric
de resplendent vareta
qui el duu com un piuet si fa no fot titella
no pas gens lleig tanmateix, descobreix
ans deixela i espelleix, per les fonts per on millor
secreten, les dones brollaires de totes les edats!

i, com dic, així anar fent
pertot on anava les femelles...
totes hi caben
vull dir, a totes hi cap
i tant, a totes els cap, perfecta mesura
només cal eixarrancar's!

i ara fins i tot que em trob com qui diu
en article de mort
encara millor excusa per a no fer res
quan, com s'escau cada dos per tres
les infermeretes aitampoc no poden estar-se'n
i em corren cap a la carranxeta a ficar-se'm
el godallet entre genives, i caldria consirar la meravella
o el miracle, de veure com es reviscolen les malaltes
adu les més moribundetes
tothom a fer cueta
a ficar's el pirulinet de la salvació
a la deleroseta boqueta!

sempre he sabut que em moriria així
amb els llavis molsuts d'una bella femella
llepant-me el broquet flairós i net
cercant-hi la saba que tot mal guareix
la llengua escorcollant dolçament
a l'ullet de la font de tota saviesa!

mort de l'heroi molt adorable
ja ho veieu!

feina ben feta
he portada la felicitat a mitja humanitat
(l'altra mitja, llas, desnonada...
déu, o qui sigui, baixarà i els anihilarà tots d'una puta
trepitjada, tantes de guerretes i bombetes atòmiques
i de mastegots i de pistoles i de matar animals d'eixauc...
són el flagell!
tan bonic per a tothom que és tindre
tothora el pirulinet desmenjadament xuclat!)

27 Set, 2006

B. L. Gratulls, lletraferit independentista

Veig ACÍ que l'ínclit n'Èric Bertran és un "*estudiant independentista*".

Independentista? I quin català no en fóra? (Hum. Probablement en deu haver algun..., massa acapdeconyit..., adoctrinat repugnantment pels qui l'esclavitzen...)

(Doncs prou caldria distingir, no fa?)

(I els qui no són independentistes quina merda són? Balenfianos? Gonelles? Botiflers? Bòfies? Capats? Acastelladregotits?)

De tota manera, és una magnífica idea.

Tots ens hi hem d'apuntar.

Les nostre targetes de negoci o de presentació totes ho han de fer constar.

Independentista o res. És a dir, independentista o traïdor.

Ací hi tenen les targetes de certs coneguts...

En Dartanyà Bòlica, escombriare independentista.

Dr. Pepet Puput, metge independentista.

En Tià Perpinyà, vinyòvol independentista.

N'Arquimbau Cuca, entomòleg independentista.

En Maginet Maginot, modista independentista. El qui imposà a la moda "la línia Maginet Maginot" pel que fa l'alç
brusetes.

En Caïm Pagès, "Vingué, véu, conquerí." Esportista independentista.

Na Joaneta Martorell, directora independentista de teatre.

I au. Així anar fent.

En Perpetu Dolorets, arquitecte independentista.

En Çaplana Bellplà, periodista independentista.

En Çaplana Cuzmà, pallasso independentista.

En un paisatge assolellat
d'elefants i palmeres
l'expresident
ens dirà dins el cotxe negre
molts de secrets
i per què certs
periodistes
estan acollonits a mort
car abans
col·laboraren
amb l'enemic.

En Tamerlà Borgonya, director independentista del diari "The Catalonian Independentist".

En Tirant Lloret, artista independentista – s'engoleix sabres, treu foc per les orelles, a un peu hi té sis dits, a l'altre s

En Tiberi Gai, capellà independentista – de falòrnies el seu devessall astora totdéu.

L'intrèpid autèntic En Mir Ferrer, venjaire de la raça catalana – independentista, no fotem.

En Pere Cop, En Sanç Bonveure, En Cataloni Smith i En Segrià Desferres – advocats independentistes.

En Pippo Músculs i N'Everett Maimó, asos independentistes de l'aviació.

N'Orenbiaix Xirinacs, presidenta independentista de Catalònia independent.

En Sal·lusti Sul·la, professor de judo independentista.

I ací hi tenen la meua targeta, si els plau:

B. L. Gratulls, lletraferit independentista.

26 Set, 2006

El cos d'una dona moguda

A perfumed field
of fresh flowers
the body
of a woman in heat.

(A meadow of honey-scented
flowers
with a few donkeys grazing in it.
Those donkeys
I only fancy I'm seeing them
surely – come readily to mind
their sweet disposition
and their enormous pricks
grazing on the lovely meadow
that is
the body
of a woman in heat.)

Her mouth a flower
a flower her navel
flowers her thighs, her feet
her oxters flowers
her ears, her hair
her nape, her cunt, her asshole
her eyes, her nostrils
flowers
flowers her hocks
all those sweaty mossy nooks
and her toes
and all her dregs
pungent odorous beautiful
flowers
of a perfumed field
of a fresh honey-scented
flowery
meadow
where I want to be buried
in order to slowly
rot
slowly
rot
therein.

El cos d’una dona moguda
un prat
de flors flairoses
amb ases suaus
qui hi peixen
(els ases els hi imagín
segurament
perquè hi donguin un toc
d’ambient adient
em vénen a l’esment
llur tarannà afable
i llurs vits gegantins
i peixen al prat
florit i flairós que és el cos
frescal i molsós
d’una dona moguda).

Li flaira com flor
de fresc badada
la boca
li ixen sentors de bona mel
de cada coma i arrodonit tuquet
li flairen com flors corprenedores
els oronells
el clatellet
les aixelles
dolç aixarop agret
i els pits part dessota suadets
i el melic
els ulls, les orelles
i li són flors flairoses
les sofrages
on cal grufar-hi
com qui hi vol fer niu
i el nas t’és abella
qui poua a la flor
del cony, a la flor
del forat del sés
i als peus la dona hi duu floretes
deu o vint
i les seues cames són flors
les cuixes, els mugrons
flors pertot
oloroses
en un prat
on ben endins i ben atapeït
cal voler veure-s’hi sebollit
per a fer-s’hi malbé a pleret
a pleret
embaumat
per tanta de bella
flairoseta
flor.

25 Set, 2006

Desenterra’m un Nin

De ma mare aprenguí d’estimar tant
els llibres, aprenguí d’estimar’ls
com qui diu fins més enllà del més-enllà
amb una amor d’ultratomba
palesa i indesencastable.

Ma mare em deia: “Desenterra’m un Nin!”
“Desenterra’m un Baum!”
“Desenterra’m un Rhys!”
i jo corria amb el cor a cent per hora
amorosament a descolgar-l’hi.

O a canvi em donava ma mare
un petit cadàver llegit
i l’hi embolicava
i l’hi embalsamava
l’hi embotia ben embotidet
religiosament
en mortalla de plàstic impermeable.

Li momificava i sebollia
amb tota la cura del món
un Marcel (Proust)
un Henry (James), un John (O’Hara)
un Lawrence (D. H.), un Doris (Lessing)
un Muriel (Spark), un Penelope (Mortimer)
un Joyce Carol (Oats), un Albertine (Sarrazine)
un Françoise (Sagan), un Virginia (Woolf)
un Colette, un Brontë, un Eudora
un Iris, un Jessamyn...

Quins noms em deia...?
els tinc tots presents!
en diria fins demà a tres quarts de pixa
i encara en gotejava
(jo badant de goig com un beneit).

Mon pare, un altre obtús obsedit per la feina
havia trobades sota el meu llit
ben amagadetes al raconet
les capses de sabates amb les suades col·leccions
de llibretetes de ninotets
(que ara valdrien qui-sap-lo)
i brutalment
les va ficar al foc de la llar perquè tant d’enginy

clarós se n’anés de cop i sobte
en flames, en fum, en cendres
en llàgrimes i odi d’infantó
violat, transgredit, tractat a baqueta
i trepitjat com cuca qui no compta...

Ma mare, qui s’hi mai s’oblidava
cap llibre a qualsevol indret
mon pare brutalment
el drama i la foguera...
em va dur d’amagatotis
(còmplices d’a mig trempar-hi
heretgets de crim
molt enlairat i dedicat a un millor déu)
a un seu amagatall
dins la cambra de la minyona
on, entre les maletes de viatjar buides
n’hi havia cinc d’atapeïdes
de les novel·les roses, romàntiques
que tant la pessigollejaven
i que traginava d’estranquis
i llavors es llegia a qualsevol indret
a totes hores, com
mon pare dormia o era drogat
de feina o esmeperdut per fora.

Em va dir: “Sebolleix-les al corral
ben avall, a la cort dels ocs i ànecs!”
ço que fiu, per amor a les lletres
per amor cada dia més pregona
i ampla.

(Les nits que s’escorregueren d’ençà d’aleshores
les endolceixen mels d’un magí qui segrega
somiós...)

(Si tots morim ara
i un nasset mai en caplleva
astorador tresor, valuosíssims vestigis
troballes providencials
que anuncien el punt àlgid
de la civilització qui fou.)

I doncs llavors quan li calia
a hores rares, de matinades
o vespres oblics
em deia, furtivament: “Vés, marrec
desenterra’m un Nin
desenterra’m un Maria-Aurèlia
desenterra’m un Montserrat
desenterra’m un Maria-Mercè
desenterra’m un Isabel-Clara...”

I veieu-m’hi córrer amorosit
(bategós, encantat, devot, heroic)
deliciosament bequetejat per ocs i ànecs

sant Tià de rònec suburbi
a dessebollir-hi tant d’enginy
conservat en objecte de prou reverir
vast reliquiari de corral
copó mai tan colt ni relluent
escriny molt secret
en fornícula de templet molt
consagrat, prou me n’enyor
prou me
n’enyor, mama, amb qui sempre
també, per les eternitats
voldria tindre-hi secrets
(ah enyor)
de dona
de dona (ah enyor), de dona.

24 Set, 2006

és la ciutat qui bull i jo vull bullir-hi

lluny de la tribu, desembarques
vora el parc on l’instructor proletari de golf
voldria que t’hi apuntessis
per “quatre rals”
i un “esdevenidor per aventura
qui-sap-lo brillant”
mentre crida doncs instruccions
als minyons qui ensinistra
molt enfeinat
li dic que gràcies
que potser quan estigui col·locat
i tiraré envant.

pels vessants rere els matolls
hi ha boldrons de soldats
qui s’amaguen de llur comandant
qui s’esgaripa pels encontorns
(amb quatre elements de la policia militar
qui han calades les baionetes)
i burxa amb un bastó de manar molt
a les mates i als caus.

em sembla que els mals sorges
tots suats
s’escapoleixen tot plegat només
per a un vespre de disbauxa.

ara entraré al pati d’aquest altre
pany de cases

i ah, l’emoció
cort dels miracles revisitada
drapaires, esmolets, paraigüers
pellaires, i na Glòria, a qui cal anar-li darrere
i les altres marcolfes passades de moda
i els qui rosteixen coloms
i els captaires enamorats qui
en un raconet es bequetegen
i, si la catipèn et deixava atansar-t’hi, els senties
bonir part de dins
parrupant o roncant com gats felicets
ho trobí excel·lent
collonut, d’allò més ambientat.

hi havia per la finestra
l’etern partidet de carrer
em diuen que hi ha un vell vigilant
amb permís de carrabina
qui paga els infants
generació rere generació
perquè permetin que hi jugui l’estaquirot
gairebé un gegantàs
si mai fes un gol, el vigilant el mataria
és que de petit l’estaquirot havia mort
el germanet del militar vigilant
quan l’estaquirot gegantí, llavors xitxarel·let
havia fet un gol
i el germanet deia que “havia esset de trampa”.

sap el qui em parla els dies de la seua vida
diu: “me’n queden tants”
em va dir una xifra esfereïdora
trenta-quatre
al capdavall em regala un feix de fulls grocs
cadascun val per un dia
em diu que els empri de paper torca-culs
cada matí, i així comptaré amb ell
sempre solidari.

em diu, endeví
que no em preocupi tampoc quant al fat
que espera l’estaquirotàs
el vigilant el perdonarà
aviat ja en tindrà prou
és també massa vell, i el gegant
així mateix es troba malalt de greu malaltia
i al capdavall ves, què
algun dia cal dir prou
i doncs també a això
que m’imagini
cada dia un partidet
d’ençà de fa cinquanta anys
el militar tot armat al caire del camp
i molt mudat, amb l’uniforme d’alt grau.

entrí doncs a la sala dels malalts

metges i cos d’infermeria
hi anaven de bòlit – hi havia malalts
de tots colors – amb la passa, ictèrics
abúlics, anèmics, de sang pobra, de sang
putrefacta, de sang explosiva...

i dins el pati del costat
tothom hi és de l’edat de fer diners
tothom hi és per guanyar’s les garrofes
i surar, i fer’s la vida.

en dues banyeres bessones
que de primer em pensava que eren
segregades – dones en una
en l’altra homes – me n’adoní
que tot hi era promiscu
i el sexe hi prosperava.

un home dins l’aigua se la xuclava tot sol
s’havia vinclat de tal manera
(semblava algú qui treballés al circ)
el seu cap apareixia entre les seues cuixes
i el seu virot entrava i sortia pel cony
de la seua boca
dementre que tocant a mà
una parella molt més correcta
ella l’hi xuclava al mascle
el mascle xuclava el pit de la veïna
i les dues banyeres hi seran
ocupades si fa no fa
i voldria cabre-hi.

per això sóc a la percaça de cap cambra
de part de per allí.

el primer dispeser, un vell malcarat
m’envia a pastar a fang
amb mitja paraula
“cambra lliure no en tinc cap
fuig!” – com si no hi pertanyc.

a una de les dues banyeres on xauxinen
els promiscus, un home amb un rostoll
de barba negra, d’aspecte brutal
em fa l’ullet
jo em faig l’estreta o pus tost l’orni
gens afalagat, pus tost una molleta espantat
i ara passaré doncs al pati del costat
prou podem
força llum qui hi entra per les amples
vidrieres
i em ficaré a la cua nova
diuen que hi ha una cambra per llogar
on s’estan els artistoides
els poetastrucs com jo
els pintorastres malastrucs

i no diguem els escultorinyolis
i els novel·listerris de pa torrat
però em diu el qui pre-tria
que els costarà de fer'm admetre
hi ha massa gent de palesa
categoria a la cua perquè l'admès
sigui algú com jo, d'on
que hauré encara de rondar
patis
fins que no m'acceptaran al molt més
net dels oficinistes
amb dret tanmateix d'accés als patis
dels costats
i sobretot de somorgollar'ns
a les banyeres dels promiscus
que és al capdarrer tot el que volia, vós
en arribar a la ciutat de tantes
de meravelles.

23 Set, 2006

Escrits en foguera.

manuscrit encès
cada lletra torxa inútil
il·luminant el Sol.

home enlluernat
només veu pampallugues
que el multipliquen
en fictes replicats.

si mai de copdescuit
se'n troba cap pel passeig
(tots vestits de blanc)
amb prou feines
si el reconeix.

home enlluernat
manuscrits al foc
falena qui es rem
reialme de les cendres amunt
reialmes de la cendra enlloc
qui es rem, remuda, alleujada
en pau.

home deslliurat
ara se'n riu
de tot aquell pes
desempallegat.

mascara el verdet
del racó l’estalzí
de la foguera.

escriu al verdet l’estalzí
la nova novel·la novella.

la llegirem els escarabats
els peixets d’argent
els talla-robes...
els camaleons
disfressats en lupa.

de cada lletra els sèrifs
ssssssssssssssssssssssss
molt augmentats
cues si fa no fot
monstruoses.

i llavors, res
passa avant
amunt i avall per les parets
recremadetes
on el verdet tard o d’hora
també n’obliterarà
les mascares.

tots vestits de blanc
pel passeig
passegen amunt i avall
impol·luts en llurs vestits blancs
els fictes replicats
on et multiplicares
per enlluernament
del Sol encès
en manuscrits.

22 Set, 2006

bromera de la pitjor brutícia

hem anat de la llibertat “no toca”
a la llibertat és “ridícula”.

per a quan la llibertat “és una merda”
per al proper?

i llavors què?

vindran lògicament el “visquin les cadenes”
dels maleïts feixistes?

vindran llurs “visca la mort”
“mori la intel·ligència”
“que inventi altri”
“khab-la la len-güekha de l’imperi-oh”?

per a quan tant d’horror?

per què voldríem feixistes els catalans?
per què ens voldrien feixistes aqueixos
titelles qui, l’un pitjor que no l’altre
van pujant verinosament
com bromera de brutícia?

un poble qui fa tres-cents anys que
lluita contra els feixismes castelladre i gavatx!
hauríem ara de dir: ja ens està bé!
la llibertat: no toca mai, és ridícula, merdosa, bah!
visquin les cadenes
mori l’esperança
a fotre la mà això dels catalans
anihilats, no en parléssim mai més
de què serveix ésser lliure, tan bé que s’està
quan ets un cagalló trepitjat!

“no toca”?
“ridícul”?

titelles, titelles.

quin ventríloc els fa parlar
i ensems ofendre’ns tots els catalans
tantost belluguen el trau
a llur carota de ninot?

la putada put a truc dels castelladres.

(...)

Perquè llur foc il·lumini
la deessa de la llibertat
cremen l’un darrere l’altre
els titelles i els ninotets
per l’enemic ventríloc
amb mà ensangonada empalats.

en acabat que el tocat del bolet
et digués que “no tocava”

va pujar el ridícul
i et va dir que la llibertat era “ridícula”.

doncs sí que fotrem goig.

aquells titelles i tots els qui els venten
part darrere
perquè cremin amb més foc
o potser perquè amb llur nas de
cagalló
ensumin millor
les essències que els ixen del darrere.
els dius: doncs jo vull la llibertat
i per això sempre lluitarem els catalans
per la llibertat, i la unió i la independència
dels catalans.

i els dius: *si fossis català, tu què faries...?*

o els dius: *si fossis català, ho comprendries*.

se’t sulfuraran molt carrinclonament
a tall de titella
i et retrauran que: si sóc...
si sóc...
si sóc...
si sóc més català que tu!

de debò...? – els diràs amb vasta, solar
cara d’incredulitat.

de debò?
ningú no ho diria!
em deixes amb un pam de nas!

o els dius, més faceciós, enjogassat
ultrat per massa de conya, qui se l’empassa?

els dius: au, au, au!
no em facis riure!
això qui s’ho creu, ninot, estruç!
ets tan ridícul
ets tan tocat
ets tan còmic
ets tan grotesc
ha-ha-hà...
tu català...?
ha-ha-hà...

(...)

two twin puppets with the same turd for a nose
in tandem they talk

one tells you *it ain't the right time*
the other one worse: *that it would be even laughable*
to fight for liberty.

if edgewise you are allowed to come up with a word
and then are able to be heard above the meaningless din
and it's your turn, stubbornly repeating:
but we'll fight
we'll fight
we'll keep on fighting
for liberty
and then they are listening
and you add, a trifle craftily
you say: *were you a Catalonian, then you'd understand*
or you say: *if you'd be a Catalonian, what else*
would you do…?

they jump at it, they answer, in tandem, a double-edged
shrillness: *I am more of a Catalonian*
than you, surely!

and, of course, here is where you burst out laughing.

you a Catalonian?
where? when? how?
don't make me laugh!
is your pot that cracked?
are you hallucinating?
you a Catalonian!
that takes the cake!
'tis totally unbelievable!
won't fall for this one!
a silly prank
no way, José
get thee to a fucking sty for crazies, you creep…
ha… ha… ha…

and there you leave them
dangling furiously
irrelevant, paltry scum
simmering also in their own shit.

21 Set, 2006

darrera pregària d'extremunciat.

dels milers i milers de conys
que llepem al llong d'una llonga vida
crues llepolies esteses per les eres
més o menys abruptes o llises

dels nostres estadis de duració
ens en recordem amb afecte enyorívol
del primer, del segon, del tercer
dels vint o trenta primers
aquells que et duien en safata
de migdiada
(*ah intimitats en llençols ressuats*
i camisoles arregussades)
mares, padrines, minyones, tietes i cosines...

mes me'n record aitambé
i molt especialment del teu
Amélie...
sainte Amélie.

totes les granades mestresses
se'n riuen si ja et veien de petit grufar
rere les esmegmàtiques tòfones, entre
els tendres replecs
de les minyonetes: "Aquest xiquet té
el nas
més escorniflaire del món!"

i si et demanen: "Morrosdefiga!"
respons amatent: "L'honor és
tot meu, per a servir-la!"

boca a boca, doncs, t'hi abocaves
(*el joc de la ressuscitació*
és un joc on tothom vol
ficar-hi).

i no fem sinó seguir antics preceptes
que els més midonats
de sempre han compel·lits
prou és sabut, tot i qui n'hi ha qui
inútilment ho amaguen, que
tot cardenal ha de xumar
el cony de la regina a l'alta hora
on el menstru raja més fort
(d'ací ve el porpra).

(*ah de prop, pintoresca fragilitat*
on el paisatge, avial, roman
petrificat des del principi!)

en vinc de mena
ningú m'esbiaixaria la girada
i per sempre pus
pertanyc a la secreta congregació
dels servidors de la deessa.

de bolla innocent
(mes tot s'escau en escaure's)
quan ja havia fets els trenta-dos
i havia deixat ja doncs d'ésser

l’home enlairat ans heroic qui fui
molt breument
gràcies a déu
(*oh buidor més fofa*
com qui es vanta més es vanta)
car hi ha aitampoc enveja més grossa
que l’enveja que el famós et duu
perquè anònim no-ningú
pots llepar en felicitat incòlume
anònims conys
tants com te’n rotin?

havia canviats els bolquers a una filla meua
i abans de tornar-la a embolicar
li fiu
un estimet alat al conyarrí.

allò et donà un pessigolleig
precís
tímidament demanares si te’n faria un
d’igualet
ho fiu i hi gaudires bontròs...
al bany maria de l’estimet perllongat
rebregat, entortolligat...

mes cal dir que bontròs
del gastronòmic plaer
així mateix fou meu
millor plat mai no tastat.

la setmana i mitja d’estiu abans no te n’haguessis
de tornar a l’internat
convertida als misteris
tornares cada dia per al petit tractament
dels meus llavis sedosos
i la meua llengua assídua.

llepar no és bombardejar
altre que amb la muda
mes ben loquaç, expressiva llengua.

llavors nous conys vingueren a ésser llepats
tostemps a l’horitzó
les onades o les serralades hi són
geps delicats de dones
milions rere milions
qui s’eixarranquen.

l’èxtasi totjorns fou-hi mutu
(com podria ésser d’altra manera
si així som construïts
amb llavis a la xarranca i al vult)
boca a boca, t’hi abocaves
(*ressuscitació és el nom de l’operació*)
i com més prohibit (entre gent
demoníaca qui només breguen

perquè ningú – ni ells – de gaudi
n'ensumin mica) més sucós
el coneixes, car
"*The most forbidden of fruits*
the juiciest" – ah, i és clar, retut
parlant de fruits
prou tost hi subscric així mateix:
"**Vegetarians taste better**"
mes poc me'n desdic
(força equànime
"car prou cal allerar
la mateixa oportunitat a tothom")
això dic, gens me'n desdic
de tots els altres.

fóra de tocat del bolet
gens pairar's del que tant t'abelleix
jatsia lleu i breu afer
unes vint-i-cinc o vint-i-sis ivarçoses llepades
i una tutia al pap
o dolcíssim lletovari
o animador combrec
que reïx a fer-te'l ferri (el pap)
i ensems vellutat
(*ah les milers de tonalitats del boquet*
i els milers de suquets de l'agror
sacrosanta – ah la flaire d'etèria
santedat – a fons aspirem-ne les
guaridores essències – reomplim-ne als pits
els exhaurits anaps –
les deleroses freixures –
umflem-les de bell nou amb les sentors
vaginals – oh divinals mixtures)
conys en cues de femelles de totes mides
doncs, i aps
n'hi ha aitan poques de pútrides
gairebé no cap
per poc que sàpigues triar.

i així anar fent
i a cascuna la vull fer sentir
deessa adorada
durant l'embagament existencial
els meus morrets a la seua carranxa
com mana l'antiga dita
epigrafiada als monuments més
colts: "**God is coming**
and is she pissed!"
mes cert és que...

al biaix d'aitanta de delitosa vicissitud
el teu, Amélie, sempre romangué
imprès
entre els escollits.

a cap de les analectes

dels meus dies de lent
escaguitxament el teu hi manca
i adu...

ara que agonitz
és el teu entre els primers
i potser el primer i el darrer
alfa i omega
òmfal agònic
millor: lambda a l'omega
iota a l'òmicron
punta de llengua al cul de l'adorada
pa àzim consagrat
més bo que fulla d'enciam amanit
que m'obr de bat a bat les portes
del cel de l'oblit.

20 Set, 2006

Qui viu paràsit davall el cul d'un drac que es vagi doncs fent fotre.

netejàrem a cient
el forat del cul
del drac.

fregàrem
gratàrem
escuràrem
rautàrem
aponzàrem
raspallàrem
escombràrem.

per totes les esquerdes
i rugues i raconets
escarbotàrem
furgàrem
raguérem
estrijolàrem
xiflàrem
erpolàrem
garfinyàrem
enlluentírem
febrírem
rostàrem
i hi insistírem
fins que
tota merda eradicàrem.

li deixàrem un culet
d'allò més polidet.

mes, és clar, tantost
ho tinguérem tot ben net
un forat de cul de drac
més decent
del que mai fins ara
cap drac no havia mostrat
palterada rai
una llau merdosa i pudent
que ho nega tot.

aquell cul tan net i esclet
se’ns va tornar, és clar
a cagar damunt.

18 Set, 2006

La veritat

Li dic al meu fill: això no pot ser.

Per esbrinar la veritat
m’he disfressat de captaire.

Cada vegada que veig un home
pròsper atansar-se’m a donar-me res
em crec que ell sóc jo i el captaire ell.

Això ens passa als millors captaires.

Per esbrinar el misteri que envolta
la meua padrina doncs, això altre de
per què estudia tan aferrissadament
per les nits àrab
(on m’ha contestat que per a parlar
amb les àvies a la plaça
contesta que no em convenç gens)
m’he disfressat de captaire.

Tortet a la meua cantonada de captaire
he vista ma padrina aparèixer
amb el vestit tot negre
i el paraigua tot groc viu que duu
normalment com surt de casa.

Mes avui, aquest migdia viu
en ésser atrapada pels meus ulls inquisitius
abans no ha arribada a la plaça
encara a l’alçada del pont
gairebé al bell mig
ha badat el paraigua tot groc viu

s’ha desposseïda del vestit tot negre
que la tapava tota, a l’estil de les mores més elegants
(les moretes qui sota el llençol negre
són esveltes d’allò més, i flairoses i escalfadetes)
i ha esdevinguda, ma padrina, Supermà.

Amb el vent que ha bufat part davall
el seu bon paraigua groc badoc
allò li ha donat prou embranzida
perquè s’envolés.

Enjòlita, la meua padrina aleshores ha desplegada
la seua immensa capa tota d’un blau molt viu
amunt amunt amunt
enllà la barana del pont
i amunt, i enllà enllà enllà
avall amunt avall amunt enllà
fins a perdre’s de vista
una taca tota de blau viu
en un fons total de cel tot vermell
tot vermell viu, mai tacat de res altre
que la seua capa blava vivament
com més anem més menuda
perduda en el cel vermell.

(…)

Tots peixos novament

Ens cabussem al món dels absents
i al capdavall fem buit.

Micoia trepidants, tol·lem per finestra
rodona de vidres emboirats
el món subaquàtic.

Si ens vèiem novament visitats!
delegem.

Mes si ens vèiem de bell nou visitats
per rotllanes de peixos
qui llavors s’esllavissen
s’esvomeguen com mocs al voltant
i llavors se’ns esfigassen a les mans
quan voldríem ballar-hi sardanes...

(O només voldries conèixer’n el parer:
què me’n dieu d’aquest món?)
se t’esconillaven sense respondre
s’esmunyien gens riallers

se’ns esquitllaven
i tombàvem el cap
i quan tornàvem a reguardejar
entre els tels de baf continu
als vidres desnivellats
de la finestra...

Ja no hi són
només hi ha el dens plom desfet
de l’aigua orba
que no emmiralla re.

17 Set, 2006

La meua dona:

“Així m’agraden els homes
Que em puguin arrabassar
I endur-se’m travessant
Les aventures més perilloses
Dementre que em burxen el cony
I m’umflen sense atur amb llur matràs
I llavors tot de sobte es moren
Exhaurits, o sota el pes d’una muntanya
O transfixits per qualque estaca roent
O sota una calamarsada de bales justicieres.

Gràcies a déu, homes d’aquests rai
N’hi ha en excés
Prous me’n toquen.”

Jo:

“Cal desesmolar les arestes
Llimar allò aspre
I esdevindre serp
I passar com serp
Sense crits ni enrenous
Relliscant dolçament
Pertot cabent-hi doncs
Prou.”

The wife:

“I’ve always loved a man who can
Sweep me off my feet
And can carry me across
The most dangerous adventures
While he fucks me blind
And pumps me till I’m bursting
And then he suddenly dies exhausted
Or under the weight of a mountain
Or pierced by a burning stake
Or under a hail of righteous bullets.

Thank heavens, I’ll be alright
I get my fill
There’s men like this to spare.”

The husband:

“Smooth the corners
Unsharpen the spikes
Become a snake
And pass along as a snake would
Without a sound
In such ease - coolly slithering
Always fitted
Through every stricture
Clean.”

16 Set, 2006

Qui se m’erra en est bescunç?

No és de bon noi treure’m les catifes on jec
ni segar’m l’herba on jec
ni despullar’m de les flassades on jec…
oh, rebel·lió de les màquines
que em voleu marejat en un joc de catifes màgiques
qui han perdudes tot quest.

Tot s’espatlla, i prou cal adobâ-ho doncs!

És emprenyador perquè
tantost tomb l’esquena
se m’ompl la casa de mal-vinguts.

Ara mateix he sortit a arreglar

un dels comptadors de vora la porta
i de cua d'ull m'ha semblat que gent
se m'introduïen a casa.

Llavors he vist que realment
una parella de vells s'hi ficaven.

Ho he deixat estar tot
i me n'he tornat a dins.

Escorcoll amb els ulls
tota l'entrada, que reconec que és ampla
i magnífica com no la tindrien
ni al Capitoli ni al Vaticà
amb una volta immensa
i un terra espaiós, gros i circular
i de rajoles molt lluents
que hi cabria tot un estadi de gent…

Mes això no implica pas
que se m'hagi d'omplir de continu
de gent important.

Agaf grans emprenyaments
cada vegada que m'envaeixen el terreny
a fer-hi llurs fades festes d'alt to.

Començ a empènyer generals i cardinals
a la porta – au, au, uix, arruix, osta
collons. Això és casa meua…
O encara hauré de cridar la guàrdia.

Alguns es fan el desentès
servant la copeta amb dos dits
i pretenen de continuar
la ruc discussioneta
amb el veí molt emmedallat
i tan encarcarat i coent com ell.

Mes els empenyc molt emprenyat
i a algun tibat o a alguna de molt
estirada i perfumada
i antiga i postissa
els fotria una guitza al cul i tot.

Casa meua és casa meua i prou.

Pot ésser la més collonuda
i la més luxosa i elegant
i tot el que voldreu
mes encara és casa meua
i no hi vull cap mena de paràsits
entonats, penjant com penjolls
de quincalla pertot arreu.

He posada la dona al balcó

que em vigili si
tornant de la presó per nit plujosa
paraigua negre romput
no sóc jo i no pas altri qui
puja i fa cap i diteja balb
amb la balda enferritjada.

Diu: hi ha una noia al lluny
hostilitzant animalets amb un bastó
s'embolica amb un diari gros
per a fer's fugir lo fred
és un infant
té els mitjons caiguts
no fores pas tu, disfressat...?

Què li haig de respondre...?
carallot
avui sóc dins! – cridant.

Una parella de mitja edat
em diuen discretament
com els sap de greu que mon pare sigui mort.

No – els dic – mon pare no **és** mort
el tinc com una mona
al jardí de darrere
nodrint carnívors amb la forca
cada pollegó carnussos
regalimosos de sangasses
o amb caps d'animals morts
qui rem elleix de l'escorxador
mig fets malbé
els vasts carnífexs qui hi feinegen
el coneixen prou i els li fan
a mans per quatre rals
els porta sovint amb un carretó
pudentíssim.

Espies a casa, rere cortines i tot
i això que hi tenim la llum del Sol i tot
entrant ampla per lluernes i finestrals.

A l'hora dels adéus
el nostre fill cau
penjant ara ran de mur
s'estavellarà al vall
se'l cruspiran els cocodrils
un amic sense pensar-s'hi se sacrifica
es llença avall, es trenca les cames
encara fa esforç per empènyer els peus
de l'infant amunt
o entomar'l abaix
dementre que dalt serv l'infant
a frec de caure, per les mans.

Totes aqueixes històries de por

tots aquells coberts antics
i estovalles i objectes, estampats en cuir.

Les llavors del jardí
estampades àdhuc elles amb els meus
senys heràldics
si ni un peix no pot nedar que no dugui
per l'oceà les quatre barres
cap llavor no pot fructificar si
doncs no duu estampats a...

Una avioneta groga, amb gòndola
penjada sota, a la panxa de l'aparell
gronxant-se pel cel, com si volgués
estavellar's, mentre la dona
llogada canta cançons dels 1950.

Ens hem haguda de vendre la casa
massa de mals records
la dona agent de vendes
canta també – totes les dones
canten poc o gaire – generalment massa
i guaitem tots plegats velles col·leccions

de noies vestides amb vestits de bany

o amb pijames del temps de les cançons.

Ah, enyor de casa que vaquem
tanmateix desempallegats
doncs de tanta d'història.

Travessant carrerons, ja cec.

Mig esvellegat joc de cartes
a la butxaca; desembeinada espasa
sents baixar cascú de casa seua
davallen els minsos esglaons gastats
l'humanista – i l'humorista
els davalla, i els davalla l'historiador
i el comonidor de prestigis
i l'hipnotitzaire doncs, i tots els altres
albardans.

T'agafaran reguitzells de regirells
(a l'estómac)
una basca que no et desencastaria nidéu.

Foragitat, marginat, esbaldregat
trucaràs a la mateixa porta
captaire qui envaeix.

Sóc el vell qui entra d'estranquis...

Treieu-m'hi, si us plau

a dures bastonades.

(…)

Poema del cap tolt en sec del pidolaire

Del cap sòrdidament rialler
tolt tot d'una, cap llefiscós
d'escaguitxosa, escatxigosa sang
que ara ens rossola, pidolaire repugnant
gemonies avall.

Ah, català captaire
quin fàstic no fots anant a pidolar
al cau de l'enemic.

Com en canvi m'enjoia el cor
veure't rossolar, cos grotesc de mort escapçat
gemonies avall
ara que has tornat, llefiscosament rialler, de l'acte
fastigós del traïment.

Dalt al replà relliscós
de les escales dels gemecs
mon pare recollirà amb mans
qui s'eslleneguen de sangasses
el teu cap de porc guillotinat
el portarà al seu carretó safarós
i l'abocarà al corral
per a nodrir'n carnívors.

Grunys comminatoris
de folls afamegats
no és pas això el que m'estronca
la pixera; és el mirall
antic, rebut en acabat
de pler de generacions
asclat, ratat, escrostonat
amb el verdet que tot s'ho menja
i amb borrusques esquerdades
de paraulelles incomprensibles
darrere
davant
per a vergonya indeleble.

15 Set, 2006

esdevingut fantasma qui bonhomiós somriu

recomencem-hi doncs.

no cal dir sisvol ni *siau* a la casa que abandonem
umflada com si pateix pèmfig
pertot arreu les bombolles d'humitat
asclades i, per les ascles, repixant-hi rovell
els racons florits on es regolfa la pudor a romàtic
els colors massa mòrbids
dels murs escrostonats
les malsanes salsitxes penjades al trebol
muricecs qui hi periren anys ha
se'n desixen cassigalls corromputs
que espeteguen com llimacs
damunt les piles de paper.

les piles i piles de papers
distesos per la pluja de les goteres
amples i llongs ara com llençols
desmaiats, desmenjats
menjats per caragols.

menjats per caragols
i larves més lívides, sense closca
tots els meus versos, ah, i aquells retrucs
sensacionals, piles i piles
paràgraf rere paràgraf
narrant boges aventures.

tot tantes de vegades repetit
bah, un muscleig
fem-ne no res
ni ens tombéssim pas a llambregar
què hi roman
despulla arnada, sense cap altra utilitat.

fem-ne abstracció
ens n'oblidem, piles i piles
i, com qui hi sura
descolorit com el paper només xop de pluja
som-hi a ocupar el nou indret
lleugers, rejovenits, com ànima
qui abandona un cos
fet malbé
casa que cal buidar
massa marcida.

com pètals de flor qui es marcí
s'eslleeix tanta de recopilació
de saviesa
obsoleta.

sempre som nous.

abandonem-hi els rifles que ens llegà
el pare com tornà de Crimea
deia, i prou raó que tenia:
"*només et respecten si tens calers*
sense, només si vas prou armat"
mes on anem ni armes no hi deuen caldre
tothom hi ha d'ésser molt més espiritual
cossos de paper escrit per les mateixes
faccions, fesomies
del ver començament
recomençat
recomençat.

somrigut
el pit com la proa
a proeses degut
vaixell fantasma
molt més lleuger
sense nòlits ni nelets
despecec, deseixit
entusiasmat.

14 Set, 2006

Arreu raneres

Nues rere la tanca de xiprers morts
s'assolellen les dones dels meus coneguts
qui ara encara a mig esmorzar
enraonen allà dalt a la terrassa.

Franques em rebran i curioses de mi
m'engatjaran a la conversa.

Hi sóc, doncs
som-hi, fent el cor fort i ja trempant
a mig camí, tret que...
abans no traspàs i tot la tanca
me n'adon que sota els tells de vora la carretera
un cotxe s'hi ha aturat.

Hi ha dins una dona ampla
vestida amb un vestit estampat amb flors roses
deu haver fets ja els vuitanta anys
i crec que té una gran dificultat per respirar
clou els ulls i els seus panteixos semblen
fer bategar la màquina que li fa de taüt.

Aquest és ara el dilema, doncs
una de dues: les nues alegres
o la dona morent

on et llençaràs...?

Si anem a pams, les nues no són tampoc
gran cosa – dos cossos amb pits
escassos qui pengen tanmateix
i llavors els sengles entrecuixos
escaridament peluts.

La grassa granada, de qui la ranera
sembla traspassar els vidres
de les finestres closes del cotxe
podria, de més a més, d'ésser pudent
pesent i pitjor: contaminant.

Capoll espatllat
clofolla afollada
alcofoll la solla.

Indecís em guait ara la qui pateix
i rere la tanca les qui patiria per aritjolar.

Una de dues
pescador etern amb l'ham rovellat
a la voreta de la carretera
que és un riu de mort
de caixetes metàl·liques
capoll buit polsegós
espantaocells qui s'ha metamorfosat en ànima.

Un ventijol rebrega les agulles mortes
dels xiprers de la tanca.

Guait amunt
remuga l'espai
l'encerat blau del cel
on els estilets dels xiprers
morts no hi han inscrit
tampoc re.

M'arriben parracs de veus
dels qui enraonen a la terrassa
parracs de rialletes fades
de llurs dones nues
qui riuen damunt l'herbei
parracs d'angúnia del trànsit irritat
qui s'escorr vora la vella...

Parracs del meu estertor
quan corc amunt i avall
aturat, sense anar enlloc...

Raneres tot.

El cel, encerat blau
sense missatge ni instrucció.

Retruny, sord, el firmament gens afermat.

A l’altre cantó s’esfereeix la nit.

Crit llunàtic, ulls esbatanats, de bòlit
sóc jo, catiu, el meu imago
cridant
una altra
una altra nit...

13 Set, 2006

finestra a l’aigua, esquerda al foc

no emergiràs mai altre que al foc tot dens.

si per la finestra l’aigua immòbil, tota blava, plaïble
et diu que vius submergit com en líquid amniòtic
la temptació d’eixamplar l’esquerda
que saps tanmateix que no et durà sinó al foc
que tot ho crema creix
com passen les hores
i vols traucar l’angoixa com voldries traucar
el clos que et clou
com bombolla o veixiga o bufeta o bosseta de fel.

et vols ornitòleg, comandant dels becs
artífex dels nius qui es teixeixen i desteixeixen
senalles que tornes en vímets
d’entrellat on l’espectacle com en canemàs quadriculat
s’ordena en un relleu de paisatge
pintoresc amb pastoretes.

no hi ha sinó foguera rere el full o el llenç
s’hi esvaeix l’imatge
si ardit com un colló hi vas i ras enfonses els dits a l’escletxa
i estripes.

espurneja ferotge, darrere, el foc.

engrunes i llengües de foc llepen
i emboïguen els teguments
del petit ninotell qui fores
encapolladet al capoll
ans de feixuc segriny afligit perquè volies veure
enjondre què s’hi coïa.

davall els replecs i sacsons qui es socarrimen
ventríloc el cor colpeix.

no sé què diu ni en quin morse.

probablement que el nou a mort
roent el foc.

nogut doncs pel foc
si esditat – i, seguit, esbraçat – encara podies
a repèl prou clouries ni que fos amb les dents
qui resisteixen la flama, l'escletxa
amb neguit la cosiries
perquè mai més no revelés l'horror
tret que el foc se't rifa
feinades debades
les rialles de l'aigua qui bull
són les rialles del foc
bombolles qui esclaten com timpans
carn carbonitzada
foscor abissal.

12 Set, 2006

tu al territori contigu tot continuarà com ara

tot continuarà
tot continuarà
passat tu al territori contigu
on els morts ens deixatem
en primigènia argila
això rai
les mateixes formigues envairan les mateixes carbasses
als sostremorts els mateixos escarbats
hi celebrarem les mateixes carnestoltes
als cancells els concos sollats s'exhibiran
i les donotes balbes pels salons
llurs joiells sense solta ni volta
vuit carbasses oblongues, hò
assegudes en platerets aïllants i tanmateix
envaïdes per exèrcits inexhauribles de formigues
fetes formiguer
i algú com tu – encara per passar al territori contigu
recollint-les com brutícia
les carbasses, llençant-les daltabaix la finestrella
o la lluerna aixecada
dementre que potser com tu, gest repetit al llarg
de les centúries, amb un plateret a l'altra mà
s'abocarà impensadament terra i formigues a la sina
i correrà com tu
a treure's la samarreta
a ficar-la al cossi de la roba neta, per equivocació
a fer-hi rajar aigua per ofegar-hi el formigueig
i tanmateix mullant la roba per a estendre

ara de somalla a xopa
passada al territori contigu del rajar
tot continuarà
algú estenent la roba més o menys xopa
més o menys clapada de terra i formigues
perquè s'eixamoro a l'airet o al Sol
i algú altre tindrà un atac de cor
i algú altre pregarà als estels
i algú altre dirà
tot continua
tot continua, no cal pas
pas a pas, com la formiga
no cal pas
capficar-s'hi doncs tant
gest repetit al llarg de les centúries
sóc un peó
no pas millor que cap formiga
amunt i avall
i llavors avall, avall, avall
avall.

11 Set, 2006

La Generalitat som nosaltres (*Mambo*)

Per tiranys gens fressats, mald, a la reressaga
Del seguici, distretament, per acabar
De despenjar'm, car veig el jovent molt mal
Encaminat: se t'enfilen empentissos i enlleïts
Devers la tenebror dels despoblats furtius
De la pollosa pardina on només sura el conreu
Dels virus barrejats de manta malaltia. Van
A barganyar-hi òrgans. Òrgans i membres llavors
Venuts als encants com antics exvots molt
Repel·lents. No puc tanmateix, llas, girar cueta
De soca-rel, car tothora, latents, em filustren
Els homes il·lustres: que no fes pas cap revencillada
Bròfega que desdigués al capdavall del ritu toüt
Que servem – tribu comcalereta i tot això – i tant.

Mentrestant, un capmàs d'anys
I abaixades de pantalons en acabat
(I xuclades de cul reials, justament en tèrbols
Canfelips on tothom hi ha vingut a cagar-se'ns)
Encara, encara
No tenim exèrcit propi ni forces de xoc
Que ens fessin respectar l'independència
Ni equip de futbol nacional en cap competició
Mundial, ni hi pintem enlloc
Amb el nom propi i prou...

Adu ni segells no hi ha pas que
Diguin qui som; amb això, ni cal dir si ja
Tenim moneda, ni banc central, ni, és clar
Estat, ni adient representació al concert
De les nacions de tota mida, on no ens toca
De tocar-hi re, perquè, llas, no hi toquem
I els anys i panys que en fot!

Car és preferible
Esperar – així mateix ens ho heu bavejat
Amb mots de descoratjat, de volpell, de botifler
De caragirat... On voleu, amb això, que s'atraci
La jovenalla lligada a la vençó ja amb el llaç
De la badiella — Generalitat corrupta, venuda
Insuficient...?

Llur caire foguer és la mendicitat, posseeixen amb
Escreix l'agre molt fastigós del pidolar
Esmerlidament, sense cap honta — exemple rebut
En acabat de tant d'anar emmerdissats pels carrers
I per les ones i les pantalles del món.

Afigura't, com hi ha món, com podem anar pel món.

Els cinc cèntims que fan de les nostres suposades
Fictament feréstegues essències (de debò ben
Contemporitzadores sempre)
Són fetes de cara enfora pels nostres enemics
En llur llengua enemiga i en llurs trasllats
Naturalment enemics, amanits amb tota mena
D'elucubracions sense solta ni volta. Hi venim
Aitan disfressats que no solament no ens hi
Reconeixeríem, ans, cas que ens fos permès d'afegir-hi
Cap migradeta puntualització, poc sabríem
Fet i fet ni per on agafâ-ho tot plegat.

Així, ve-t'ho aquí, no és gens estrany que
Aumon no vulguin existir'ns.

Ara, empegueïdora cerimònia, s'hi afanya tothom
I especialment el plofis, el putifeina, el malfeiner.

I entretindre's, rai; sabre'n, prou
Ara, captindre's, gens. Brians abrivats, d'on ixen
Bromeres de llimacs, la quitxalla festeja
Flascament i buida, tot estímul espetegat a l'arrel.

Sense esdevenidor previsible on es podran acomplir
Com a partícips en igualtat de condicions, com a
Íncoles amb cara i ulls d'un indret amb cap i peus
I arreu reconegut: un més en la competició
I les angúnies i la barrila general.

Ves, lla em va la llengua on em dol el cor.

I entre els esguerrats mendicaires de tot pèl tinyós
I roba ronyosa, faig malbé
L'harmonia cacofònica: escarneixc...
Estrafaig pel chor massa palesament...
Desenton pler... Llas, si tot allò que deman
És, sense pors, justícia i llibertat.

Ara m'arribaré fins a la ratlla
Carena avall, haig d'esguardar la processó
Roïna, símia, nàquissa, barroera.

Damunt la taula corcada i lluent
El president presenta, acollonidet
Rai, la mínvola esmena.

Quan tus, es trenca el nas al banús
Banau, tanoca, gamarús.

Llimacs safarosos (d'esme homòdroms, vull dir
Plegats cap al mateix cantó, i jo qui amb vosaltres
De mal eixamús venia encara), d'aitantes de lletres
De mocs que em fèieu empassar, talment
Com polseguera de massa
Cansat carranqueig, sense fer aitampoc
Gaires cofisimofis, en romanc tot ronc
I engargussat i sobretot tip excessivament.

Se me n'estireganya ans esquinça el gipó.

Sort tanmateix de mon païdor de ferro
Car, en acabat d'orxegar i tragitar pler
Tant com calgui, en seguits si fa no fot burlescs
D'ennuecs fort agafatosos i adu
De sobreeixir-se'm adesiara el fel...

Minses buidarades porràcies, tot plegat, ves
Vomitar, no
Vomitar, no; no, no pas
Capgirar'm damunt davall, evaginar'm
Tombar'm l'adí de l'inrevés, dedins defora
Amb tots els aps sempre a tots ops amagats
Ara esgarrifosament exposats, i els altres
Fins llavors amb urc ensenyats, de sobte, doncs
Duts coll avall, embudellats
A l'ombra mesos, avergonyidament i mòrbida
Amb el folre i tot el recapte part
D'enlaire, en tost de què, la pell i les faccions
Fic ara a malcovar ben endintre, ep
Prou, ni pensaments
A tard, ni mai, car si anc em desfeia d'allò
Que sóc i em basteix, pitjor que no morir a deshora
De més a més, llas, us traïa, i això l'esperit
El coratge, m'ho té totalment defès.

Per xo no sóc (*albíxeres!*)
El president de cap

Generalitat.

10 Set, 2006

Saliveres

Amb el musell a l'entreforc: ptialagoga cicatriu.
-Mossega-m'hi el tartrany, que em pruu – somiosa em diu.

Déu-n'hi-doneret, prou hi sóc, m'hi fic d'allò més viu.

A mig esmocar-li el cargol, me li admir: prodigi actiu.

Her throbbing knob, nyam.
…o, atès que aitamberet és tant de la ceba, *ach!*
Her throbbing Knoblauch.
Alles gutes, what? Bon encisam.

09 Set, 2006

Òspima, quina sort: la fi del món!

La fi del món
Sempre l'enyorava
No hi ha pas res més deliciós
Tothom cardem pel carrer
Prou n'era l'hora!

S'estimba la Terreta
Cap al Solell ineluctablement

I ara si esdevinc
Com en Neró, de colta memòria
(*Ah mos anys infantívols i anàrquics*
On en Neró era mon heroi!)
Si esdevinc com ell qualque mena
De déu boig (*mes pot*
Haver'n de cap altra mena...?
Crear és prou de boigs
Remenar el merder estantís
De l'estàtic perfectament equilibrat
N'hi ha per a voler emprenyar
Tothom, malparit, il·limitadament)
Si esdevinc, per voluntat

Solitària i força forçuda
I descordada un déu
I em guait una mica tot això
Dic recony quin embolic
Ja ni me'n record què era tot plegat
Si xerigot, si lleterada, si clara d'ou
O de fugaç pardalet caguerada...

Xerigot – així veig l'univers
Com un gargot

Lleterada – així veig tota l'ensaïmada
Interestel·lar – com una empastifada

Clara d'ou – així veig tot l'enrenou
Interplanetari – com un inventari
Esparracat de renecs de qui cau
Pou avall, i infinit, infinit

Cagueradeta de pardal – bona nit
Així ho veia tot plegat – com
Qualque caca antiga qui sura
Pel pixum radioactiu d'un orinal
Universal

Apocalipsi orgasmàtic
Això rai, tant se val
Prou morirem trempant!

Feliços doncs, ja no pas
Sexe-esclafats per la societat
Encotillada i engarrotaire
De les falòrnies i les enganyifes
Absolutament inversemblants

En canvi, a aquest somni tendírem
Tothom tota la vida:
Cardar al convit de les circumstàncies
Per a això som fets
Altrament quina vida trista
Fins avui, jorn gloriós de la fi
Del món – abans, amb tots aquells
Conys malaguanyats
Mes ara al capdarrer
A l'abast bavallós i somrigut de xil·la dreta!

08 Set, 2006

No vull cap clau – res a amagar

Diners? No, no sóc pas ací per als diners. Diners?
No, gràcies, la clau, no en vull cap, poc en fotria

Pas res.

Es torna a amagar la clau del dipòsit
Mutu que tenen com ara tot òrgan polític
En indret molt amagat.

I ara no em vol, no vol sàpiguer'n de manguis
Res més; ho fa subtilment, però ja no em diu
Ni hola; veig que s'entaulava entre dogmàtics de tracte
Ultrafeixuc.

Me n'he d'anar a dinar tot sol
Poc hi estic acostumat, i tanmateix...
Ho haurem prou de fer, cal rebaixar's
Si les circumstàncies ho manen
Això rai, part d'arrere sempre hi seràs
Tu mateix, incòlume, intocat.

Normalment, ho fa tot ella, o la qui em pertoqui
A l'estona, car, oi, dones rai
Mentre jo prou tinc d'altres feines majors
Escriure els meus articles filosòfics
Somiar mons moltíssimament millors
O simplement albirar el ramat, la fauna pollosa...

Què hi faig entre tots aquests fracassats
Qui només somien en diners...?

De vegades certs llambrecs espeteguen
Els apagats d'ells contra el meu
Enlluernadorament encès
Després, en alguns, veig com les llàgrimes els cauen
En veurem tan inabastablement superior
Tot i que mai no tindré un ral
I gens que em cal.

L'arraix, el xeic de la taverna, em sap polític
I em respecta, li dic que què té encara
A aquella hora d'heretgets
I em diu que vedell i cigrons i cols de Brussel·les
I que em prepararà ell mateix el millor plat.

Gent de fora molt empegueïda m'han pres un instant
Pel cambrer, els he atraçats al bon indret
I m'haurien dada propineta i tot
Tot i que me'ls en reia al nas
"On els ficaria?" Els dic. "Diners?"
Encara me'n ric ara.

Em diu l'arraix de la taverna que abans s'aixecava
A les tres de la matinada
A confegir un esmorzar molt creatiu
Que comentés políticament els esdeveniments
Del dia abans.

La situació política no donava per a gaire més

Que per a porc i per a simi
Rarament per a lleó – i els de més dels matins
La cosa hauria estada fada d'allò pus
I part de sota amb tota mena de virulents verins
Aviat hauria perduts tots els fidels.

Li dic que hi devia perdre els cabells
Rumiant-hi tant de ferm, i em diu que i tant
Mentre, darrere, mig a les fosques, la seua
Dona veig que bat ous amb una certa
Ferocitat.

07 Set, 2006

Escarxofat al flix com en estrumàs
O al seient del vehicle canibalitzat
O sots l'olivera veient passar els núvols i els pardals

06 Set, 2006

És tan cansat

Oh que cansat estic – d'estar cansat
El rei Quan Cago primer
Va cagar un cagalló – molt llarg
Era un cagalló molt merdanyol
Es deia "Carles", "Xavi", "Pau" – *o whoever the fuck*
Tota cagarrineta qui rimi amb merdanyol...?
Es deia "Puyol", es deia "Gasol"
Es deia "Gasofiol", es deia "Punyol"
Es deia "Orinol", es deia "Purgacionol"
Era un cagalló molt reconsagrat
Molt reconsagradament caragirat
I massa tort de coll – llarg
Era un cagalló caragirat, colltort – entortolligat
Pudia a merdayol – mal evaginat, enverinat
Sortit pel canó – equivocat
Pudia a merdanyol
Fugim-ne doncs tots – no el toquéssim pas
No en féssim mai més cap cas!

"*Que diu que qui...?*" – fa ara tothom
I fa ara tothom: "*Qui n'ha sentit a parlar!*"
És clar, ja som a fa quatre o cinc anys envant
I ningú no n'ha sentit mai més a parlar
No en canta mica ni el gall ni la gallina
De coll torçut – tan caragirats, pobrissons
Massa entortolligats – tant guaitar enrere

Al reial cul qui els havia posts o cagats
Enyor de cul – com tornar-hi, com cargolar-s'hi
Endins – com cuc molt cargolat
Cagalló entortolligat – i llarg
Deliciós resultat: han acabats
Amb el coll espetegat.

Havien fet doncs l'ànec, i ningú ja no en sap...
És com si eren sebollits en territori enemic
Com si es perderen lluny ha
"Per horts desconeguts" – com diríem a tall d'alemany.

Per horts desconeguts – de fems aprofitats...?
L'enemic els aprofità a tall de fems per a femar's
L'hort...?

Tant se val...
Qui es capficaria ja en merdetes tals?

Bah, prou
Car...
Que cansat n'estic – d'estar'n cansat.

05 Set, 2006

ESCOSINT-LI ELS DARRERS PLECS

Quan espiant-li dietaris pretèrits
D'abans del diluvi que fui
(*Car abans meu tot era caos*)
Li deman, si vol, que qui era doncs aquell
"Ell" qui sovint
Amb tant de delit no es cardava
Xuclant-li la suor, esborifant-li els llargs
Cabells..., fent-li tantes de maquinacions
I musiqueries d'allò més enfurismades.

Em respon és clar que, com tantes d'altres
De figaflors si fa no fot místiques, adés mortes
De desig i d'arret, i de cony umflat i plujós
Dels anys de la foscor, doncs
Que l'"ell" aquell aitan misteriós i engrescador
(Me la duia estoneta dreta i erta) no era doncs
Sinó (llas!
Llas i rellàs, i ara, heu-te'l, consuetudinari
Destrempament)
(Malesputes cristianes
Com sabeu d'endinyar'ns-el
I al pitjor moment)
Déu

Déu, és clar (“*o què t’aesmaes, carallot?*”)
Collons, tornem-hi, ca?
Déu elleix, fotent-se sempre on ningú
Ni pensaments
No el demanava.

04 Set, 2006

Vidriols al salpasser

Això us predicaré
No pas “*a-aaa-ah, uuu-uh-uh, momò, memé*
Ai-ai, ahlapò, pipipí, ui, ui, ui
Que anireu tots a l’infern!”
Com feia aquell datpelcul de Vicenç Ferrer.

Al contrari, us intimaré
Qualque truquet pel qual acomplir una micoia
Certa molt calgudeta neteja
Al cos social, un cos qui molt caga
Prô no pas prou, i en tot cas no pas pel forat apropiat.

Us demaneu quaix desesperats
De com us desempallegaríeu de tanta de brutícia religiosa...
De tant de tur arrucador al cervell
Tur com més anem més repatani...

Tur se t’hi encasta per malastruc veïnatge
Per delmador contagi, malviatge.

I en canvi...

Ton únic bagatge...

[I repeteix el ben ensinistrat ramat: —*ton cervell*]

Constructor idoni. [—*ton cervell*]
Món de l’univers. [—*ton cervell*]
Boïgues amunt, cada déu hi creix. [—*ton cervell*]
Ton millor rellotge. [—*ton cervell*]
Ta mare, ta ídola. [—*ton cervell*]
Font de ta erotomania.
Rel de tot trempament.
Ton lladre, ton assassí, ton estrupaire.
Força, llivell, valor, i seny.
Cep, murgó, tòria, circell. [—*ton cervell*]
Pel buit fotent-hi vuits isnells.
Basca, fàstic, orxec, martell.

Renat, renoc, remçó, lleixiu. [—*ton cervell*]
Cistell de brèndoles de gairell.
Cul descosit, ni ordit ni trama. [—*ton cervell*]
Destre vimetaire, tanmateix, i guerx.
Forcafems, garbell.
De mal borràs umfla'n castell. [—*ton cervell*]
Més grossa monçònega.
Ton pitjor consell, la puta, oidà. [—*ton cervell*] [—*ton cervell*.]

I ara doncs el truquet promès...

Com els moros us exigeixin un com se'n diu
Una sinagoga, tant se val, una mosquea
Els proposeu – a canvi – perquè totdéu o ningú, tant
Se val, estigui content – d'enderrocar una altra església
O catedral del ritus enemic, com qui disposa
De cotxes derelictes en acabat dels accidents.

I així ens allunyem amb tota dignitat
Dels merdegosos qui només discuteixen de fatalitats
I fiquem'ns-e en acabat als forats
Als traus místics qui duen si fa no fa al més trist món subterrani
On hi ha els tresors
Els múltiples greals de maragdes relluents
Amb mànecs de coralls
Homs benastrucs.

Per les cavorques del misteri
Sorra avall, sorra amunt.

Car
Tot allò que entra, surt.

Tot allò que fa cap treu a cap
S'esdevé
Com amb el temps
Dinamicoestàtic.

S'escola i tanmateix
Sempre hi ha el mateix, car
N'entra totjorns tant com n'ix.

Com hom és sempre hom mateix
I un altre sempre és elleix
I alhora tant l'un com l'altre
Tanmateix altri i diferent.

Tot es resol d'acord amb el planteig.

Tot resultat ve determinat pel barreig
Preexistent.

A dades modificades
Algoritmes rectificats
D'on soltes alterades
D'on voltes redibuixades.

Cada instant hi ha un nou fi
Qui genera un nou problema.

Ei, sant tornem-hi, així anar fent.

Dissipat concret
Accelerament glaçat
Petrificat raig de llet
Galàxies.

Fluix de riu en torniol
Baldufa llampada, ei!

Espasa qui tol de son cap en Príam.
Entra per un cantó, i ix, incòlume, per l'altre.

Avern avall
Vall de l'oblit amunt
Sorra qui et mous imperceptívola.

Menjaire menjat.

Bon jorn, àngels de nit!

Somni i memòria
Frèndol d'ales, fum de plom.

Constant i incontinent.
Contingut i excedit.
Forà casolà.
Desat i despès.
Hi som i aitampoc.
Ací i absents.
Idèntics i aliens.
Alba i foscor.
Món i aumon.
Harmonia de l'ens.
Esfera agullada.
Conjuminació dels pius.
Metàl·lic enjòlit.
Traspassat instrument.
Si hom ho met, altre ho treu.
Tes distès.
Calm abuixit.
Vidre de llum.
Rellotge ferit.
Vell i nou.
En treu d'on no en fic.
Encetat i antic.
Nafrat i clos.
Alhora elleix.
Aquest ací.
Aqueix aquí.
Te m'allunyes, mariner.

Va-i-ve d’onades.
Grisors, escombretes.
Espantalls amb sort i sense.

Pega i sort, ambdues
Als genitals, com titlles.

Al rampeu d’un volcà
Gens t’hi vulgos niar.

M’etzib un tret al cervell
Qui cofoi es corromp.

Nit sobtada.

Merda. Cony. Datpelcul. Malparit.
Capdecony. Capdecollons. Esminyonada.
Capdemerda. Mitjamerda. Menjamerda.
Charred neck. Carrincló. Feixista. Tita.
Mortrers. Homeiers. Torturaires.
Pecs. Ecs!panya, *quina merda més estranya*.
Carns de masecs de rebrecs.

Gangrena. Cagar’s en tots els déus
I les putes verges.

Món de ninots.
Hi poues, recances al vent, com pets.

Esmegmes. Pus. Malalt. Gens delitós.
Tumor. Podrit. Mòrbid. Vomiturició.
Verd. Verí. Asma. *Stitch on the side*.
Xerri. Palter de gos. Trumfes a la vora.
Out of all that gunk: de tot eix lleig
Eslleneguei al cel, pluja d’or del
Semen seu. Sèu de sèmens.
Bonys fètids. Flats. Plats a part.
Farnats. Suquets fastigosos. Mosques
Balbes. Barbs. Cranis asclats.
Cervell pudent, esbotifarrat.
Os corcat. Carnús larvat.
Múscul cucat. Cos tort. Ecs!panyol
Gavatx. DeGaulle gammat.
Atzebs a betzef. Castellufes menjamerdes.
Lleterada al cap. Amb crucifix pel cul dat.
Esperons. Pinces. Barres. Queixals. Fiblons.
Reguerons de sang. Regateres de rebuigs.
Saó de mort. Bèl·lues. Setins lúgubres.
Teratològiques aranyes niant. Traus d’ulls.
Ones harmòniques de simfonies planetàries.
Infinit. O espetecs volcànics de
Malcuita samfaina. Esclaten botifarres.
Corromputs budells. Ambre actiu.
Estimulat. *Zas!* Tot hi deu cabre, llibertat.

Cama-segat, instant de pànic:

Tants de déus traspassats!

Ull llenegós als vitralls
Tants de cuits i
No n’hi ha de cuits
I el més calent a l’aigüera.

Com ulls abissals del qui fretura
Per escletxes veure el miracle
Amb la ferradura mig gastada mastegant els prorruptes
Qui es pensa i s’estalvia per a prorrompre a pronunciar’ls
Quan s’escaigui i mai no s’escau
Cap messies, cap messies
Ni per remei, sempre un altre datpelcul
Mig boig, o boig del tot.

Exploracions acollonides doncs
On sempre cal emergir al normal quotidià
Llavors tan tranquil·litzador i assenyat i gaudible
Per als sentits fins ara
Com per baveig mefistofèlic
Prèviament atacats per l’exòtic.

“*Paga el gall a n’Esculapi, i au, ja fotràs prou*”
I envant, cap altre guariment no és ni de mig
Savis esperar.

Ull llenegós als vitralls
I als altres xarons relleus i llenços i murals
Estàtues d’acollonir la plebs
Tants de farsants enfalorniats
Anats tanmateix al carall, al cony de déu
Tots plegats
Del més magnífic Hèctor Hipodàmic
Adés universalment honorat
A tots els seus molt més humils frares
Sovint malcuits i creuclavats i tot
El pus malaveranyós, infaust
Envitricollaire rai a l’aparell lul·lià
Mestre de la combinatòria tangencial –
Tret que tot li surt a la biorxa –
Quin aiguabarreig de regateres de caques
Quan quatre cavalls me l’esquarteren!

Col·loques el batlliu i sos sis saigs
Als marges, no pas perquè te’ls estimos menys
Mes perquè així guardin les entrades.

Llivells de funcionament
Fluix, millor, òptim...
Només cal saber trobar el gallet.

Mor-te Anton, que el qui es queda ja es compon
Tens por d’aviar un esternut que et desmanego...?

Pelicà en llençol de lli

Heus-lo qui creix poètic
Acatalèctic
Què vomitarà...?

Tots espereu amb una bocota esbatanada
Guec...c...c...c...c...!
Desdentegats
Pensius negats qui la claveguera aboca.

03 Set, 2006

Bordaló

Li vaig dir a na Lisette
"*Faré el que em diguis...*" I me'n record que arrossegava el nas
Per l'ombra fluctuant d'on amb les amples faldilles al jardinet
Ella ballava.

"*Lleparies el meu bordaló...?*"
"*Ara mateix...!*" amb gran entusiasme.

Me'l donà i
El llepí i rostí i escurí
I re-rostí i rellepí, i amb les dents caquetes en desencrostí
I amb la punteta de la llengua eixarreïdes llepies n'estoví
I hi insistí
Llengua, llavis, nas i ferramenta sèduls, al tall, industrials, ergastres
Fins a deixar-li (el bordaló) lluentet
I febrit com plateret de ritus sectaris
Obsedidament anals.

Aleshores em revelà que allò que tan afal·leradament
Havia repelat
I ragut fins que relluís
Allò que havia tan meravellosament adecentit
I a sobre assaborit
Havia estat el bordaló de la seua àvia.

Diu: "*Per què no capgires el bordalonet i prou en veuràs el nom...?*"
Ho fiu, i hi deia, oidà, "*Odile*"
El nom de la seua molt pudent àvia
No pas "*Lisette*" no hi deia, el nom de la meua adorada
Fada.

I totes les dones se me'n reien, les germanes, les tietes, les amigues
I les amigues de les tietes
Les amigues de les germanes
Les amigues de la mare

El gineceu al complet i sobreeixit.

Com s’havien pogudes servar el riure tanta d’estona
Encara ara me’n faig creus
Putes senyores fines
S’esclafiren ara
Ara, com descobria el truquet
I no pas mentre escurava, rostava, rellepava
Car allò havia estat com el clímax
Cap a l’orgasme
O la titil·lació ans tantalització del clítoris
I no pas la burxada en g amb el virot de l’ase.

Molt empegueït, fotia cara de ruc
Tot esbaldregat a sobre amb els esforços de la gran netejada
Uns rots vellutats d’orxegueig postprandial, gairebé postparturial
Com si per comptes de delicioses mengies m’havia engolits
Daus cairats
De plint al monument al tòtil.

Un pop empipador em rebregava el melic
Mes vaig tindre encara prou ànim o presència d’esperit
Per a tapar-li a en Jaumet les orelles
La cridòria obscena
Les paraulotes que les senyores fines
M’adreçaven o pus tost s’adreçaven pel que feia a la meua proesa
Prou haurien ofesa una ànima menys impol·ludeta encara
Que no la d’en Jaumet.

Cal dir que els lloros
No neixem gaire ensenyats, sense gaires instints
Hem d’anar aprenent, amb l’esbart
Com l’humà amb el boldró familiar – som éssers amb una cultura, doncs.

Com qui diu, pel diàleg al consens
Pel consens a la comprensió dels voltants
Car sense diàleg només erres al voltant del mateix indret on et perderes
I tornar a l’indret on te n’adonares que de bell antuvi et perderes
No ajuda sinó a trobar un nus de cruïlles sense eixida.

I en Jaumet és un lloro molt educat qui
Només respon molt dignament: “*Mani...?*”
On aleshores qui li demani re
(Generalment qualque carrinclonada amb veueta de flautí)
És qui esdevé el lloro
I el lloro roman el personatge amb seny i ponderat.

Lloro tapat d’orelles (i perquè no tinc caputxeta de falconet)
Perquè no aprengui doncs res lleig rai...

Tret que aquesta nit li faré aprendre el mot
“*Bordaló*”.

Bordaló: orinalet de viatge
Les dones se’l fiquen sota les faldilles
Hi pixen (o pitjor) sots el faldillam

I el buiden per la finestra de la diligència.

És desaconsellat de netejar'l amb boca, nas, galtes i orelles
Tret que no fos el de la teua molt escalfabraguetenca
Enamorada
Mes, és clar, abans encerteix-te'n, ca?
Encerteix-te'n
Encerteix-te'n que el bordalonet és el bordalonet
De l'ultracardívola xicotella.

No la caguéssim per segona vegada.

02 Set, 2006

Escosíssim-los-els, tanmateix ardits

Escosíssiu el territori antic, els man.
Dementre que l'escoseixen, eu...
Agaf pel mànec el canó. Ara m'agull. Llavors
Engeguí el primer tret.
L'ocellúria s'esvalotà. I ells...
Farsants, elegíacs -
Elegíacs, oidà -
Tornaren amb catorze morts. Dels quals me'n fotí,
I dels qui els vetllaven.

Ara escosiríeu el territori novell...?
Sou-hi, doncs.
On, és clar, parteixen de cop i volta molt esbarriadament.

Prou!, crid, al cap d'estona.
Ningú, però, ja no em sent.
Sull, al planeta aliè, i moribund, n'esguard els satèl·lits que
Canvien vertiginosament ensems de formes i de colors.

De gegant a nan, de vermell de foc a blanc d'ultra-roent
(Pulsacions, durs batecs)
Els meus tous dels dits,
Botris sedecs, fan
Balluernes, pampallugues (estranys neons, neguitoses
Galivances).

L'estossec estireganyat,
Ranera proditòria - infiltrant-te'm, ca?
Com darrera serp gargamella amunt i avall.
Moribund, doncs,
Moribund, oidà.

Moribund, sense servents,
Brosses eixarreïdes als ulls, no veig
Ben dejorn sinó fosfès, aparicions sense solta ni volta
(Ni suc ni bruc, cert), d'on no en destríïc, doncs,
Cap averany.

Ep, tanmateix;
Tot i batut per la sang, sóc capaç de burxar
La pols burella cap a la fada flor,
Vull dir, el fat, el fat piu de la bombarra.
L'esclat, doncs,
L'esclat, oidà.
L'esclat. Un vent. Pertot
S'espargeix la foscor. Bocins
De cossos, rabents. Un braç
Cremat a les dents. Hi mossec.
Hi mossec, oidà, queixals de cendra.

Em trobareu tot plegat ben tip, adu
Clafert. El varengatge d'ossos entortolligats
A frec de sobreeiximent per cada trenc
Enllà. Doncs, i la pell, aitan febrida i
Lluent, malva, mirall de la salut sense
Cap altre truc de remeis, lletovaris, metgies.

La pell, espill del cel on, estàtics,
Els estels sobrevivents,
Com la qui es quilla lentament, s'admiraran,
Blaus pins amb agulles de nit sota la lluna, bo i durant
Una altra estona aitan perllongada com la son que els
Acluca, els cus a pleret les palpebres, i el son
Etern
(Etern, oidà) d'en acabat.

Esquerdes de silenci entreviades al martelleig.

Com ans coien les carns, ara ploien els rocs: fragments
De la muntanya. Vaig obrir la boca: un trau
Fosc, un pou.
De les dents de sílex, em rebotia la metralla.

Minyons, sou morts? - una micoia planyent.
L'aflat al coll, l'aflat lasciu de la rapinyaire,
Lleig! - escopín - lleig ocellot, gargall
D'amples ales ganxudes.

Tanta d'agoludam, tanta d'agoludam!

I això, l'ennuec, l'ennuec...?
Catipèn irrespirívola,
Irrespirívola, oidà.
Pudentor de podriment: la meua
Carcassa, indecent farnat,
Serp que a la gola te'm mors i rabentment
Et corroeixes, com la fusta corcada
Que m'entrellava, i espetega,

Espetega, oidà,
En mandrós plugim d'incomptívoles arestetes.

01 Set, 2006

Prioritats

Em plau bontròs travessar jardinets per assolellats oratges
Em plau bontròs mai no pujar en vehicle
Em plau donar a cada cotxe o altre vehicle
La prioritat
Em plau de carregar'm de paciència mentre passen
I sempre els donc pler d'espai
Car em desplau bontròs d'haver d'ensumar'n
Les podrides essències que traginen
I llavors deixen enrere com solcs mortífers
Pestífers
De flagell.

Em plau arribar a la feina a la botiga on venc
Taronges tomàquets alls cebes préssecs trumfes raïm
Cogombres alvocats
Em plau entrar a la caseta dels meus afermadors
El senyor Guillem Gras
La seua dona la senyora Marieta
El seu fill en Guim
El seu pare, el senyor Pompeu, qui no s'aixeca
Mai de la poltrona fins que el fiquem
A jeure a la nit
I la senyora Marieta li canvia els bolquers
Els el canviaria jo, tret que a aquella
Hora ja he plegat i dit adéu
I me'n tornc a la bordeta guaitant els insectes
Enfeinats
Pels jardinets.

Aquest matinet d'oratge net i assolellat
He arribat a la caseta i abans d'obrir la botigueta
He vist que els canviaven els fogons
Eren uns fogons tots blancs i nets i relluents.

Els fogons de la cuina figuejaven
Qui se'n fiava, pampalluguejaven
Cloc-pius s'apagaven quan més et calia escalfar
El cafè i de sobte que no els volies per a res
S'enfurismaven solets.

Feia dies que li deia al senyor Guillem
Que ara venien a les botigues d'electrodomèstics

Uns fogons molt avençats, amb finestretes
I tot per a espiar què s'hi coïa.

He anat a xocar-la amb el senyor Guillem
He dit hola a en Guim, qui ara baixarà amb mi
A obrir la botiga
He tocat el muscle del senyor Pompeu
Amb la tendresa que em caracteritza
I he felicitat efusivament la senyora Marieta
Qui feia cara de preocupada
Per la despesa dels fogons nous
Però li deia: que no se n'adona, dona
Que a la llarga, a la curta llarga i tot
Li serà un estalvi, que aquests fogons nous
Són molt més eficaços, i despenen menys
Energia per a coure més acuradament i aprofitada...?

Aleshores m'ha fet un somriure
Amb què m'he sentit immensament pagat

Les clientes em deien que sí que estava avui
Renoi, de filis
I que semblava Jesucrist
Que és el nom que les dones ara empren
Per anomenar un déu jove, barbudet i bo
I d'aquells qui per molt que trempin mai
Se n'aprofiten - ho consideren, i prou
Una altra manifestació de la carn -
I nosaltres, oi més, no som cap carnisseria
Carnisseria, ecs.

Les dones sempre somien en deuetons així
I si ara en diuen, com em diuen, Jesucrist
Qui sap com en devien dir adés
En temps encara més mitològics
I com en diran més endavant
Quan ja no hi serem
Mes els fogons sens dubte hauran encara millorats
I potser aquells vehicles portadors de la pesta
Hauran estats tots colgats i oblidats
Malson de fum espès
Malson de golut volcà, malsà.

30 Ago, 2006

Del somni a l'altra cosa

Món somiat

on les dones se m’eixarranquen
quan em veuen.

“Fica-la ací dins, ca, per poc que et rotés
a lloure, tu
prou t’és llegut
minyó vivaç
fica-la-hi, i envant!”

Per això són tan “putes”
(i ah, llas, tan criticades doncs com a putes
per impotents mentals com en Roig, n’Eiximenis
i tants de milions i milions d’altres “savis” pertot)
perquè això:
perquè no se’ls eixarranquen lliurement quan els veuen.

I per això les respect jo tant:
perquè
se m’eixarranquen
a lloure
tantost em guipen.

Car al capdarrer és molt més puta
no voler’s eixarrancar’s
sinó amb qui us procurarà qualque benefici
- sovint (més puteria!) d’amagatotis -
que no pas eixarrancar’us-e lliurement
honesta
neta, sense...
Amb algú tan escarrutxat com jo
i tot.

Les dones inventaven adés
amb això del cony tapat
la transacció subreptícia
l’impudicícia prou reditícia
la magarruferia meretrícia
les estrafolleries, l’engan.

"No pegareu pas una monja!"
Mes què vol dir monja altre que tapar’s
encara més
lo cony.

I mentrestant la mestra no sap ni rentar plats.

I ara que vaig en autobús
en autobús perdut per viaranys perillosos
pedregosos
i el cul em va saltant
botxinejat
tanmateix el viatge em diverteix
car estic escoltant ambtant
les velles també molt sàvies qui parlen d’esports
i porten alhora llurs morts molt maltapats
amb mortalles que semblen tovalloletes

de cony.

A cada sacsada, se’n destapa algun.
"Estiga-te’n!" El repten, i li etziben un carxot.

Si passem mai per cap túnel
lleterades de cendra a les tenebres
se’m disparen com trets
a la babalà.

La revisora s’esclafeix.
Té un riure truculent
que els cotofluixos embeu
de gens atraients
secrecions.

Es regolfa a l’escalf i resclum
del vehicle una boira
gens salutífera
prest irrespirable i tot.

Món de somni el meu
on les dones se t’eixarranquen
i tot hi és doncs pau i felicitat.

Tret que l’autobús té llavors
qualque accident o altre
i tothom ha de baixar
amb morts i sense
amb agra cara de no haver enllestit
tampoc
l’orgasme.

29 Ago, 2006

MORT ALS OCUPANTS

Us haig de maleir doblement
Pel que sou
I perquè ocupeu el meu temps.

Pel que sou, entesos?
I perquè m’ocupeu el temps
Me l’ocupeu, i és meu
I en ocupar-me’l ja no n'és
Me’l robeu.

Si fotéssiu lo camp...!
Si d’espetec no desapareixíeu d’on visc
Mort sobtada, dinosàuria

Pitjor: sense que en deixéssiu
Ni esclau ni aup
Ni rastre ni solc ni cendra ni llepís ni memòria
Au!

Car altrament
Poc hi cabem.

Maleït
Què hi tinc a fotre al món
Amb tota aqueixa purrialla?
Borinots, líders, autoritats, buròcrates
Jeràrquics, monàrquics, és a dir, dretans
Nacionalistes d'estat, és a dir, feixistes
Totes aqueixes larves mòrbides
Sempre amorrades als privilegis
Buidament ensuperbides pels calers.

Assassins, militars, capellans, és a dir
Paràsits. Dogmàtics, apodíctics
Rectes, és a dir, hipòcrites, colltorts
Nyeu-nyeus
D'oir'ls el sarcasme se'm sobreïx
Pels traus de les orelles.

Acadèmics, ecs, triple vòmit
Triplement repetit; no, més:
Com comonir'n la cuca
Massa sepulcral
Vomitant-hi sis-cents seixanta-sis camins
Pel cap baix.

Clercs bocaplens de l'esbufec
Tifa, pudent, fofot.

Els odii sobretot, tots eixos bocins de merda
Empestant, perquè ocupen el meu temps.

O prou, que se'm desin
Que no els vegi pus
Quin descans
On fugir?

Garlaires, com ploms, predicant
Aconsellant, estatuint, ordenant
Jutges judicant
Pontífexs pontificant
Només garlen i garlen perquè
No tenen res a dir.

Què collons saben? Gent
Inútil, patuleia infame
Militars, capellans, buròcrates
Especialistes del nyic-i-nyec, nyac, nyic, nyoc
Nyigui-nyigui, nyago-nyago
Nyego-nyego, nyuc

Nyec, nyuf, nyof, nyaf.

Ells amb ells s’assalarien
Unten, subornen, estintolen
Abominació de batibull on hi cap
Tota la casta cagallona dels umflats.

No et fot? Com larves mòrbides
Pul·lulant pel mateix carnús
Tanta d’agoludam irrisòria, encarcarats
Mestretitencs.

Si tanta de lluminària no els podia
Eixarreir com cucs
Electrocutats
Qui esclaten en cendres!

Quina figura presentaré ara al futur
Quan em posaran que vaig viure
Amb tota aqueixa xurma ultrarepugnant
Que m’ocupa el temps...?

Renecs en serralada
Qui es perd per l’horitzó
D’un infinit si fa no fot sideral
No.

M’estimaria cinquanta milions de vegades més
Que ja no hi fos.

Que no m’hi esmentessin pas
Cronicaires vers d’un temps
Ja net.

No en diguin res, quina
Vergonya d’haver de compartir
El temps amb els vírics ocupants.

O que...
Això facin
Anacrònics, macarrònics, lògics i
Catacrèstics:
Prenguin els meus escrits lliures
I els encabeixen a una altra època
L’època que els correspon i convé a dreta llei
L’època on els drets de tothom eren lliurement respectats
Sense legions ni religions
De faldilletes armats i ultraorganitzats
(Carrinclons de caldéu
Llavors i per sempre més
D’empertostemps
Pel segles dels segles
Tan ridiculitzats...!)

Ja em fiquin
Si els plau

En un altre temps
Per caritat, per caritat.

Doneu-me'n, ca, un altre
Preneu-me aquest temps
Us ho deman en infrasò, a baixa freqüència
Remot en la llunyària
Com un altre elefant bandejat
Qui amb la pota
Escriu la seua presència a la pols
Pobre, esparracat, des l'ombra
Amic de viure i mirar, molt digne, solitari
Esquerrà. independentista, ateu
Clisteri d'imperis
Rovell de cilicis
I d'altres esturments materials
De guerra i de tortura
Tant se val, de submissió.

Corc d'urc, ja hi sóc
Ratador dels imperials
Font i origen de tots els mals
Això crec i així m'és vijares
Ja em cagava en llurs pares i mares.

Ella procrastina i dilata
Ah, dona sens seny, insensata.

Ell, pitjor:
És caçador.

Culpintat
M'han disparat.

Un altre temps
Per caritat.

Així fos, i, com dic, gràcies
Gràcies.

28 Ago, 2006

Passeig

Prop la font monumental on les tríbades,
Lascives, només vestides de verdet,
A toc de frec, després de truc, d'estrip adés,
Es maquen d'empertostemps…, un foradet,
Sots un doll, m'és el cau que tothom desdenya—
Per sortir'n em cal i prou el tap empènyer.

Cameig, amb molta de mandra,
Pel carrer de la Salamandra;
Llavors, amb un pilot d'inèrcia,
Tir avall pels d'Ur i de Pèrsia.
Per lli salud na Sèrgia,
Llavors entretoc n'Alexandra.

Esquivat l'atzucac dels Disturbis,
Petj no pas gaire ferm els suburbis.
Pas a pas, prou tost seré a camp ras;
M'ajeuré davall qualque capçana
I, com ara clafert de nirvana,
Faré'n, de tot l'ullat, lent capmàs.

M'aixecava i feia el salpàs
A la soca que m'encoixinà.
Deia *siau* a pagès i rabadà,
Au, doncs, xiquets, sense cansar's.

L'un eixorbia; encara al berenar
Era l'altre, qui em diu: *feu un galet?*
Faig: *i tant*. I llavors, xino-xanet,
Me'n tornava… Ah, llas, davant el mas
Del molí de l'Oli entra en òrbita,
Com qualque ànec qui encara cuegés,
Tot i escapçat, eixalat (molt mòrbid, eh?),
El consir de la meua mort vana.

I em desfaig com ninot qui la pluja
De pedra escrua i inhumana
Bat i bat, i bat fins que se n'uja.
Trista truja qui amb el nas aixafat
Grufa encara la muntanya que puja.

Penes amunt, a pleret, com puc,
On caic em ropleg, ranc i xaruc.
Amb prou temps de repensar el pensat,
Trobaré per sort qualque tòfona
Encar, qui sap, de vida cacòfona.

M'havia explanat el segon bucòlic:
Únic recapte: mènjoc pa-amb-òlic;
Tota altra teca em fa vindre còlic.
De mam, si doncs no fos garnatxa,
Malament rai, que tot m'empapatxa.

Oïc l'èxtasi abstrús del flairívol vinyòvol
Quan l'abegot bo i li pessigolleja el vacúol
On, diví vaivé, de ferm li borna, car flor vol
Esbadellar-li, gens bacívol, a pansa o gra: *gruo'l*,
Bo i brivant brivant, *meu Cristòfol, ai, meu Cristòfol*,
Oïc que es diu, broix, el bòmbid, *afuo'l, nuo'l, suo'l…*
Tost serem-ne pares d'un tou: a cada raïmet qualque òvul.

Maleït joier, es veu que el lapislàtzuli

De la marquesa, bo, sí ha pres per mal copròlit...
Idò, aqueix ben greu atípic lapsus li
Costa pla un rebuig, bo, sí que me'l fot anar de bòlit.

Li dic: *Alexandra, dona, pobre home;*
Adu l'asil subtil del llepís sepulcre
És menys aspriu que no ton gènit de drome-
Dari, al qual dingú sinó l'àngel diploma.
Saps prou que la diplomàcia és el fulcre
Amb què hom alçaprema, acrobàtic,
La tolerant badoqueria ("oh, profecia!
Ens ala-de-mosquem, joc telepàtic,
Ens cua-de-milanem, germans qui som, eh?"
Engeguen, rabits, disc ratllat de gramòfon),
L'agemoliment llausanger ple de pànic
Del poble baix o gens aristocràtic.

Llur fusta, fet i fet, cal ésser pas botànic,
És la mateixa amb què hom basteix el xilòfon
Que, sense tocar'l a repèl, pel cantó reumàtic,
Sempre sona apaivagat com l'Atlàntic
(Déus qui amb qualsevol fórmula, ofertori o càntic
Convences, pecs), banal, a cop de micròfon,
Tantost els dónes sabó, és automàtic:
Llur bombolla d'ira ara es desfà, però, o fon.

Com bestiar pensiu jagut damunt la sorra,
Tu i na Sèrgia, de qui conec l'al·lèrgia
A les tàperes amb manró, faríeu època,
I embolica que fa fort, si… (m'hi trac la gorra,
Dementre que increp que no hi cab o quep, que
Poc sóc prou olímpic, sots aquest Sol qui torra),
Si… (valtres rai, mes el tit, ah llas, ja puc córrer,
On vull ficar'm? Ves, pla sé que, per no res,
Pertot arreu caic, estrompat, i m'hi esfons, hò),
Si ara us tornàveu allò que, glòries, torre
Del temple amunt, ja sou: pur monument de bronzo.

27 Ago, 2006

KHESPÀNIA, KHESPÀNIA

Tota aqueixa patriotera escòria
D'espectrals datspelsés
Irrumits amb narcolèptica eufòria
Per escabrosos olisbes
De rei, o a l'inrevés,
Per ceptres esbraonadors de bisbes...

Rèprobes foramidadament prenys
De falòrnia — engargullat obscè,
Tenaç merda als papers;
Els vessa pels ulls destí d'infusori...

I seny cada cop menys.

26 Ago, 2006

Espotzims per al remembratge
(O Jutges Setze a l'abordatge)

Setze jutges d'un jutjat
Mengen fetge d'un penjat.

Si el penjat es despengés
Cap jutge qui se'l mengés
Menjaria, lleig ultratge
Com qui diu fetge d'ostatge –
Mal formatge ni farratge
Amb sutge per companatge –
Com menjar's colzes o natges
De l'assetjat a la sitja
O qui beu, boig engranatge
Del calze al galze d'un metge
Qui es diu Llàtzer i, mort com petge
Ni pitja, l'enze, ni petja
Mitja, a raig onze anys – rellotge
Com saig heretge ferotge
Qui el sotgés de dalt la Llotja
De la Garjola – no allotja
Cap avantatge – que fotja
En vil assaig o arrambatge
Encar el cuc al carnatge
Pitgent aresta d'aritja –
Metge de Sitges, en Llàtzer
De qui jutges setze amb calze
Beuen del galze a les natges
O en mengen fetge de sutge
Com fa onze anys que, com petge
És mort, i mata, l'heretge
L'araig orc del malcoratge.

* * *

[*Bon goig, i veig, i escaig, a qui el viatge*
Desig a gust, que fuig ull viu el patge
Puig amunt, pel mig erm del bon paratge.]

25 Ago, 2006

Tot comença bé per al pastís

Sempre que havia volgut imitar els mestres
Fer llurs formes d'alta pastisseria
Trobava al capdavall que la farina
Era haguda sabotejada.

Tot començava bé per al pastís.

Pas a pas, seguia les instruccions
Barrejava a poc a poc, mes amb prou traça
I com qui diu amb la mà trencada
Els ous, l'oli, les essències...

Mauraves llavors una pasta d'allò més dúctil
Mal·leable, grogueta, lluent, flairosa, greixoseta.

Mes quan calia afegir-hi farina
Car allò que fonyegaves era massa tou, no prou làbil
L'escàndol s'escunçava.

Què és això...! S'esglaiava el sobrecoc.

Car tota mena de brutícia eixia de la bosseta -
Herbotes, palles, pellerofa, bocins de carn podrida
Escarbats de totes menes, vius i morts
Roplegats qui sap per on.

M'han sabotejada la farina
M'han enverinada la farina
Em volen enverinat...
Tractava de dir, mes cada mestre em guaitava
Amb malfiança; no anirem pas
Enlloc, semblava dir.

Cada mestre em guaitava amb fàstic
Cada mestre se'm treia al capdavall
De sobre
Cada mestre em sobreprèn sense contemplacions
Cada mestre, ecs...!

I deixa'm escombrar tot això cap a les escombraries
I deixa'm amagar
Ben amagat, empaitat per sempre més

Pels cucs de la farina
Pels sobrecocs ganyons i molt ofesos
I els cucs enferotgits de la verinosa farina
Traïdorencament adulterada
Pels bares
Llefiscosos
Repents
Tapats enemics.

Whatever's cooking count me out

I'm such a down on the luck cook - the flour I'm supposed to work with, it just happens that… It just every time happens to be rotten somehow, full of worms and beetles and molds, and whatnot. Not surprising then that I'm never invited to the kitchen.

Yesterday, though, I was at a party of sorts, at an old friend's, and I was just reading, or rather leafing in mild wonder through one of my own books that he happens still to own - he's actually got all of my books tidily arranged over one of the upper shelves - an ancient book of mine - gave it to him myself when it appeared decades ago - and then of course I've lost most of my books, including those I happened to pen myself as I say too long ago - and, with that, one of those stupid heavily perfumed know-nothing girls of twenty or thirty had come and asked me if I really understood the thing [meaning I suppose the (obscure?) language (Catalonian) of the book,] to which silly remark in passing I pretended to be deaf to, and, after a short while, as I was mumblingly imbibing the old honeys of my deliquescent verses, they came from the kitchen to ask for my help - not in the cooking of the cakes or anything of the kind referring to the confection of the foods, mind you, but requesting my help on the intricate question of the lighting of the furnace, it being an old furnace, and me being old, and my old friend being outside entertaining the fellows chatting at the backyard.

I had already (it seemed) messed up the syrup of the greatly enfeebled granddad. He had asked me, while everyone was employed on attending the littlest of the sisters, a girl of about three or four, afflicted with a deadly incurable fast-killer of a nasty cancer, who (the girl) in the meantime had had a dreadful attack of sorts, and the decrepit nonagenarian, as I say, had asked me to prepare him a thimbleful of his own syrup, rightly diluted. "Rightly diluted," I remember perfectly that that is what he told me, or I least that is what I understood from his drowning burble.

His opoponax or panacea, his syrupy stuff, that I retrieved from the fridge, happened to be an ugly angry-red gonorrheal goo, stinking of garlic and of a blasphemous mixture of those Indian disgusting spices you find in so-called exotic shops, plus tomato paste and powder of cantharides and so on. The geezer himself I was later told would spend the whole of every weekend preparing his weekly dough. Well I diluted a thimbleful of it with some tap water into a tumbler and brought it to him; he swallowed the sickening sap with a couple of noisy, rather what maybe you would call death-rattling, gulps. He felt much better, he said. But then he shrank farther and crumbled at my feet.

"What did you give him?" All those young fucking ugly malodorous women were shouting at me. "Poor grand!"

It seems my sorry dilution of the hideous conglutinate had done the unpardonable trick of almost doing the old fellah in.

What a klutz with the cooking utensils and what a shambles with the sacrosanct endeavor targeted at feeding the families, and what a scarecrow he makes of the know-how required by the proper care of hungry mankind that we ladies know so well how to provide for - the clueless bumpkin, and what an interloper, and how unmasterly with the sundry cibariously aimed implements - and the crone joking: “No better deterrent than to set their virtual short skirts on fire” - [again the broken jumpy dazzling afterimages of the hateful old woman hissing: “*Faldilletes!*”] - or else, whatever, some other moronic snot-nosed bladder-puffing litany of that sort - the nagging ladies, the cousins, and the sisters, and the aunts, and the female in-laws, and in fine all the smelly-cunt fauna were recriminating me, an outsider suffered here only by the quaint benevolence of my old friend, the master nonetheless of the palatial abode all that pesky small fry stood with their tails wiggling and their mouths sucking in - like those univalves whose only attraction is their hole - but not the hole of their mouth - the one between their legs rather, the one does all the feeding and fucking and shitting, indeed, but says, as indeed it should, zilch...

Everybody was dying on the side, the littlest girl (poisoned by the inner juices gone degenerate,) the oldest of the guys (poisoned by the outer juices gone treacherously diluted by a blundering terrorist-styled foreign stranger,) while the bulk of the party attendees enjoyed themselves as best they could, unaware of all the macabre goings-on, and the sinister slip-ups and the culinary mishaps, and so on.

Once in the kitchen now, I was immediately told by the same stupid cunt had come to fetch me with so much fuss and urgency that my vital cooperations were no longer needed, that I could go fuck myself now if so I wanted with my gallimaufry rigmarole shitty little Mao-forever Johnson-assassin book which nobody on Earth anyway neither cared to understand nor indeed understood.

The fire on the range had been lit by the young lions, who now were bantering about stuff happening in a world they dominated from their enormous and pointy heights while cooking some muck or other on skillets which whizzed and splotched with burning oil.

One of the master chefs said something disparaging about my team, Barça, which was about to be beaten two-to-one in next meeting with a ferocious London team; Barça, though a much better team on paper, was doomed to be overwhelmed, cowered by the fierceness of the hooligan crowd, according to the pasty-faced sage of the poison-wafting smog-subsumed nether-hellish kitchens.

I noticed that the calendar affixed on the wall just above the corner I had collapsed, my ass splashed like an artichoke on the seat of an old kitchen chair, a Catalonian calendar my friend must have retrieved from one of his recent trips to Barcelona - where he’s had for ages a bunch of inscrutable businesses churning on - the Catalonian calendar on the wall just above my face had, surmounting the days of the month, a long, long, ascending photo of the steps up to the Montjuïc palace.

These are my people, I said to myself, these are my marvelous people. Those that climb those stately stairs. Those I must return to before I die, those know what’s good, what matters, what is all at. Those are my people. My people. Here I must be heading soon, here I’m due, here I belong anew and forever… Before I die. Here’s where the Sun and the beautiful-sounding sounds always sound.

There was on the back of my chair a dirty old kitchen rag. I took the cloth like it were the one that erstwhile covered the sacred Catalonian grail, now stolen away by the consuetudinary armed predators, and with it I dabbed at my soft tears of deep emotion for a world gone suddenly obsolete.

“Are you crying, pops?” One of those reeking youngish good-for-nothing whores feigned to ask.

“It’s the fucking smoke,” I said.

24 Ago, 2006

Never again will I complain

Ni em planyc amb tu ni sol.

Ni commiser ni compateixc (aquest és un ofici
Foll, per al qual no serveixc - hauríeu de robar'm
L'amor propi i la dignitat amb què em basteixc),
Ni em planyc aitampoc com gèl·lera brètol,
Tòtil mitjamerda, de la pega damnada
Que em condemna tostemps per dins a dur dol
(Això fóra massa ridícul, a part, és clar, que
Només ensarrona el ximplet cosó, carrincló, xaronet,
Qui, gallina eixalada, sapastrívol a pler,
Fa que fuig, il·lús, d'elleix).

Plànyer's, doncs, però no pas en el sentit erroni
De sant Benet, ço és, que fóra molt mal fet
De criticar el déu qui ens ha encolomades totes
Les merdegades de l'ofec. No.

No plànyer's pas, sinó per virtut pròpia, pel seny
O esme o consciència qui em vol sencer, gens contagiat,
En fortalesa, perquè sabem que no hi ha déu que doni
Re i que tot allò que ens esdevé hem de tomar-ho
I per dins bastir-nos-en i damunt bastir-nos-hi.

Per això.

Diu: *For five centuries the Turks*
Had ruled Bulgaria. I ara penseu: després
De cinc centúries se'n desempallegaren i reesdevingueren
Lliures comcal.

Almogàvers bútxares, ferrenys, comencéssim
De desvetllar, ca, el ferro novament,
Car mai no és prou tard per a tornar-hi.

Tornem, tornem-hi, tornem.
Tornem, tornem-hi, tornem.

A la claror enlluernadora d'aquest concepte,
La tria esdevé palesa.
La lluita per la llibertat cal mantindre-la tothora
I en totes les condicions i menes de facetes.

A l'embat del mascaret, a l'oreig dels ximecs
O les gotes de sang quan el cos social esclata.
Sota la ficta beatitud d'en Serapi quan s'estanca,

Oprimit, l’oneig, i ens rodola damunt la falda
Qualque cap escapçat, i de la llicorella d’escola,
I simpàticament a totes les teulades, pengen,
Per tota instrucció, xarons ex-vots molt sanguinolents.

Si entre els ullals de l’alà bavallós
Mudament s’escarrassen els infants, dos per boca,
Vult trifront, triple Mefistòfil qui només
Repeteix allò que li ordena de repetir el televisor.

Corpuscles al brou, brunz el torn. Remenem, remenem.
Amb quin moment de torsió contrària més gloriós
No somiem que es girarà al capdavallet la truita!
Sortiran de sobte els estilets dissimulats
I amb cap punt no adobareu mai més els esvorancs
Als polsos de les ídoles: *Que mori cada*
Déu; ullals de pedra escalabornats i els fal·lus
Itifàl·lics totalment esmicolats - algú en recull
Les relíquies amb un mitjó o amb unes mitges,
Dementre, tant acotar’s rere les engrunes, se’ls
Veu els grassos tabolls: dones conilles qui els esparvers
Adustament ullem d’ençà dels aixoplucs. Guaitem
El pedaç celestí clariana amunt. Prou tost
Se’ns esbaldregarà damunt el gruat capvespre
I llavors atacarem. Preguem perquè mentrestant
No se n’estiguin. Li havia demanat que no se
N’estigués. *No se n’estigo pas, senyora; qui sap*
Quant valdran aqueixes pedretes durant el temps
De les catacumbes i, en acabat, en esdevinença del
Restabliment, compteu, les ben poques homologades que
Encara hauran sobreviscudes, compteu, déu-n’hi-doneret,
Qui-sap-lo, prou podreu, pistrincs i anomenada rai.
D’on haig de bravejar un darrer apedrec.

N’ixc somrient, gairebé un colós jo mateix.

En la llibertat, tot t’ho permet, adu que pugos
Coldre un déu, i un déu adés suara descolgat
I encara, ecs, gens flairós, pudent de podrit,
Un déu assenyaladament enemic i tot: *spanish*.
Car allò que ara només m’estreba els folres,
Les pellaixeries de l’ànima, és el teu taboll-
Ah, el teu taboll glatidor i grassonet, el
Qual, esparver juganer, vull estovar’t ans nocar’t
A cops picarolejaires de bec. Com amb escarpells
Curosets les pellucalles o llepolies arqueològiques-
Car tot està votat tard o d’hora a renèixer,
Sobretot en el grotesc espectral on es degeneren
Les ombres d’un foc morent, d’un foc morent.

Mefistòfil de vult trifront, tot esperit,
I tanmateix amb els fronts plens de bonys,
Fins a la propera (oi?) em fonc, fonc, nc.

Heus-ens: esdevenim el parell de nadons qui
Nosaltres sols, ventre-escanyats, amb pler de feinades,

Alhora que els arbres mil·lenaris
No ens acaben de devorar, encara mig assolim
De perbocar.

Vull que sàpigos, venus avinent, asalta, adreta,
De gençor curulla, eixerida, gentil i benagaia,
Qui amb amorosiment i de bon fel vols tractar
Els fills, que, si pareixes, és sols d'en tit, de manguis,
Doncs, que has parit.

S'estava la mare dolorosa
Dejús la creu, tota llagrimosa,
D'on penjaven els seus fills.
Mes encara, mig colgat per l'arbre, li dic: *Fuig!*
No pots fer'm plànyer amb tu,
No em planyc amb dingú.

"Amb dingú, amb dingú", sonen a buit,
En rebotre a terra,
Els meus fruits.

23 Ago, 2006

Addendum, vull dir, afegitó

Com voler munyir la lluna o com
Treure-li a en Jou el condó malficat
Per tal de llavors pelar-li-la,
Capoll en joli de cigala lila,
Lila, lila, li la volem pelar,
De d'altres vies làcties vol-ne hom per sopar.

Aparell ideal, mànec hipnòtic,
Si me li trec la cobra flonja,
Estrany malefici, se'm fica a somiar
Fantasies, un pic marejada com ara
Per cervesa en dejú: un porc-espí
És son coixí; d'escuradents fa anar
La cua de l'escorpí; una llúpia
Encesa de mena li ix gegantina
Del melic — com se'n rescabalarà?

Les pampallugues dels maragdes
Dels ulls: gèrmens en microscopi,
Cavalls de serp, espiadimonis, a
Escosir-la, sotjar-la — els envia plegats,
Ei, al bordell: *Moqueu's-e, voldreu?*
I no em torneu pas sinó ben mocadets.

Car altrament ja ho digué, sense
Camàndules, mon patronet sant Benet:
Plànyer's, tu, és el pitjor pecat; i prou.

22 Ago, 2006

Desengavanya-te'n

Si res d'inútil no t'engavanya l'enteniment
Tornaràs a l'inici
Albiraràs de bell nou l'inremembrada llum
Qui esclata lentament i acoloreix
Els paisatges resplendents de cada gènesi.

21 Ago, 2006

Al cru esbufec del vespre sobtat

Al cru esbufec del vespre sobtat

Tots baixem dels trens i sortim de les cases
A esguardar esbalaïts els cels geomètrics.

Cerquem les esteses sense arbres i els vessants
I els capdamunts dels tucs per albirar millor
Les figures, els codis, els diagrames, les espirals,
Les rodes, els ideogrames, les caselles i els torniols,
Les figures geomètriques, blanques en el blau fosc,
Qui viuen i es desenvolupen cosseres i en lògiques
Dimensions, els signes inconfusibles, qui tampoc
No cal interpretar, com si duguessin cap mena
De significat o portentessin el destí de ningú,
Ni ens diguessin qui ha d'esdevindre l'autèntic
Del nostre boldró, i qui el soldat i qui el sacerdot;
No; car el futur no existeix, i tothom es va esdevenint
A l'atzar. És només l'espectacle qui val, i l'interrelació
Entre els qui, més o menys atabuixats, el presenciem.

20 Ago, 2006

És massa fàcil d'anar pel món tocant un guitarrot,
És massa fàcil de dir-se Pep i fer de pagerol,
Fàcil de tocar culs de dones i rebre algun carxot,
D'agenollar's i d'adorar quelcom, ni que fos lo Sol.

És molt més costós cada jorn d'encar rembre's del no-re,
De nedar contracorrent pel riu de ferro roent;
Més costós de treure't de l'infern que et solca sense fre
Com riu de ferro roent que et solca el cos contracorrent.

És fàcil de seguir el seguici, de marxar al so de la marxa;
Fàcil de fer cua a l'hospici, fàcil d'ésser peix a la xarxa.
És fàcil de cantar l'himne i acabar salivall de bomba.

Més costós és fer equilibris cada jorn damunt la tomba,
Clot de buidor d'on véns i hi tornes a pas esbufegat,
Sense genives mastegant despulles de demà-passat.

19 Ago, 2006

"Això és el que fem, i què hi fotràs."

Ja era doncs gairebé a mig matí.
Tant el xiquet com jo ens havíem adormits...

Sentia trucs a la porta.
Era l'amic del xiquet, amb cara d'emprenyat.
Li assenyalava que l'obriria a baix;
La porta de dalt no l'obrim mai.
L'amic del meu fill prou ho sap.
Potser avui el timbre de baix s'ha espatllat.

Fa cara d'emprenyat perquè faran tard.
Han de córrer o els acomiadaran.
Els trucs que suara el minyó malcarat
Entaferrava a la porta de dalt
Haurien com aquell qui diu eixorivit un mort...

Tanmateix, en essent baix, això m'enduc,
Un cop moral molt esclafador.

Han espanyada la porta.
No ben bé. Més que espanyada, és que
Amb tornavisos, i qui sap els instruments
Si fa no fa de precisió, n'han llevat el pany.

Han llevat també el timbre, i s’escau
Que el qui ho està desmuntant tot
Encara hi és tranquil·lament...

Què foteu...!

El garatge ha desaparegut; n’han desapareguts
Els vehicles, els cossis, les eines, els bidons...

Un escamot fastigós de gent molt lletja
N’ha llevada la teulada, n’ha llevades
Les parets, les cantonades, les columnes,
Els jardinets. Només hi roman un pany
Esclet i relluent de cel.

S’han enduts adu els arbrets i els matolls,
I les plantetes de l’hort.
No hi deixen res. Només hi són ells,
Acampats de qualsevol manera, a la xamberga,
Llençats amunt i avall, bavosencs, amb el moc
Que els penja, les cares de subnormals,
De gentota sense seny ni giny, ni empeny;
Ni encuny ni viarany. No ho sé com dir,
Talossos a desdir, betzols de solemnitat.

Què cony foteu...? Què cony foteu...!

I ara doncs què...? Tant se val.
Que comencen d’entrar,
Com si res, banals, amb empentes;
Tots endins per les portes sense panys.
I en treuen golfos i perns i pollegueres,
I s’enduen les portes,
S’enduen els mobles, s’enduen
Les figuretes de l’astrugança, i les joguines
Antigues i les decoracions,
I els retrats i els mateixos maons
De les parets. S’ho enduen tot.
I ho fan desaparèixer amb carros i carretons,
D’esme, moquejant, pastosament...
Avall, amunt, enlluny...
Això rai. No ho veurem més.

Escarrassos qui no hi són del tot,
No, ni de bontròs; tocats del bolet;
Nans i llargueruts; això sí, deformats,
Molt lleigs, tinyetes, i bruts, i malapariats.

Cap explicació. Cap explicació.
Si els increp, només em guaiten,
Blans i badocs..., bacons tips;
o amb esquírria..., com si em volien
Mossegar... Altrament, no; cap paper.
O amb cara d’emprenyats.

Què foteu...? Què foteu...!

On és el qui mana...? On teniu el capità...?

Van desmuntant la casa, baixen les teules,
Baixen els permòdols i les altres bigues,
Baixen cada objecte, lleu o feixuc,
En fileres mandroses que donen un rampeu
A les de les obsedides formigues. Tret que
Molt més monstruosos, ells.

Què foteu...? Prou, prou...!

"Això és el que fem." Em respon
Un qui es veu que amb la llengua
Sap fer altre que gatejar i xipollejar.

Però per què...? Qui ho ha manat...?

Cap altra explicació. "Això és el que fem."
Però per què...? "Això és el que fem."
Cap altra explicació. Fins que no ens
Deixen sense res de res. Car això és el que
Fan..., això és el que fan,
I què fotut fotràs-hi.

18 Ago, 2006

A la cua hi duu el verí

"*Què en feres del formatge...?*"
Responc d'esme "*eh...?*"
Però ja tinc el cap a tres quarts de quinze.
Sense altre, em fonc enllà.

Això de les festes a casa d'altri m'atabala.
Fins i tot si mai n'hi ha cap a ca meua, em fonc també
Tantost escolats els preliminars.

A les festes nocturnes, n'hi ha qui hi van per la facècia.
D'altres hi val pel sexe – curt i ras, a cardar.
Jo només hi vaig, i cada cop més rarament, per inèrcia;
Ara, pel fet que tothom em sap neurastènic,
Fins i tot si no hi assistia gens, si no hi feia ni acte
Molt ventís de presència, prou em perdonaven,
I al capdavall tant se val, car, espectre latent,
Sempre hi fóra desapercebut;
Que hi fos o no a qualsevol instant de la vetllada,
Ni se n'adonava gairebé ningú.

Una noia esprimatxada,
Amb vestit lluent tot blanc llarg fins als peus,
Es fa veure tot d'una la desmaiada,
Tota llarga damunt una taula.
Un llarg, amb cara espantada i bigot retallat,
Es fa l'enterramorts molt feixuc de caràcter;
Seriós rai doncs, es treu de la butxaca
Un metre en cinta groga
I en mesura al llarg la noia estesa com qui n'alfarrassa
El gàlib del vinent taüt; se'n riu part dessota el nas la noia
Estesa i se'n riuen, a diferents llivells d'estrèpit,
Tots els qui els volten, els qui anaven a la festa
Per la facècia, mentre l'improvisat enterramorts,
Tan seriós, com dic, i ridículament tocat i posat,
Alfarrassa meticulosament les mides.

I ara me'n vaig a la cua dels qui riallosos
S'enduen la "morta" a sebollir.
L'arrosseguen pels peus damunt la neu.
Se l'enduen amb el seu vestit blanc lluent
Relliscós damunt la neu glaçada,
Devers els turonets enllà del jardí del darrere,
Il·luminat pels llums de les finestres de la casa,
I pels fanals dels caminets i per la lluna plena.
Tot resplendeix, prístin, nítid, cristal·lí.

A poc a poc he romàs enrere, i m'he esgarriat;
M'he assegut a un vessant, llunyet i a les fosques,
A guaitar tranquil·lament la gràcia que fa tot.
Hi ha matolls flairosos arreu a la meua vora,
Matolls sense flaire ara, somorts pel fred.

No vull guaitar enrere
Cap a les finestres on els qui van a la festa
Per al sexe hi han romasos mig amagats.

Quan me n'anava a la cua dels enjogassats,
He vista de cua d'ull la meua dona
Festejant amb un home poderós,
Alt, fort, avesat, a qui la dona doncs li posava la mà
A la carranxa i l'hi sospesava l'instrument majestuós.
I ell a tornajornals la toquejava arreu,
Vull dir sobretot als indrets estratègics,
I se n'anaven de costat tentinejant,
Amb prou feines sense caure, mancats d'espai,
Devers una de les cambres del darrere,
Neguitosos, mig despullats,
Amb por de no fer cap a cap llit
Amb prou lleure; amb por, com dic, d'haver enllestit
Abans d'haver de recomençar.

Tornarà una mica trompeta
I amb un ull de vellut i la galta umflada,
Tornarà amb els esfínters boteruts
I els genolls escoixenguts
I l'esquena botxinejada.

Tornarà amb els llavis botits i les cuixes regalimoses,
I li fregaré amb una espongeta tèbia les sangs i lleterades,
I la ficaré llavors dolçament al llit.

La flaire somorta dels somorts matolls flairosos,
Quin enyor d'estiu gloriós!

Enjòlit entre dues saons,
L'esperit es bressola al vaivé de les estireganyoses
Possibilitats.

Llunyans ressons,
Em sembla que toquen quarts de tres.

17 Ago, 2006

Passi-ho bé, o Dues maneres de fondre's

Passejàvem de bracet per les barriades altes.

Ens sobtaren els aldarulls.

Empentes rai; la gentalla renillen d'impaciència
Boques roents se'ns foten a la cara.

Odi nodreix odi ràpidament.

Un armat es despatxa cap a nosaltres.

Com s'immisceix a la nostra mortalla
Ens ajupim...

Ens agenollàvem (en plec acostumat)
Perquè ara lo cap ens fos tolt.

Tret que alhora burxàvem adeleradament
Amb les urpes la terra.

La terra. N'eixiren en escamots reguinyosos
Els gats del soterrani.

Centúries closos, s'havien anats reproduint ells amb ells.

Ara bestialment afamegats
Molt pudents i bruts, ixen a la llum reganyant i famèlics.

Famèlics, amb un de monstruós
Entre l'esparracada munió
Semblant a hirsut pol·luït ornitorinc

Qui em té l’ull robat.

Robat; si gosava, el roplegava i me l’enduia a la platja també.

Platja on assegut t’ensorres lentament
Per a tornar’t també sorra...

Sorra en sorra, fos
Com monument si fa no fa antropomòrfic afaiçonat amb sorra
Que al capdavall et reconeixes que
No pas altre totes aqueixes hores no fores.

Totes aqueixes hores, mentre guaitaves endavant
La dona.

La dona qui com totes les altres dones
Qui s’aventuraven a l’onada qui les despullava
I llavors espellava
I llavors entre els breus esgarips d’esborronament
En feia esquelets
Com ara si l’oceà era oceà d’àcid
S’aventurava a l’onada.

16 Ago, 2006

A frec doncs dels esgarrifosets tendrums de la mort

Sóc a frec dels esgarrifosets tendrums definitius, com dic. Mes, en acabat... Això rai!

...el jorn de l’independència, les llegendàries *tombes flamejants* i les *urnes qui espurnegen* i les *cendres espargides* per l’univers... de tots els catalans morts qui adés ens desficiàrem per veure novament, en acabat de 300 anys d’ocupació de la carronya lladra qui pertot es met, una Catalònia de debò triomfant, quins bots no fotrem d’immensament contents...! Allò serà la terra celest i xalesta d’en Jaumet, Xauxa, can Nyoca, Sibèria i els focs follets, Icària, els domenys d’en Perris, Calaf de conya, les enrenouaires cuquetes de la llum a Cucanya, amb cels d’estels rutilants qui corren doncs sardanes amb la força de l’embranzida que duu l’alliberament...!

Les vostres llàgrimes de joia, benaurats sobrevivents, i el nostre pampallugueig [*ara una mica embriac i sentidament regalimós pel xivarri adient a la commemoració*]..., el vostre plor emotiu, doncs, i el nostre llampurneig constant d’herois constel·lats, si fa no fot equivalents - intercanvi sacre, jotfot, i tant, íntim, comunicació coral entre els catalans terraqüis i els d’enjondre ben amunt, enjòlits, suraires com volvetes lluents, guspireigs delicats, fent “*hò, hò, i tant*”, capcinant, somrís incorpori, llençolets, parraquets, cassigalls impol·luts, dolçament espectrals, ara sí, emparadisits perfectament!

15 Ago, 2006

Davant els tendrumets rere els quals la mort s’atenda

El bisbe Gratulls un instant abans de morir i tornar al si d'on adés no ha gaire, a l'encet, ja no n'eixia.

–*Sóc a les tendres portes de la mort* – diu – **mes prou sé on vaig!**

És Així Com Fila La Cosa. T'Escarrasses Per Tal D'Arribar Enlloc I Sempre Acabes Canut Amunt, Reabsorbit Pel Sifó D'On Adés Molt Nafrat Et Desarrelaren.

–*no, no...!* – T'ESCRIDASSES, COSMONAUTA ESCARNIT – *nnnnn... nyeclis...! aaaaa... auxili...! sssssssss socors...! aaaa ajut...!*

Mes Què Fot El Tub...? *GLOP!* I prou.

El bisbe, el bisbe…
El bisbe qui es fiquen les dones al secret
El secret on maldem ans ens obsedim a ficar-hi, atansar-hi, entaforar-hi l'ens.

14 Ago, 2006

...a les portes de la mort, tanmateix fort religioset, prou sé on vaig. Hi vaig ara mateix, ja hi sóc, pregon, avall, pregoooooooonnnnn...

13 Ago, 2006

Na Rut

Des de la platja hem vista arribar la mola immensa
Del transatlàntic. El port petit no en donava l'abast.
Oidà el precari embalum; *manoi, avui fotrem goig*.
Sorra blanca, buc fosc; tots els passatgers, barrets
Blancs al cap, homes i dones, embarrancats. Els dos
Fumerals negres del vaixell en un cel tot blanc. Amb una
Barqueta, de sis en sis, us vindrem a cercar i us tornarem
A ficar a dins, gossets i tot. La tripulació tota de blanc us

Saluda des de les baranes dels tres balcons. Impressionant.
No ens en sabem estar, els tornem les salutacions; alguns
Adu juguem a aplaudir'ls. Dos ninots fan l'enze. *Llibant,*
Llibant! Te'n cal gaire? "**Carallot, ja gens** (ofegat)." O
La sàgola al coll (ormeig escorredor): *Estreba, no estrebos*
(fa l'escanyat). "**Prou de rampoines, marrecs**." Tiben els músculs.
Ultracuidats de debò, uns plagues de pronòstic; qualque cosac
De vacances el veig prémer els punys.

"**Ens plevim**", diu
L'altaveu, "**a reconquerir d'ençà d'ara mateix la vostra estima.**
No volem pas que ens vulgueu greuge, no volem que de naltres
Prengueu cap mena de susany, ni que dingú més no esdevingo
Apoplèctic en un temperi d'objectes que volen amunt i avall.
Que s'acabo, doncs, el guirigall; si sabíeu quin segriny no
Portàem, quines cares de pena no fotíem tots plegats, quan
El maleït mascaret ens empantanegae ans enfangae,
Naltres, èpics, ètics, sobretot estoics,
Tanmateix trempats; malgrat la maltempsada
Que ens rau, prou descloiem escotilló amunt de vint-i-un botons,
Somrients i caragrats — *a què juen aquests?* (burxae algun
Llengut), *em sembla que duen una pilma de caldéu damunt,*
O, si això no, és, doncs, que els potiners van drogats —.
I nogensmenys, banaus, prou
Havíem començats d'esfonsar'ns! Anàem de sotsobre; del nostre
Luxós, bufonet, clofoll de nou, ja en fèiem sense d'altres
Compliments un altre esgarrifós derelicte. Per la nostra
Perspicàcia, heu evacuats (osta!) **a temps. I tot i que l'aigua**
En la foscor desenvolupa menys bacteris, ja em direu a qui
Li abelleix de juar ara una botifarra eterna ja no dic amb
Escórpores, barracudes, morenes, candirus, llamprees i raps,
Sinó amb els encara més lletgets llogaters batipelàgics,
Tothora a parelletes, muller i nyicris marit llepacrester,
Amb llurs apèndixs pescaires i xanques i llanternetes,
Qui llavors, galdosos espectres, ens sorrarien els cellers.
I valtres de veïns pel que durés la partida, cavà? La qüestió
Que el moment no vol broma; home, baril, taujà i de bon fel
A tot llop de mar prou li és ops d'ésser, sobretot davant
La greutat abassegadora del perill tot d'una present; ara,

Altrament, cap mariner de secà, ni estrateg de nyigui-nyogui
Aitampoc no pot vindre'ns a tocar la pera a deshora, no fa?
Ves, vet ací per què us ha calgut desallotjar la closca
Ni que fos provisionalment. I sobraen de totes totes comentaris
De nyèbit sense dos dits de cervell. Estoicisme quan cal, és
El mot. Dels malparlers ni cas. Naltres per feina. I ara ja hi
Som: tot adreçat ans endreçat: una amor. Taulells de la cuina,
Taules i cadires del menjador: impol·lut, i acunçat per a
Servir-hi el tec que a cascú més li convingo. Baril, talla,
Engega, i tararat."

Els cambrers, tots de blanc, teixidors de
Somnis, dibuixen un delta i, d'àpex a base, harmònics rai,
Croquisen claus de jiu-jitsu.

Ahir vaig perdre el tel, com se'n
Diu, l'himen. Ara, jaguda a coberta damunt aquesta gandula
De vímets, una flassada burella fins al coll, somíïc un món
De vesc—

La pluja és vesc, les brèndoles són vesc, i el tiberi i les
Ombres; i els pops i els platerets i la llimutja, i els escuradents;
Guants de vesc, ulleres envescades, la nuvolada és
Vesc, i els ocells; i els vims i el vernís als vims;
I els ulls de bou i les reixes, si ara les tocava, foren vesc; els
Vèrtexs, el vaixell mateix, les persianes, les ombrel·les, els ampits,
Els pneumàtics per a estòrcer'ns del naufraig (això rai), els
Gonfanons, l'aigua de l'oceà, la consistència del niell més escrú,
Els crancs, el Solell entelat, pertot arreu, el vesc, el vesc.

Què fums? (fa el meu home), *aixeca't, vols?*
*Au que et retrataré: una dona de gen*çor ans de gerdor aitan
Paleses poc les trobaria ningú al món novament (i el que no és
Al món no és aumon, cavà? I l'instant s'escola en gens d'estona;
I allò que era al punt dolç encontinent s'ha fet malbé; ça com
Lla, fiquem'ns-hi bé), *cal jaquir'n*
Per a gernacions postremes el corprenent testimoni.

Em repenj

A la barana, d’esquena a la ruixa de les ones, el meu vestit
De bany negre contra el cel blanc de bromes baixes; el capell
Blanc me’l fic davant la carranxa; aquesta tela s’hi enganxa
I dibuixa clarament l’esquerda del cony perplex; així mateix
D’esquena al brogir del drac marítim, de cua d’ull un cambrer,
Braços plegats davant l’estómac, em guaita els pits, estranyament
Caiguts alhora degut a la positura que prenc en haver ficats
Tots dos colzes al guardamà de la barana i també a aquests
Trists banyadors de mil nou-cents trenta-u *que, per comptes*
D’estintolar re, sí bé, a l’inrevés. Un vell, sota la flassada,
Damunt la gandula, se la pela esmeperdudament. És que totes
Les dones ho ensenyem tot. Em tomb d’esquena per plorar de
Gust. Se sondrolla el monstre i em repenj a l’horitzó del cel.
Ací on em veieu, esgavellada i esvellegada, xipòtola, tota
De parracs i cassigalls, vull ésser la nàufraga qui del seu
Illot no vol pas ja tornar mai.

Tomba’t i somriu, dona, què
Et pruu!

Sí, senyora, tombo’s i somrigo, què li ha de pruir,
Prou pot, no sap? (em fa un capità bo i volant),**felicitat així**
Es pensa belleu que mai pus la tornarà a escunçar?

I raó rai
Que tenia, el malparit.

“*Visitem-ne si més no els monuments*”, m’a-
Tia el meu home bo i fent el paperet. Cara de fava, militar
Elegant amb un esdevenidor fenyut a la bestreta (pastat,
Mastegat i païtt), “*prou tindràs jorns de romandre entre quatre*
Parets gomboldant el gosset.” I doncs, palanca avall, em
Retall, nou gep, al sotacel. Abric de pells, barret, sabates
Negres de taló alt. Columnes, monòlits, pantalons. Frígida,
Flors dels cirerers. Estany, la bossa negra, peixets. Farbalans
Blancs al coll, un afiblall de brillants, “*corda’t l’abric*”; es
Lleva el barret, un cop d’aire el despentina; estossega;
Esguarda el rellotge. “*Som-hi, noia, que no ens tàncon fora,*
Hora de tornar.”

---

09 Ago, 2006

És bo d’ésser bo

És blau d’ésser cel
És gros d’ésser prim
És verd d’ésser tel
Claror i ombra un rim.

És llum d’ésser ull
És sang d’ésser trep
Qui amb prou calma escull
És món qui concep.

Com en Blai Cendrars
I en Ridgely Torrence
Amb el brau sol braç
Trenta dues dents.

És Lleida ésser lliri
És cendra ésser bisbe
És pont cementiri
Morera na Tisbe.

És viu el mig-mort,
Qui l’ajuda és roig,
És roig l’home fort,
Duu a l’al·lota goig.

És groc d’ésser blat
És fosc d’ésser nit
És clar d’ésser esclat
És eh...? d’ésser oblit.

És blanc d’ésser neu
És fred d’ésser glaç
És sol d’ésser ateu
És va d’anar amb nas.

És llord d’ésser por
Esvelt vol dir estil
És bo d’ésser bo
Et corques si ets vil.

06 Ago, 2006

Bassa negra, cel rabiós

Petits sabotatges
a cal senador
fiques al mal calaix cada rucadeta o document que treies
de cap altre indret
aixafaves el pebrot a la porta de la nevera
als prestatges els potets oberts cap per avall
i doncs
tantes d'equivocacions, manoi, creen intranquil·litat.

Al jardí, la bassa negra
a la vora, arbre majestàtic tallat
arbre majestàtic
arbre majestàtic traïdorencament arranat per un escamot
desvergonyit.

Pas subterrani
oblitera’n els senyals
oblitera'n
oblitera'n els senyals
banderes, insígnies, commemoracions
falòrnies massa bigarrades.

Boca nova de metro ben a prop
i doncs, prou podem
tot avança, cada dia vivim millor
i entenem més coses

només morint deixarem d’entendre més i millor.

Bassa negra
bassa negra
bassa negra que ara emmiralla
escletament i nítida, diàfana
un cel rabiós
un cel rabiós
que l’arbre majestàtic adés apaivagava.

decàleg o endecàleg del soldat

u. mataràs. matar és el teu deure número u.

dos. et cagaràs en déu cada cop que la mort et fregui, li donaràs gràcies un cop et comprovis il·lès.

tres. adoraràs les noves màquines mortíferes, els helicòpters, els canons, els avions, els tancs, els vagarros, les bombes..., tot el que et permeti de matar més i millor i més estalvi, a una distància inviolable.

quatre. violaràs canalla i dones, mules, qui fos; ets un soldat, tens la llicència i el perdó per a violar a tort i a dret.

cinc. a tothom robaràs, faràs tort, causaràs destret. per a això existeixes.

sis. seràs valent, per força, atès que ets l’únic i en tot cas el millor armat. el desarmat és el teu enemic més oïble, mai no li donaràs quarter. això et fa valent.

set. ba... ba...

vuit. ba...

nou. ba...

deu. ba... ba...?

onze. fi de repapieig. tens a la mà l'arma del suïcidi.

01 Ago, 2006

Tres poemes de l'agost, com les gallines ens octubrim

A!

Letzer Avatar
Schreiben ist Scheisse
Leben ist Sterben
Dasein ist Zeit-Sein
Was ist DA, DA IST
Mehr Raum, mehr Raum...!

B!

Fer no fent
Qui no fa res fa més
Qui no diu res diu més
Qui no va enlloc va arreu
Wei wu wei
Ningú no tindrà mai més res a redir-hi.

C!

Prou calia
Silenci, exili, mònita
Has some devasting upheaval just occurred which...
I'm not going to croak...
Filled with murderous feelings for the miraculously heeled
He abominates his sanity not a whit
What you looked in vain for for so long is pure fantasy cunt
Sitting in a train station or an airport
Much gibberish about the well-being of insects
We wade through appearances of deathbed conversions
He became a hermit
There were ants in his crotch

Car l'eix del món és la magnificència
I l'espasa no es comparteix
Per un excés de pegats de ronya
The paths before him diving into crutches
The toads singing lest life should initially be baffled
By their compulsive epigraphs back into its original setting
L'enviat adreça la seua tirallonga lamentable
A les oldanes granotes hirsutes de l'estany
Vae victis, diu, vae victis, and so on
Peuades de cavall d'apocalipsi
Al rerefons, al rerefons, al rerefons...
Més em valia mai no haver-m'hi bellugat
Qui no es belluga, cariàtide, atlant, telamó
Tota la professó més o menys carallot
Li passa part davant
Mes cert és oipús que qui sobrevola l'escena
Ho veu tot a llambregada d'ocell
Ah, nervi!
Branca d'arbre em vull.

29 Jul, 2006

Naixença del Va Paó Opalí [signat per Llem Gratulls]

Com deia l'altre dia, això d'escriure demana una vanitat de caldéu.

Així em veig: va paó.

I doncs, gens content amb el pilot de pseudònims que arrossec, i vellet que em faig, me'n cal un que els aglutini tots.

Dic: belleu amb el mot "Va Paó" te'n formes cap de ben característic...? Un altre Kafka, un altre Céline, un altre Joyce, un altre Gaddis, un altre Voltaire... per a la memòria immarcescible dels segles...?

"Paó va" (*escriptor qui per, posar en fitó palesíssim el seu cul, se'l volta d'un plomall en ventall espectacular de plomes xaronament iridescents i acolorides*), vejam què n'ix...? Un bon nom curt i impactant que pugui substituir **retroactivament** tots els meus altres noms de ploma (*ausades iridescents i acolorits i xarons rai!*). Som-hi.

"Va paó" com si fos el meu nom en bescunç; endreçant la cosa una miqueta, això en trec: **Ap Ova**. Ap, nom masculí que vol dir "qualitat". Ova, plural d'ovum. **L'ap dels ous**. Bo.

Ova, l'immortalíssim autor, company dels Molière, els Rabelais, els Swift, els Goethe, és clar!

[I, si em feia passar per dona, com faig sovint, què me'n dius d'**Ava Op**. Op, gairebé singular per a "ops" – necessitat.]

Ara que guaitant-t'ho bé, el trobes naquis, no et fa prou el pes, és fluix, massa "homenet verd"...

I si dic Paó Vanitós...? Això defineix encara millor l'escriptor seriós, vital, qui sóc: car hi ha bontròs de nit en va**nit**ós, i en paó hi ha la por i hi ha nit ["**po**" – nit en maori].

Hò, sembla millor. Barregem-ho una estoneta i què ens donarà...?

Bon nom adient. Per a algú a qui li abellien tant els pseudònims. **Isòtop Avan(t)**.

Mestre **Isop Notava**. Perfecte així mateix per a un escriptor qui es plau a escriure faules.

Mes, és clar, cal afinar la cosa. “Paó” ja sembla incloure “vanitós” [pleonàstica, la cosa] i, en canvi, un escriptor bo com jo a sobre cal per força que en sàpigui – i en sàpigui amb prou mònita (i amb prou silenci i amb prou exili, hà!). **Paó Subtil** de debò és el que sóc.

Treballem-hi. Paó subtil, eh?

Palus Òbit. Bon nom. Diderot, Wilde, Burton, Òbit, Xeicspia, Marlowe i companyia.

Palus Òbit, bat “il” opus.

I de Palus Òbit a **Tib Opalus**.

M’ix de trascantó l’Òbit i tot seguit m’ix el Tib...! Ambdós entre els darrers nom que m’havia anats empescant. Els averanys ens plouen.

Tib Opalus, doncs, definitiu! Ovidi, Lucreci, Sade, Opalus, Xopi [Schopenhauer], Aristòfanes, Nietzsche, Foix!

Ara que... Una miqueta massa llatinot, i comú... Quants d’Opalus pel món...? I carrinclonet, no fa?

No; em cal un nom poètic per a òpal i ja hi fórem.

Estic pensant en l’immens Wilde, “*ungles de jade, dents de perla..., etc*.” Segur que entre els poemes hi desa opalets a embostes.

Mes vull aturar-me un instant a assaborir la cosa... Tornem-hi. L'univers és petit rai. Sembla que som a un gabieta no pas infinita, menudeta, gairebé a amplada de crani, cuades del drac del solipsisme t'estomaquen com menys t'ho esperes... M’ha sortit l’Òbit – que emprava darrerement. M’ha sortit el Tib també. Això sembla predit pels fats misteriosos de les forces interplanetàries. *I me n’adon que opalescent equival a iridescent, com les plomes del paó...*

M’ha de sortir un nom destinat.

Estudiéssim “òpal” part damunt...

Diu que els romans la tenien per pedra molt sortosa, i que en acabat s’ha anada tornant pedra de la pega. Hum...

És la pedra dels enamorats, tret que dels fidels i prou. Si ets infidel, l’òpal se’t revenja, et fa malbé la pell!

Diu que entre les propietats místiques que duu és de fer d'ajut a la creativitat... Perfecte, vós, ja us ho diré.

A part, veig que hi ha gent qui es diu Opal, o Òpal. A *The secret of father Brown*, d’en **Chesterton**, una de les protagonistes es diu Opal Bankes.

L’òpal és la pedra per al mes d’octubre, i representa l’esperança. Bo.

Va amb el signe del cranc, que és la constel·lació de la lluna. *Lluna, eh?*

Confós amb l'ull [per la proximitat amb el nom "ophtalmius"]... Esdevé doncs **pedra de l'ull**. I portaria pega de la mateixa faisó que les plomes del paó. **Les plomes del paó** són plenes d'ulls, i si les tens a casa, t'espien. Paó, eh? Ull, eh? Predestinat?

L'òpal es tornaria lletós prop del verí. *Verí, eh?* Té aquesta facultat d'ensumar-lo, ca?

Hi ha gent amb aqueixa mena de manies que la considera pedra guaridora. Tret que pel fet que absorbeix la negativitat del qui la porta, podria esdevindre maligna, absorbir la dolenteria de l'antic portador...

També anomenat "cerauni" pels antics, per creure que era una pedra produïda pel llamp. *Llamp, oi?*

Òpal, doncs, bé, bé... Toca la lluna, el paó, el verí, el llamp...

El cel, l'horitzó, un poblet pescador...

[Gigantic pine trees reared their graceful heads against the opal of the evening sky.] [One idle afternoon of opal skies, pied meadows and misty hills.] [Looked dreamily afar to the opal-tinted horizon.] [The little fishing village, nestled in the cove where the sand-dunes met the harbor shore, looked like a great opal in the haze.]

Toca la lluna en **Shaw**:

In the circle of light cast by the electric arc, which is like a moon in its opal globe.

La foguera en **Cooper**:

The crystal's impurities are almost invisible to the unaided eye, but the laser hits the impurities and causes secondary emissions of light of all sorts of color — the more impurities, the more colors. It lights up better than a fire opal.

I les anemones, el nàutil, l'arc de sant Martí, la gola de certs ocells... en **Wilde**:

1. The sky was pure opal now, and the roofs of the houses glistened like silver against it.
2. The sea was sapphire coloured, and the sky Burned like a heated opal through the air; We hoisted sail; the wind was blowing fair For the blue lands that to the eastward lie.
3. And tremulous opal-hued anemones Will wave their purple fringes where we tread Upon the mirrored floor, and argosies Of fishes flecked with tawny scales will thread The drifting cordage of the shattered wreck.
4. She sang of the nautilus who has a boat of her own that is carved out of an opal and steered with a silken sail; of the happy Mermen who play upon harps and can charm the great Kraken to sleep.
5. He loved the red gold of the sunstone, and the moonstone's pearly whiteness, and the broken rainbow of the milky opal.
6. The sudden flashes of colour reminded him of the gleam of the opal-and-iris-throated birds that flutter round the tall honeycombed Campanile, or stalk, with such stately grace, through the dim, dust-stained arcades.

Les pomes en **Yeats**:

Boughs where apples made of opal and ruby and pale chrysolite awake unsleeping fires.

De na **Brontë**, el cel:

Looking at the horn of the young moon, set pale in the opal sky and glimmering faint on the oriel of Jean Baptiste.

De **coses meues** que tinc per l'ordinador i el Copèrnic em troba, els testimonis de l'autèntic, els vidres, el cel, els ossos, l'aigua oliosa:

1. Als anys setanta, les noies no ens raíem mai ni un pèl, ni a les celles, ni als bigots; ni a les aixelles, ni a les cames, ni al cony. I dormíem sempre al ras. I no dúiem ni calces ni mitges ni sostenidor sota la roba baldera, un hàbit quasi monacal, diries, d'amples faldilles llargues fins als turmells; els pits ens sortien sovint enlaire; i sovint pixàvem dretes, ens eixarrancàvem, ens arregussàvem una miqueta les faldilles i au. I anàvem colrades i cardàvem com la natura demana, boquint, com boqueixen els bocs, i els gossos i gats i ocells. Millor contacte del matràs manxaire amb els punts seminals. I els òpals fervents a coll, dits i orelles ens feien parlar sense por i dir sempre les veritats. Els òpals no denunciaven cap amagada malignitat que duguéssim desada als plecs ombrívols d'una ànima càndia. I rèiem com existencialistes, desesperadament. I de vegades ens dutxàvem amb llet, i l'endemà amb cervesa, i ensumàvem els fems i hi saludàvem els puputs, i ens llençàvem als rius des d'alçades tremendes. Davant els columbaris on hi ficàvem les urnes dels herois caiguts, una recança glaçada feia cucut, sortint a la façana de la nostra pell feta cuir avesat als estiribels, i vèiem passar enjòlits cavalcant dolçament la carena els esperits suaus qui eren com fosforescències de cendres tanmateix feraces a l'altre món.
2. A través de l'òpal plorós del vidre, oh! Un petit esborneiament, també. L'actoret repel·lent i atrotinat és el mateix, i amb el mateix vestit de pelleringues i penjarelles esgrogueïdes, malaltes... Ara, l'escenari...
3. Corr àdhuc la brama que amb un raor rovellat una nit malastruga la seua desesperació havia esset tan grossa que la piula arran s'havia tolta - una piuleta, recony, que ja no espetegaria anc pus. Si ell no s'ha guanyat ja doncs el cel opalí i hialescent de les trompes angèliques i tot allò dallò, qui cony doncs, sant baró!, piadoses demanen, tan fleumes, les dones.
4. Opalescent encant dels ossos rostats per cucs i borinots, rentats per la riuada.
5. ...es clapen com un plom estès les aigües qui inunden totalment els edificis de la policia. Peixos abissals, balbs, en balmes submarines, deuen rostar-hi veredictes buls, i tedioses i falses relacions d'innombrables compareixences judiciàries. En una nit de pluja i de disbauxa dels llivells tectònics, tot cedulari incriminatori havia doncs estat esborrat, negat pels òpals líquids del diluvi delitor. Delits els noms dels qui delinquiren, i delits àdhuc els delictes en la deliqüescent opalescència de l'aigua oliosa dels carrers. Perxat dalt de l'arbre on segava la branca morta, ho albirava amb entusiasme. Els tres-cents taxis de més que havien també vinguts per a emportar-se la meua dona, roncaven en punt mort.

D'en **Riba**, els ulls:

Entràrem; els lleons ens miraren fixament amb els ulls d'òpal plens de mansuetud. Amb el servent de Déu férem la sinaxis, i monjos i lleons menjàrem en pacífica companya aglans i herbes, i beguérem aigua en silenci i temor de Déu.

D'en **Carner**, les cambres d'encís:

En aquells somnis de ninfes delicades i optimistes que s'esvaeixen com les boirines de l'alba, tingué una visió clara i amable de la seva alcova, la mateixa alcova de cada dia, però feta opalescent, dolçament lluminosa, com una cambra d'encís.

D'en **Wolfe**, també el somni:

Lovely as a dream, seeming to be upborne, to be sustained, to float there like the vision of an impossible and unapproachable loveliness, out of a huge opalescent mist.

D'en **Harris** el crepuscle, és clar:

Absinthe is to all other drinks what Aubrey's drawings are to other pictures: it stands alone: it is like nothing else: it shimmers like southern twilight in opalescent colouring.

D’en **Gratacap** els viaranys:

Imagine between these paths of greenish opalescence the squares of buildings of domed, arched and castellated roofs.

D’en **Bertrana**, els estanys:

El sol traspuntava. Era un disc roent que apareixia allà d'allà en els confins de la selva, per damunt d’un llac opalí de boires arranades a la plana, d'on només sobreeixien, com illots blaus, els pics més alts de les gavarres.

D’en **Conrad** els núvols:

A low cloud hung before her a great opalescent and tremulous cloud, that seemed to rise from the steaming brows of millions of men.

De n’**Adams** la ment:

La Farge’s mind was opaline with infinite shades and refractions of light, and with color toned down to the finest gradations.

D’en **Joyce** els poetes místics, els vestits, la pega:

1. What do you think really of that hermetic crowd, the opal hush poets: A. E. the mastermystic?
2. MRS YELVERTON BARRY: (IN LOWCORSAGED OPAL BALLDRESS AND ELBOWLENGTH IVORYGLOVES, WEARING A SABLETRIMMED BRICKQUILTED DOLMAN, A COMB OF BRILLIANTS AND PANACHE OF OSPREY IN HER HAIR).
3. Those Boers killed him with their war and fever but they were well beaten all the same as if it brought its bad luck with it like an opal or pearl.

D’en **Twain** les fantasies:

Aldrich was always brilliant, he couldn't help it; he is a fire opal set round with rose diamonds; when he is not speaking, you know that his dainty fancies are twinkling and glimmering around in him; when he speaks the diamonds flash.

D’en **Hawthorne** el destí:

He was to roam around the world till he should meet a beautiful woman wearing on her bosom a jewel in the shape of a heart - whether of pearl or ruby or emerald or carbuncle or a changeful opal.

D’en **Meredith** el llustre del cresp de la mar:

Bhanavar was borne over the lustre of the sea, that was as a changing opal in its lustre, even as a melted jewel flowing from the fingers of the maker.

D’en **Lewis** un joiell potser fatídic:

And into it he thrust a snake-head pin with opal eyes.

D’en **Dos Passos** les llepades de lluïssor al cel:

The sky was full of tempestuous purple clouds; between them were spaces of clear claret-colored light, and here and there a gleam of opal.

D’en **Machen**, la llum de la lluna, els raigs de llum:

1. One of the glass flagons, buried in damp earth for many hundred years, had gathered in its dark grave all the splendors of the light, and now shone like an opal with a moonlight glamour and gleams of gold and pale sunset green, and imperial purple.

2. The laurel garths were like cool jade; the gardens, where red, yellow, blue and white gleamed together in a mist of heat, had the radiance of opal; the river was a band of dull gold.

D’en **Lessing** l’encant:

Antanyasses a ponent un home rebut havia de mà reverenda un anell de vàlua sens fi: la pedra era d'òpal qui sense atur variava i, a sobre, servava la virtut secreta que qui el portés amb bonhomia amat era per déu i els homes.

D’en **Mason** l’òpal de foc és un món que t’empresona:

It was what is called a fire opal, for every now and then a streak of crimson, bright as the flash of a rifle on a dark night, shot through the twilight which enclosed me.

D’en **Melville** les vapors del matí:

The sun is gold, and the world is green, Opal the vapors of morning roll; The champing horses lightly prance—

A **Heinlein**, la tassa, els núvols, els raigs, les horrors, les esferes: en tota la seua obra, veig que hi empra “opalescent” 5 vegades : opalescent bowl, opalescent clouds, opalescent radiance, opalescent horror, opalescent sphere.

D’en **Jonson** la bruixeria:

Not an opal Wrapped in a bay-leaf in my left fist, To charm their eyes with.

D’en **Brooke** els borrons de les flors:

The opal distillation of all the buds of all the spring.

D’en **Macdonald** els coloms:

Silvery cranes; red flamingoes; opal pigeons; peacocks gorgeous in gold and green and blue; jewelly humming birds!

D’en **Milton** les torres del paradís:

With opal towers and battlements adorned Of living sapphire.

D’en **Harte** les colors de l’alba:

As the opal tints of dawn deepened upon it, the eyelid seemed to droop lower, closed, and quickly recovered itself twice.

Llegint sobre tot això, veig que té molt a veure amb l’ull, tu. Es veu que n’hi havia qui pensaven que el qui portava

un bon òpal podia passar per invisible i tot. Per error, confós, com dic, amb “ophtalmius”, i perquè sembla que et guaita, en deien **pedra de l’ull**. Més tard, carallots feren l’atans ull-mal ull [et malvull!], i de bo passa a dolent. Ull de serp en diuen uns quants.

El déu dels íncoles d’Austràlia es veu que, per a acabar la feina, es va dignar de descendir a la Terra damunt el grataculs d’un arc de sant Martí... A l’indret precís on petjà la terra, les pedres adquiriren vida i començaren de relluir amb totes les colors de l’iris. Així nasqueren els òpals.

Certs sarraïns es veu que creien que els llamps portaven els òpals a la terra.

“Opalus”, en deien els romans, per a alguns dels quals podia tornar la vista als orbs, o disfressar d’absent algú amb prou mèrit ensems empaitat llavors per maleïts enemics.

Tant se val. Bo o dolent, l’òpal és l’ull, n’estic convençut. I, doncs, qui diu òpal diu ull. I coadjuvant a l'escatir i el conèixer... N’Odí en perd un per tal d’esdevindre savi.

I si et pot amagar de vista, és alhora un ull qui hi veu de molt lluny. Màgic. Per força. Un ull opalí.

Llunyull, Ullllluny [amb els quatre pals i tot!], Ullnú, Nuüll...

Tots són bons, però Nuüll el millor, prou ho crec. **Tib Nuüll**.

Els crítics, sempre lluny d’osques, i sempre delerosets per trobar fàcils peudebancades, podran dir, de tot el que escric, que no solament sóc nul, sóc més que nul, amb doble U, amb doble L... Millor en americà. “*He’s worse than null, he’s double U null...!*” Aprofitant la fórmula: “*He’s W null!*”

Ah, i amb això ja ho tinc! **Tib Nwll**.

Nwll [estranyet, mes no pas més que Kafka, per exemple, o Mixima, o Kurasawa, o pilots rai]; Nwll, doncs, un nom a afegir entre els inesborrívols.

I els més assabentats (és a dir, els quatre gats molt privilegiats qui llegireu això) sabent que es pronuncia exactament Nuüll. Naked Eye, baby. Nu Ull.

O’Brien, Heller, Twain, Meredith, Nwll, Martorell, Llucià, Pedrolo, Burroughs..., sempre entre els millors! Nom irreproduïble, sempre recordat!

I nogensmenys... Aturin el carro!

Podrit google, veig que hi té gairebé quinze mil *Nwlls*. Xst. Em cal una alternativa ràpida, aquests són escrits d’un condemnat a mort...

Guaitem la llista...

Llampull... Irismoixó... Ullraig!

Engoogleguíssim-ho... Ullraig, ullraig...? No n’hi ha cap!

Ja hi som doncs. **Tib Ullraig**.

Prou veig que ja per sempre pus ho signes tot així, benaventurat. I retroactivament, com dic.

[Si dic "*escrits de condemnat a mort*", i a sobre hi ha això dels òpals i joiells, em vénen a l'enteniment els d'en **Braç i Llac**, assassinat pel feixisme gaullista perquè belleu volia una realitat menys escanyadora...

(No m'hi cap. Ho ficaré demà...)]

Ara, Ullraig...? Molt germànic...? Tibull Raig...? T'hi bull un raig de què, carallot, i on...?

Ull, llamp, raig, iris, Tib...? Per què aquest Tib ha esdevingut tan intocable...? Iris i ull – tot això arrossega molt naturalment el mot col·liri, on l'iris hi torna a tindre presència, d'afegitó. I s'hi ha l'**iris**, l'altra partícula del mot **col·l**iri, és clar, és el **lloc** (cap per avall i lleugerament escantellat) on el déu aborigen (*ei, un déu no menys omnipotent que el vostre, gamarussos!*) hi trepitja.

Potser encara haurem d'anar a Austràlia a fer'ns un nom! Com tants d'altres, genealogia sense preu de la llunyària d'on tornes **altre**.

Tornem-hi, doncs, que no ha estat re. Paciència, saliva, elefant, formiga...

Ull, tib, llamp, raig... Llampraigtibull...

Gratull...? Un escriptor es grata els ulls perquè el llegidor se'ls grati. Hum...

I amb Gratull, billamp..., dues vegades llamp, i si treies el Bill, et romania l'amp de l'amperi i del pam! (inclou l'electricitat de l'ull, i dels raigs, i del cel, i de l'iris, i del llamp...)

Bill Gratull. I agraït. [*Garneu, molt autocongratulatori et veig!*]

Bill, Will, Guim, Guillem..., Llem! (I amb això honoraré molt a gratcient en Lem, polonès deliciosíssim).

Llem Gratull, **Llem Gratulls**.

Part en vull, de la glòria sempiterna! Per ací sóc, en Lucà, en Demòcrit, en Lem, en Vonnegut, en Gratulls, en György Konrád, en Wang, en Kerouac, en Puig i Ferreter...! Hi sóc, hi sóc!

"Truc, truc!"

Gratulls, què hi fas, per aquí, amb en Goethe, en Gould, en Gombrowicz, en Gorky, en Greene...? Sí, ves, anar fent, el meu paper...

I "llem" va amb llimac, "gratulls" amb gratollar... Fet. *Pessigolles de llimac* – ha d'esdevindre el conte proper que ens escriurà en Llem **Gratulls**. Ens en fa dentetes, l'esperem amb candeletes.

Fascinació que tenim els joiosament maleïts pels grans autopublicats, Jarry, Firbank, Gratulls, Nin, Roussel...

Ara... Llem Gratulls..., no gaire eufònic..., ni és particularment espectacular; una mica estranyot a primer llambrec. I això de Llem... Llem Fotuda. Gonçal Ullal, Ermengol Copdecap..., aquests comencen amb millor peu.

Naüm Peó, Caïm Golafre, Jofre Escandall, Eixarmentaire Ambròs...

DeLlò Finzalaiguabarreig, Eiximenis Xifretes, Nul·la Tomàtiga..., això són noms!

I Hèrcules Bonjoc, Tristany Allioli, Genuí Minguella, Servei d'Ordre, Donzell LoBoc, Eixida del Foc, Tocat del Bolet, Margalida Ponts, Ponç Çonpare, Pere Quatrous, Cap(ità) de Cony, Tib Guix, Joanet Pedres de la Capçalera, Roure Vilòbit, Llull Ibn-batuta, Marcel·lí Çontul·li, Godall Enllaç, Prim Gras, Primo Levi, Günter Grass... Eufònics, eufònics...

Mes, és clar, l'eufonia s'adquireix amb l'obra, la bondat de l'obra garanteix, al cap d'estona, l'eufonia del nom... I, al contrari, l'eufonia del nom no garanteix pas l'èxit ni és penyora de bonesa, el nom sol no afavoreix l'obra, i en tot cas no pas en altre que en ànimes de càntir molt efeminades o infantívoles (sovint àdhuc a l'inrevés, massa d'eufonia fa fetor de carrincloneria, i hom es guaita el qui (o l'objecte que) el porta amb sospita, un nom tan pretensiós i "boniquet" només pot amagar rucada fastigosa...)

Tant se val, doncs. El vehicle comença de flaquejar... La projecció s'acaba, sorollets de fi de trajecte, de funcionament rancot...

Llem Gratulls it is. Som-hi, Llem Gratulls, fins a la torta de coll final, la darrera clucaina, quan farem l'ànec tots plegats sota el mateix nom nou, Gratulls, Gratulls.

29 Jul, 2006

He sentit ara mateix a studio360 que en Woody Allen es pleveix l'estiu propvinent a fer una pel.li a Barçalona.

Això diu molt per nosaltres. Ens n'alegrem bon tros.

Pel que fa al que diu sobre les obres serioses i les enjogassades ("escapistes", en diu), aquest home és de debò optimista. Diu que les serioses et capfiquen sense resoldre res, mentre que almenys les enjogassades et donen un breu respit [a les ordalies de les horrors vitals].

Tret que, és clar, **no hi ha res a resoldre**, quant a les horrors vitals. No hi ha re a resoldre. La dóna és donada. Això ja està fenyut, pastat, cuit i mastegat. Només podríem resoldre, si els humans no fóssim tan rucs, les horrors afegides.

27 Jul, 2006

La Rochefoucauld al sis-cents maximitzava:

No diem gaire res quan la vanitat no ens hi empeny.

Més ens estimem de dir lleig de naltres mateixos que de no dir-ne ni molla.

Refusar les lloances amaga el desig de voler que hom et lloï doblement.

350 anys més tard, aquest carallot de *La Rochefuckoff* minimitza:

La vanitat em rosega fins al punt que voldria amb pseudònim i tot ésser reconegut i vantat pel carrer. Ço que és impossible. Un camí vaig veure a la tv algú presumir d'allò que jo havia escrit. Una altra vegada vaig llegir que feia anys que era mort, i que romania oblidat. La vanitat m'impel.lia a cridar, i alhora la vergonya i la dolenteria m'empenyien al silenci. I que ara torni a refusar el premi Nobel de literatura només vol dir que no em vull morir mai. Aquest és el premi que em mereixc: el de l'indelebilitat. La debilitat del desig d'indelebilitat, aquesta és la

meua imbecil.litat.

Per això escric per les parets anònimament, perquè em deleixc d'ésser reconegut pels ulls enfebrats dels mateixos estels.

Això fa figa pertot arreu.

Ara vull denunciar molt estrènuament i repelenca que hom m'esborra tots els dibuixets i ninotells que venien del "blogger"!

O el "blogger" els atura, o - ço que sembla menys versemblant - el "blocat" els bloca. En qualsevol cas, sense els gargotets aquest full no és res, i en tot cas encara menys del que era. Crec que és doncs hora d'afluixar la corda, i deixar que el vent s'endugui la barca... Mentre jo em morc a la platja tractant d'escriure la meua presència damunt el pedruscall; amb l'ungla a la molsa del mac, puc amb prou feines fer que hi digui /

25 Jul, 2006

Sobre el sant pare Ubú qui vingué suara de visita a enlloc.

Patapum, patapum... Quin enrenou de pelegrinatge suïcida...! La marxa dels titelles antipolonesos...!

Mes...

On anava l'altre dia, a pas d'ànec ranc, la fanoca marabunta castelladra...?

Com gossos a la buidarada o mosques al palter, es pensaven que anaven a Balenfia a veure-hi el pah-pah i (fent abstracció dels quatre pagerols qui hi parlarien amb la L per a ells lletja i esgarrifosa, L – ah, anatema! – de polonès) es pensaven que hi anaven a sentir-hi parlar en canvi, com sempre, llur balenfiano, aquell balenfiano provincià, balenfiano amb F, tan repel·lent arreu.

El Nabarro-Bals, l'opusdeïsta amb cara de franquista [harmonia monstruosa de l'espai interplanetari i extrapatagònic!], ja havia avisat el pah-pah que a Balenfia si mai parlava en alemany comprengués que parlava en "Valencianisch". Els balenfianos són així: tot el que s'hi parli ha de dur, peti qui peti, el nom provincial.

Tant se val. **La qüestió és que fet i fet els adelerats titelles no anaven enlloc**.

Adés, el tètric cruel polonès filocastelladre ja ho havia copsat, que no érem ni vivíem enlloc – els castelladres li deien que parlàvem polonès, i, mentider, feia veure que amb el polonès que parlava ell ja en devíem tindrem prou i massa. Au.

Ara, per què del provincial dir'n "valencià", i no pas, molt més dignament, "alacantí"...? No ho he entès mai. De fet, crec que ni la primera ciutat a Migjorn, ni la segona..., la tercera doncs fóra la bona, i que del provincial doncs caldria dir'n "il·licità", si més no pel que suggereix d'il·lícit.

Tant se val. El sant pare Ubú a l'altra Polònia, la Polònia d'ara, ací volia arribar...

Donant pel cul el caciquet Kamps de la Mort [diuen els texts dogmàtics ans epistemologitzats i indexitzats rai que

ambdós s'hi plauen qui-sap-lo!]... I irrumint-lo, doncs, i alhora aspergint amb merda beneita els merdilenys amb un xuclador desembussa-tasses de canfelip... – ecs, espectacle atroç que, a sobre, cal pagar bitllo-bitllo pels xuclacagallons qui el votaren – despesa astronòmica, enjòlita pels èters i flogists.

"–***Pel que fa a l'acció, s'esdevé a Polònia, és a dir enlloc***." Així estipula aquella gran autoritat geogràfica, n'Alfred **Jarry**, al seu tractat de deontologia, molt assenyat i dens, apellat: **Ubú rei** (1896).

Ara, que, dic jo, pobre del tit, més val no ésser enlloc que no pas en aquell cau provincià envaït per la marabunta lladra. Tota aquella pudent fanoqueria merdilenya venint a ensumar els pets de llur nou ídol, el setzè beneit – verge o verga dels desemparats, empareu's-en!

Cert és que no és pas tan beneit com l'altre. Em sembla que [vejats miracle!] distingeix entre Catalònia i Polònia.

Hi va haver un camí un pah-pah català qui volgué partir mig món i lliurar'l al rei català. No pas al rei polonès, no fotem.

Era un pah-pah qui [com tothom fins molt recentment, quan els avariciosíssims lladres ho han falsificat tot], qui doncs quan deia "Espanya" parlava en termes geogràfics. I quan deia "espanyol" podia ésser i sovint era que es referís al català. Conta en Baldesar **Castiglione** a *Il Cortigiano* (1528). "–Quan Proto da Luca, qui, com sabeu, és un home molt de la brometa, demanà el bisbat de Cagli, el pah-pah va dir: "Que no sap que en "espanyol" si dic *caglio* vull dir que no dic res...? Pel fet que la vostra senyoria és molt bocamolla, crec que poc fóra gens bo enlloc un bisbe que no es pogués estar d'afegir al seu nom qualque indiscreció, i més val doncs que la vostra senyoria *cagli*..., calli."

Tot i que sempre hi ha hagut certa confusió, el gran expert en tot n'Alfred Jarry, al seu tractat immens que es diu: *El rei es banya*, ens ho demostra pla.

Bany d'Ubú

(d'Alfred Jarry) (1903)

Rampant drac fluid, d'argent en verd d'agror,
Pandicula al Sol el Vístula mandrós.
El rei de Polònia, abans de l'Aragó,
Molt nu s'afanya cap al bany, gras merdós.

Dotze pars hi són, i ell sense parió.
Si, anant-hi, li trem el llard eczematós,
Trem la terra amb el seu bleix d'erupció.
En esclop cada trepig la sorra ha fos.

El seu ventrell és un pavès, i l'il·lustre
Redundància del seu culàs desenllustra
L'importància dels seus calçotets vulgars,

On hi han els retrats, en or i *au naturel*,
Part darrere, un indi a cavall, bordegàs
Molt pugnaç i, part davant, la torre Eiffel.

–----------–

I ara això, mutatis mutandis...

Diu en **Mirabeau** a darrers del set-cents: “Polònia, tot i que sense fronteres, dividida a l’interior, **enlloc present com a cos**, tanmateix es conserva. En un mot, tot i que no vull dir que sigui la millor manera de fer-ho, existeix!” “Doneu-me Polònia i els polonesos tan degenerats com els tenim avui, i tanmateix no crec pas impossible d’oferir’ls el desig de lleis i felicitat que els convé. Hom oposa sempre, com qualque obstacle insobrable, les passions a les reformes, i ensems hom deixa d’adonar-se’n que, ben combinades, són els millors mitjans fins i tot per a destruir-les. Si mai hi ha hagut enlloc cap estoic autèntic, el seu estoïcisme és obra de les passions mateixes.”

Diu n’**Apollinaire** a començs del nou-cents:

“Sóc la filla d’en Joan Mornerski... La furor patriòtica ha actuat sobre els meus senys de tal manera que, si abans era piadosa com una santa, ara Messalina i Caterina foren com anyells al meu costat.”

Amb quin calfred sentí ell les declaracions d’aquella exquisida marcolfa. Volia llavors, fos com fos, llepar-li el cul en honor a Polònia, i li revelà de quina manera s’havia embolicat, d’esbiaix, en aquella conspiració que costà la vida, a Belgrad, a n’Alexandre Obrènovitx.

Ella l’escoltà amb admiració: “Ah, si qualque jorn podia veure també el tsar defenestrat!”

“Teniu tota la meua admiració” – li va dir a la polonesa – “mes, si fos el tsar, això faria, anorrearia els polonesos. Sapastres pitofs, contínuament fabricant bombes i fent el planeta inhabitable. A París mateix, tots aqueixos sàdics qui entrevenen miserablement tant els jutjats com l’assistència pública...!”

“Cert” – féu la polonesa – “que els meus compatriotes són gent poc enjogassada, mes només cal que hom els repleveixi la pàtria, que hom els permeti d’enraonar llur llengua..., i Polònia, ja hi som: tornarà a ésser l’indret on senyoregen l’honor cavalleresca, el luxe i les dones més collonudes.”

“Raó que tens” – s’exclamà ell, i estengué la bonica ambulanciaire damunt una llitotxa i, cardant-cardant sense pressa, ensems es posaren a imaginar episodis galants i llunyans...

Diu en **Çontiberi** a començs del nou mil·lenni:

“Cardant sense pressa i ensems somiant truites d’una Catalònia lliure... D’una nova Polònia adés sense fronteres pròpies, dividida a l’interior, **enlloc present com a cos**, qui tanmateix reneix sencera, independent, lliure i solidària...? Hum, bon programa, tu!”

23 Jul, 2006

Desferra i ferralla de l’armada dels mags

Profetes, sacerdots, astròlegs; copromants, sortillers, àugurs; vestals, sibil·les, bacants, coribants, vampiresses; botxins de sacrifici... Oh, vosaltres, perfets espècimens dotats per a l'interpretació de les teranyines tentaculars de l'esperit, dels delicadíssims filets d'Isis que ens el lliguen al pinyol del secret qui deu raure sota les aparences, torsimanys de l'ànima, no n'abuséssiu pas, us deia fa segle i mig!

Els màrtirs, els il·luminats, els alquimistes; els bisbetons, els transvestits; els encucurullits i altrament oldanament cofats, els qui d'abstrusos envitricolls semiòtics per elleixos constituïts troben a triomfar; els gens rovellats filaberquinaires del zodíac; els savis ocults qui passeu, disfressats amb cares lletgíssimes, per ésser els pecs incorregibles del llogarret; els fetillers, bruixots, somnàmbuls, harúspexs; estocàstics, saurins, hipnostes; els mèdiums, tots els qui romaneu com parracs plens de brutícia a les tenebres procel·loses de la despús-desfeta de l'armada dels mags, no en fotéssiu pas cap de gra de massa, us urgia doncs llavors, humil.

I ara així mateix, tret que cap a l'adreça oposada. Aneu-hi subrepticis com la serp qui reneix de les cendres del volcà. Amb silenci, llivell a llivell de cendra abrusadora, emergíssiu fins a cúspides enlluernadores i pampalluguejants d'on atraçar el tràfec cosser de les ànimes salvables. Car..., llas! Del trípode auri on la vostra paraula era oracle... al batibull infecte de les trones de les esglésies i al dels falorniaires enfilats a les caixes de taronges i als fanals dels embriacs i a les tribunes dels podrits polítics..., ecs! Quina davallada abissal!

Víctimes sacres, malaguanyades, del propi sobreeiximent, generositat. Profetitzàreu massa, sovint sense solta ni volta, sense encertir-vos-en cent per cent – l'intuïció una mica somalla, feixuga, per lleterades de l'aliè – sotmesos belleu a influències errònies de pagans en vena, no pas per cap déu o deessa posseïts, ans per qualque substància enruquidora – d'on que, ultra perdre encís i encuriosidora deliqüescència i manca d'agafatall, certes equivocacions inevitables, per profusió massa explícita, us duguessin al capdavall a condició de supernumerari, de superfluïtat – roms resten i no pas doncs esmolats, ara doncs, els vostres instints que endevinaven amb prou sovintesa (fixant-s'hi hom bé, ajustant ací i allà, cargolant i descargolant certs piuets a certs trauets; el git del llast dels mots epactes fet adientment a l'instant necessari perquè la frase molt prenyada tanmateix flotés...), endevinaven, dic, els vostres divinals instints, el misteri doncs on es recolza la carn de l'efímera clofolla damnada a fer's malbé rabentment – carn a mig podrir que embolcalla sacrílegament el pinyol immarcescible de l'únic incognoscible, al qual nogensmenys el vostre infós do us duu de dret – vosaltres, per tant, qui desminyonàveu (amb el forroll teopnèustic que atia el subjacent molt més veritable), qui esponcellàveu l'himen, com dic, molt amagat de l'autèntic, a poc a poc així us vèieu: bandejats, rebutjats els vostres massa exposats màgics atributs pels científics de quatre rals, de nyigui-nyogui, sense cap mena d'inspiració olímpica, i vosaltres doncs, esfereïts per llur violència de bèsties mecàniques, apeiròfobes, autòmats sense farida, ni intuïció, ni gràcia infusa, de nas anòfel i embussat, ara vegeteu, sota el cresp on la fètida bromera dels influents sobre el fat del planeta qui ens és també encara gàbia, per comptes de la crema que fóreu, sura. Vegeteu, ai, al rerefons clandestí, amb els llucs i els agalius esmussats, com fòtils arraconats, i en tot cas disminuïts per no emprar'ls sinó en causes fútils, hò.

Ah, el crim de lesa ànima perpetrat pels científics! L'ànima adés inviolable del planeta ara enverinada amb tota mena de pol·lucions que la sorren tant i tan de pressa que tost passarà per ull, forat fosquíssim endins, fins al xemicament absolut.

Piuléssiu ara, ocellets molt vius i tanmateix cuscs de la consciència! Piuléssiu cuscament i tanmateix vivaç perquè les consciències de tothom s'eixoriveixin i desvetllin! El temps perilla, i cal fúmer que tothom sàpigui veure la llum impacient, gairebé supernòvica, qui capllevaria enllà d'un horitzó sense recursos, balb, tentinejant, pitof, massa enfumegat. Demanéssiu, doncs, amb obscurs horòscops i averanys, l'extinció del maleït científic qui pretén saber res i sap menys que el gos qui assenyala on rauen la guatlla i la perdiu, o el bacó qui descolga la tòfona, el macac qui el desconfeix als escacs, l'ocell qui prediu les saons, la gallina qui cloqueja diferent quan l'aire duu, inconfusibles, els agalius del terratrèmol i del copdefibló; menys que les puces qui peucalciguen amb tremolins d'agitació sexual els entrecuixos de les pitonisses, o el llangardaix qui adapta el color de la pell i s'hi empesca clapes a tall de glaçons si s'atansa la pedregada, la pedra qui es belluga segons l'espai: si l'espai s'arregussa les faldilles o s'apuja els mitjons, així la pedra èmula; ah, i el bri d'herba qui sap perfectament d'on bufa el vent, àdhuc el tèrmit qui fa mel del fel dels arsènics i els nitrits de les fustes a les bresques entaforades a les cavorques abracadabrantesques de vora dels orcs; i l'estruç qui boxa..., i el cangur qui esquia..., i l'oda nostradàmica, mística, profètica, de la kookaburra... quan senten l'inspiració tocar'ls els voravius anímics com vareta de paitida; i l'ornitorinc visionari de qui la defallença, quan l'auguri fa figa, s'estén sense pal·liatiu fins als plànctons acrobàtics de l'altra antàrtica, hò, ep, i el mosquit qui fiça on la sang és dolça o agra segons li convé de guarir el malalt o

emmalaltir l'ultracuidat... Sempre hem d'ésser a favor del malalt contra el metge repressor, a favor del dolent contra la bòfia qui assassina els instints...! Aquest món se'n va a rodar per òrbites extemporànies, fugitives, lluny d'osques, a contracor d'on el fitó rauria; quan vosaltres en portàveu el governall, cada gaiatell era a lloc; i ara tot és desori!

Ah, laberint indestriable de la raó, fotrem goig, ara que els científics han emprès de menar'ns-hi; poc en sortirem gens indemnes; al contrari, ja hem begut oli i per això ens escossem a cada topall, més i més afeblits i primets, fins que no som sinó pudor constant que només l'esclat de la gàbia esborrarà. Ací jeu el cadàver de la terra, deia la pudor de carnús d'embrió carrinclonament monejat per l'impiu científic. Mes ara no hi jeu res. Gràcies a les deesses i als déus de l'univers qui ens escombraren cap al racó on ni la pudor no sobreviu.

Llengües d'Isop, ells us les tallaren perquè les llurs creixessin fins a llargàries il·limitades de gàrgoles amb ulleres de savi boig i aclucalls de mecànic de motors. No volen que les xàldigues de l'invisible els cremin els ulls! Mentre els nostres ens creixen com els del mussol de la nostra patrona, Minerva! Sedecs de Solell, hi som – hi som, enjòlits, tot ulls, volant a cop d'orelles!

I ara, contem-nos les costelles... Totes hi són. Incòlumes. Ningú no es fa mal quan vola amb les ales del magí. I parlant de les costelles de l'arbre del bé i del mal... Ah, sí...! Símbol extispici i molt feixuc misteri a resoldre, *malum*, que vol dir alhora poma i malefici – llur cervell és la poma corcada on qui hi mana és el corc més assenyat, aquell qui perforarà el crani per on ja hi ha ve esportellat de natural: la via que pren és doncs la més fàcil, com fa tot científic menat pel cuc tuixegós de la raó – la via dels ulls! De tal faisó que qui és més orb (car, si hi veu de cap ull, només hi veu pels ulls molt composts i doncs imperfectes del cuc més fanàtic), el més orb, doncs, dic, és qui ens guia, planeta dut en doina, a mal borràs!

Tornéssiu a parlar, folls divinals, enfal·leradament i delerosament enfollits per les deesses i els déus! Curullament oraculars, reveléssiu el secret dels altres temples profans, els imbuïts per la gràcia vera. Cap animal no s'esguerra, només l'humà capsigrany s'amputa de les dots i el dons allerats per les potències etèries! S'amputa no pas per a menjar, s'amputa per a morir's de gana espiritual!

Amb zel reclutéssiu pipiolis i inicieu-los en els ritus...! Tornéssiu a ésser horda conqueridora i atracéssiu llavors el planeta bon solc amunt, vull dir, avall. Devers el Solell, fita resplendent!

Cal tancar el cercle bo i fent cap justament al punt igni d'on tot brollava de bon antuvi...! Som-hi, endevins, que reneixi doncs la secta dels homenets-llumí i que cremin forts i furients el fòsfor i els ions d'heli – elis – ali – aiòs – oidà!

18 Jul, 2006

Mestre Mont i Illa, salut, salut!

Carallot qui sóc, no sé pas per què em pensava que el nostre proper, imminent salvador de la pàtria es deia Morcilla. Morcilla, que en l'idioma andalús vol dir xoliç – i àdhuc pitjor: xoriçu! Llas, i prou sabem qui són els xoriçus.

Per això no me n'ensumava res de bo. I, a més, el veies merdacaner rai, aquell sicari Morfilla (així és com l'insultaven els xoriçus, i ell aquiescent i rient-los les gracietes)... "Morf-", sí, en l'algaraví lladre, i ell a sobre petonejant el cul dels guillotinables del merdís. I pensava: "ràpid, rabent morfisme cap al monstre, sí..." Se'ns

torna xoriçu definitivament, és com si ja el vèiem penjat al ganxo d'un carnisser de l'alta burocràcia, regalimant sangassa i greix, ecs! Un altre xoriçu professional, decretant execucions sumàries contra els catalans.

Però no, tot devia ésser mònita i argúcia, murrieria i traça de polític, garneuesa i entrecuidament i guineueria del polític més ambiciós..., de qui cal suposar que podrem esperar les pitjors bestiades tost rai. Els tenia ben enganyats i infiltrats, maleïts lladres xoriçus qui tant andalusos com catalans odiem amb odi perenne, que no...?

Tot camí per arribar a cap de la Generalitat era bo... Recordem com terroritzà el lamentable Carrot i Pastanaga a penedir's molt abjectament, ploricós i desconfit, com una puta Magdalena de repetició... Car això de penedir's de res és només per a putes desnonades, ja massa lletges, i ara convertides en darrer consol al capellanumfisme infecte. Quina merdegada ínfima d'individu és qui mai es penedeix dels seus actes...?

[PP: (Pastanaga, el Penedit). Millor que el PP, PPPP (Pastanaga, el patètic putrefacte penedit). PPPPP (Pastanaga, el penedit, patèticament perdut per a la política...)]

Mes ara hi veig clar. Veig que es diu Montilla – Mont, Illa – Mont i Illa. Perfecte. El nostre Hitler (Hil·la), el nostre Franco (kheneralíssim-oh), el nostre Stalin (pare: "pop", "atiets"), el nostre Nap (Napoleó)... Un altre perifèric de les antigues colònies. Hil·la el bordet austríac, Franco el quasiportuguès, Stalin el georgià, Nap el cors...

Què s'han de fer perdonar, que no són prou genuïns...? Es tornen més papistes que el sant pare Ubú...!

I mestre Mont, doncs, l'andalús. Andalusia, la nostra colònia. Foren els sanguinaris catalans qui la conqueriren als pagerols de sarraïns. Mitja Andalusia que a poc a poc s'estableix més tard a Catalònia, tots tornant al poder colonial – típic; s'hi troben com a casa; fira d'Abril, castanyoles... I pronuncien la C com els hem ensenyats. No pas com els xoriçus.

Mont i Illa – bon presagi per a l'aitan anhelada per tothom total unió de Mallorques i Catalunya – cap al ràpid assoliment d'una Catalònia triomfant, única, independent, lliure i solidària, capdavantera a Europa i on fos.

I ara doncs, fet: anirem lluny!

Del Mont Canigó a l'Illa d'Eivissa...? El que vulguem. Una sola Generalitat de la Catalònia Sencera!

Aquest home providencial.... Quina sorteta no hem feta! El nostre Hil·la! El nostre Nap! El votarem en massa...! "*Que tremoli l'enemic!*"

Salut, salut! – esgaripem aixecant les urpes dretanes (plenes d'antigues boïgues els palmipèdics integuments, i portant-hi, de polseres, esperons, i, als anells, arsènics; tota la parafernàlia nacional-socialista catalònica), maleit trampós, heroic, que amagadet s'ho portava! Superhome Mont i Illa al rescat!

Ara el veiem bé, ens n'adonem, la puteria excelsa, sublim, d'aquest exemplar home de destí. El nostre salvador. L'obscena nuesa de l'urçol a l'ull esquerrà – excusa per a la guerxina del "*qui s'ho creu, quin gamarús s'ho creu...?*" No pas nosaltres...! Ens n'adonem que tot era ficte, tot estratagema molt idoni per a fer's amb el poder. Ara tenim els ulls ben oberts! Oital. Tot hi era política d'alta volada, maquiavel·lisme i merdisme dissimulat – ai, malparit, com els tenies tots engalipats – al pot – al sac – a l'orinal!

Bon polític a collons – la mà trencada (l'ull trencat, la boca, la llengua trencades) en l'art d'ensarronar la gent. Malèfic, així et volem, que ara toqui de rebre als nostre enemics, ausades, jo gos, notfot, i tant, i tant! I no els planyessis pas, gens! Exèrcits imperials... Pas d'oca... Som-hi, som-hi... Barrabum, barrabam.

Mestre Mont i Illa, el nostre estel conductor. L'estel de l'estelada al cel... Ja hem trobat el quest, el sest, el rumb, el nord... Al zenit ens atraça...! Aquest serà el mil·lenni català...! Ara venim, prests, amb la bragueta ja descordada. Donarem pel cul el món. "*Ara és hora, catalans...!*" – profecia complerta. Mont i Illa, el nostre Hil·la, el nostre Nap, hi podem pujar dempeus!

16 Jul, 2006

Vint-i-unè d'aclucallades

Boldró de companys on qui escoseix descobreix – o: qui és l'explorador és el descobridor, i els altres, qui només esguarden aparadors, no en saben prou, sempre romanen a les escapces: –Dic, tot caminant: "*espera't*", perquè havia vista una botigueta rònega amb un venedoret desolat, assegut per cominal damunt un tamboret, palesament sense esperança de vendre mai res, amb les mans damunt la cara, tot arrupidet. Fent el paperet del temorenc perquè no se m'esfereís, em vaig deseixir del meu boldró, els meus enriallats companys qui continuaren caminant galeria envant sense ni potser adonar-se'n que ja no hi era – i, ja doncs arronsant-me per les parets, fiu cap a la cambreta fosca. El venedoret aixecà els ulls. Feia una cara, més que no de trist, de pansit. El veies grogós, rebotit, amb una cara tacada de verosos sangtraïts, com si tornés d'un tacó que hom li hagués endinyat feia menys d'una setmana en qualque atzucac ronyós, emboscat per enemics molt poca-substàncies. Dic: "*puc veure que hi…?*" Fa: "*feu, feu…*" Me n'adoní encontinent que allí cap tresor. Tot hi era amuntec de peça inútil, qui sap de quina mà, anava a dir tercera o quarta, mes segur que sovint – vull dir, pel que feia als de més dels elements – em quedava curt. Esparracats pel racó certs llibres d'art… Dic: "*això m'interessa…*", sense saber si dic ver o no. Diu, una mica menys desmenjat: "*n'hi ha, n'hi ha...*" I es va treure un paper que era una llonga llista d'objectes que tenia allí mateix o desats en qualsevol altre magatzem. Va dir: "*podeu encomanar allò que us sembli…*" Vaig dir: "*m'estim més d'anar fent uns quants cops d'ull...*" Musclejà. Continuí doncs cercant entre les deixalles. Ràdios de l'any de la picor, aparells que ja mai més no rutllarien, parracs a dojo, ja ho he dit… Rere unes capses altes de cartró, una porta; m'hi fiquí, corredors llargs, ombrívols alguns, d'altres espetarregant de lluminària, i portes que no s'obren, portes que rellisquen de costat per a obrir-se justament a una altra porta que aquesta no es bellugarà mai – o potser sí si mai obtens les claus dels múltiples panys. La noia em va dir: "*troba el que vol…?*" "*No l'havia vista, ja em perdonarà...*" "*Sóc sa sorel·la...*" I la veies molt més eixerideta que no el pansit del davant, son frare. "*No té gaire feina…*" Volia dir-li, mes aleshores me n'adoní: al rerebotiga era on l'acció s'esdevenia de debò. Fimbrosa se n'anà corredor avall, i jo darrere, flairant-ne espatotxí la flaire, és clar. I de part de baix una gernació comprant o si més no triant objectes de gran vàlua. Gent de qualitat per als instruments perfectes. Damunt el muscle, se'm tombà. I somrigué: *És clar que sí*, llençant-me un esguard trapella… El rerebotiga, el rerebotiga…, ve-t'ho-on…, ve-t'ho-on la bona teca rau. Xiqueta, tens tota la raó, i poc que me'n desdiré pas anc.

Compensacions: –D'on no n'hi ha en raja en excés. Per a certa gens, la naquissitat cerebral empeny al contrapès carnal. Massa poca substància al cervell cal justificar-la amb massa greix, massa carn. Un contraplat de balança. Sense prou feixuguesa material, doncs, no voldríeu pas que s'envolessin tantost bufés l'airejol. Si és naquis, si no fa prou el pes, prou cal sorrar-ho encara que només sigui de matèria bruta. Fira dels cossos, la societat.

Qui matarà la vaca sagrada dels ous d'or (!)…?: –Qui matarà aquell maligne monstre quimèric, a les mamelles del qual tants de milions d'estrafolles popen i xumen, bibliosos, alcoranosos, torahtatosos (torah torahtararà tururut tarantel·la) i allò dels hindús, i què em sé jo, sectes taral·lirots rai, sectes arreu a gavadals, creences a fètids, fastigosos dolls…? Ningú no és capaç de fer-ne cap truita; tantost el veuen arribar amb la forquilla a batre rovells i clares, se li llencen damunt i l'esclafassen sense cap pietat. "*–Aquest volia pispar-nos la font de la farina (!) que mengem, assassí malastruc!*" – diuen tant de predicador, de monjo, de capellà, de pel·liculaire barat, de novel·lista moralinós, i de polític, no cal dir, i el prim i el gras, i el místic i el cofoi, i tothom qui viu de la falòrnia: ço és, pel cap baix, mig univers!

Hitler, muà, muà: –Fa en Hitler, estrebant-se a efeminades estrebadetes l'engomadet bigotet, i enfotent-se'n molt dels qui resoldrien res sense la noves tècniques de les armes més mortíferes: "*–Justament els mateixos qui* [anava a

dir, embarretinats, ballen sardanes, i, amb espardenya de veta neta, i la falç de plàstic i molt decorativa enfonyada pel mànec a la falcia, voldrien reconquerir la llibertat], *justament els mateixos qui sacsen als cels espases teutòniques fetes de llauna (això sí, molt acuradament afaiçonades segons els models antics explicats pels clàssics) i es vesteixen amb pells d'ós, i hi duen, al cap barbat, capells de banyes de bou, i proclamen llavors que tots els conflictes contemporanis cal resoldre'ls amb les armes de raó i prou), i doncs, els mateixos qui foten el camp acollonits tantost apareix el primer garrot comunista..., prou dic que la posteritat poc tindrà gens a parlar-ne, ni èpiques ni èglogues ni collons en vinagre, d'aitan heroics lluitadors...!*"

Tret, és clar, que la posteritat no existeix altre que en el magí enfebrat; **el teu posterior, en canvi, sí,** ho veus...? Existeix ans és. I és, oimés, el teu posterior, l'essència (perfumada) de l'escatologia – és la fi de la fi – i el fi de tota enrònia i dèria, i tasca i afamegament rere l'ideal, vós.

Jagut de gairó, mig oposat al corrent ineluctable, fent el mort al cresp del torrent escatològic: –Això és ésser, això és viure – fer el mort al riu que es diu Duad. El riu Duad és el darrer riu, el riu darrer que duu tots els morts i tota la merda mai haguts. Tret que mentre ets viu només hi (mal)sures – només **hi fas el mort**. Hi fem el mort mentre vivim. Tantost hi som morts, només hi fem tossa (i **nosa** als vius).

Espècia especial: -Una mica de merda (en pols o com fos, i sovint n'hi ha prou amb una "sospita"), una mica de merda, doncs, afegida a qualsevol plat, el fa una mica més francès.

Proesa del desinvent: –Car, és clar, **desinventar** és l'única acció de debò heroica; és quelcom molt més heroic que no pas inventar – de fet, inventar és complicar, és a dir, embolicar doncs la puta troca, emboirar el paisatge que podria si més no ésser mig entenedorament copsable.

Desinventéssim déu, desinventéssim tant de concepte merdegada: l'ànima, la consciència, el "govern", la "llei", la força, les esglésies, les històries... Desinventéssim la Fgance, E-panna [en acabat tot seguit també desinventarem Catalònia (per què serviria, altre que per a prendre-hi mal?), tret que això diem: "–*Vostè davant, vostè primer*...", car som els catalans tan galants i educadets!]

Llencem el que existeix en les ments malaltes qui inventen – i quedem-nos només amb el que és – el que és fora de l'invent – no gaire – molt poc – matèria feta, estranyament, va pensament – matèria pensant en vanes existències. [**Existències**: pollosos, ratats, arnats retallets, escapolons i cassigalls, parracs pudents que ningú sinó els engalipats figots no compren.)

Progressant cap a la merda: –Confoses escatologies [*both eschatology and scatology as one in the clearer mind of the Catalonian*]. Allò darrer – tot el que en acabat no en roman – és la merda. A això tendeixen, esventats progressistes del cul estret.

Conceptes, tot conceptes. Buits, plens, nàquissos, curulls, vessant, amb prou feines amb cap mica de corquim a baix de tot… Mes, sense conceptes, què fórem…?: –Por. Cossos de pors. Cada concepte un antídot més o menys eficaç contra una altra por.

Ah...! O de l'absurd i afòtic al diàfan i amb cara i ulls: –Llegint qualsevol text filosòfic cal substituir arreu la paraula buida (o en tot cas sense cap contingut gens intel·ligent) "déu" per qualsevol altre mot més o menys adient i amb prou pes – *figa, bròquil, llençol, mallerenga, pinces, espinacs, turó, botiga, tortuga, pastanaga, mal de ronyons*... Veureu llavors com tot esdevé molt més clar, llegívol, concret, lògic, entenedor, sensat... "Al començament fou la figa..." "En el bròquil res no manca de sentit." "Atenent a en Roger Bacó i les seues proves geomètriques de l'existència del llençol..." "Els bisbes feren més patent l'aspecte trinitari de la mallerenga." "La necessària fosca nit llarga que precedeix la unió extàtica amb les pinces." "Cal vigilar, car els espinacs ens sotgen tothora." "La immaculada concepció és un atribut comú a mants turons i botigues." "Pots atènyer la salvació només per la gràcia de la tortuga." "És àvol, als ulls de la pastanaga, qui no inquireix rere el propi bé." "És el mal de ronyons qui duu als humans la vera llum..." No fa?

Parlant de mots-falòrnia: –Si la paraula "déu" és un cossi d'odis i d'altres deixalles, què me'n dius de la paraula

“llibertat”...? Quin sentit té als llavis dels armats...? I als dels desarmats...? Per què no la substitueixes pel mot “mort a... [el contrari d’aquell per a qui deman la llibertat]”...? Un lladre (un e-pannol) diu llibertat quan vol dir mort als catalans. Un català vol dir mort als lladres (“*–endarrere aquesta gent tan ufana i tan superba, bon cop de falç...?*”) Un aprofitat escarransit diu “mort als qui esplet i mantinc en indigència”. Un indigent “mort als qui m’aplanen i amb llur robada riquesa m’ultratgen tothora”. Si un merdacaner bofiós o qualsevol altre funcionari diu llibertat ja sabeu que només avia un renec, renec que vol dir “no em prendràs pas els diners ni prendràs pas els dels amos qui em nodreixen (i els meus) i qui en epopeia tan estrènua adés te’ls robaren, probablement pels segles dels segles, si la llibertat per què m’esgargamell endura prou – i per a això m’esdernec, perquè duri”. Un vers d’un poema que algú amb dos dits de seny, i sense el verí de la falòrnia solcant-li les venes, podria haver escrit: “I heard the word *liberty* and I searched myself for blood and for a hole from the bullet in my body, for I knew he meant *death* and he was about to shoot me.” “Sentia el mot llibertat i em tocava el cos per veure on m’havien foradat, car prou sabia que em volien mort.” Hom sent sovint els pitjors mortridors omplir-se la boca de llibertats. Tota mena de dictador. En boca d’armat, saps què vol dir “llibertat”. Sempre vol dir “tu mors” – tu el condemnat obstacle, jo l’alliberador, el desempallegaire.

The floater seen as survivor: –Al mirall damunt el rentamans, em recargol el bigot, aixec la tarota, amples oronells en ventall – hò, em faig l’important, m’inaugur recte inspector de palters abans no se’ls endugui el despietat sifó del canfelip… Els cagallons qui se’n van, i els costa… I, disfressant-me d’en De Gaulle, patètic, animant-los molt: “*–Encore un effort, les français!*” I tanmateix n’hi ha un qui encara sura (el fabulós flotaire). L’has de saludar i beneir, donar-li la medalla de sant Jordi, les creus de l’apostoli i companyia, i la cinteta i el galó, i l’andromineta que diu que ha servit de perfecte roplegapets per al manteniment de la societat… Car ell també és un supervivent. I tots ja ens hi veiem. I les llagrimetes d’agraïment en fluix qui flueix flueixen… Tot supervivent és mereix el reconeixement a tanta d’heroïcitat.

O que tanta de merdegada, vull dir, d’escarafall amunt i avall entre els engalipadors molt retratats…! No. Cal veure cada supervivent com a fragment de palter qui assolia de mantindre’s, si més no fins al propvinent desfermat aiguat. I prou.

Viure és viure penjat fins que es trenca la corda: –Cada juliol em ve el desfici pel suïcidi: “*–M’hi bleg, no m’hi bleg...?*” Al capdarrer, **sobrevisc**. Sobrevisc potser per a cantar un any més la Cançó del Secret de la Vida, segons els magnífics filòsofs del Monty Python. “–Always look on the bright side of death, **for life’s a piece of shit**, and when you look at it life’s a laugh, and death’s a joking through, keep on laughing as you go, just remember that the last laugh is on you.” –Et guaites la mort pel bon cantó, car viure és merda; la broma del viure s’estireganya fins que es trenca en la darrera broma del traspàs; vés rient doncs, sols serva a l’esment que ets tu de qui al capdarrer tothom se’n fot.”

Suïcidi: –No cal que corris tant al suïcidi. Si et saps esperar una estoneta, la natura mateixa qui et va parir **se’t suïcida en tu**.

10 Jul, 2006

L'altre Antelm Turmeda gairebé guanya el mundial [de futbol].

O: **Els del l'Alguer baten els del Rosselló**... [*Només els catalans som prou ubics per poder fer-ho!*]

O: **Europa u, Àfrica zero**. [Tots els africans anàvem per l'Àfrica...]

O: **Ramonet, fes-te fotre de moment!**

-No pas que el Ramonet ho hagués fet malament..., mes hauria fet un millor paper encara n'Antelm Turmeda...? Un
els emmena cap al bon indret de l'assoliment feliç...!

-Hauries, Ramonet Domènec, pogut esdevindre un altre Roger de Flor, un altre Ramonet Muntaner...; encara més: u
almugatens catalans qui, davant estols de moros, sicilians, grecs - tot és si fa no fa - gent qui són miracles de la natu
vitals, de qui la mateixa flaire baronívola diu: potença, vull dir, potència! - assoleixen fites heroiques d'allò pus!

-No és culpa teua; tu rai; encara et fiquem al panteó dels grans capitans catalans sebollits a cal veí. En Francesc Ara
Claudi Simon, N'Albertet Camús, En Sibiuda, En Vilanova, N'Orfila...

-"*Frare Antelm, oh fill car! Oh, de les tres lletres mestre! Lo morisc vos és tot clar, en l'hebraic sóts molt destre*... [I
lletres que calen (i afegim-hi, en aquestes dates d'ara el xinès, l'anglès, l'alemany...)]"

-"*Aquest llibre jo he dictat en català, per ço que si et demanaves d'algun fet, sies informat de la resposta. I no l'he c
fadrí, l'estranger i lo cosí entendre'l puguen*."

-"*Un eximpli us en vull dar: tres llances ensems lligades, a tard se podran trencar, mentre sien ajustades; i si són de
lleugerament; mentre hi haja uniment, jamai no seran trencades*." [En Muntaner en va dir mata de jonc. Pi de les tr
lligades. Som-hi. Ja ho sabem. Qui ens vol deslligar, és el nostre enemic jurat qui cal anorrear.] "-*Mai no fou tal uni*

-Això és un savi, n'Antelm, i en Ramonet i tot i - i no pas aquell betzol datpelcul de l'hort de les cols podrides amb c

-Havia n'Antelm predita la desfeta del gall davant els milanesos, vull dir, els milans...?

-"És cosa vera que els llagosts fan gran gam i damnatge a blats i fruits, i així mateix molts d'altres ocells, com ara co
oimés els rats a tant de recapte com es mengen, i a la roba i vestiments, **i els milans en fan als pollastres**, i cans i m
moltes d'altres bèsties viuen de rapinya i assalt; i les guineus rapten les gallines..."

-Àdhuc l'errada del penal? "-*L'error darrera que la primera serà pus mala; cell de la Scala dins Llombardia, i en a
valença... Ai, rei de França...!*"

-Cal dir tot passant que lleu la nostra selecció nacional farà forrolla als mundials. "-*Gent Catalana, amb gran poten
rompent l'esquera*..." Rompent l'esquera – l'azzurra, la rokhija, la bleue... – tant se val! "*Serà constreta gent Catala
terra*..." Vint anys seguit guanyarà el Barça la lliga de campions. "-*Tu Barcelona, qui ets corona de la gran pompa,
portant en testa, de joia, garlanda, segons comanda la profecia, ta alegria ara comença*..." "-*Per ta potença seràs t
maça. Lo cel percaça amb providença ta convinença sota la lluna, faent fortuna tornar bonança; menaràs dansa de
del sant passatge seràs guiatge de l'armada. I despatxada la venjança, sota ta llança serà la terra (si ja no erra la*

-Ramonet, els encanteris et sortiren bords o se t'espatllava al darrer instant la gens astruga astrologia...? "-*Quan la li
per son nombre, ell ordenà un perfum sots un arbre, en l'ombra. De semença de cogombre, ungles d'hom, sang men*

-Mes, llas, no li serví de res...!

-"-*Així me'n pren com al gall, qui, per por, de l'hom s'estriça*..." El gall fot lo camp.

-"Et la France avec!" I plorarem tots plegats clàssicament: Ah, per la gallina al pit adés daurada qui l'afamegat dídac
més escarransit. A la Rimbaud: "Oh, merde donc pour les os de la **geline jadis dorée et pimpante** sur ma poitrine e
mangée com du rôti savoureux."

-N'Antelm, millor entrenador de bells africans, tot ho sabia. "-*Temps de fugir, temps d'encalçar... Savi és l'hom qui p*
Zizú. I: "-*L'hom fa cosa quan és irat; pus se'n pinet quan és tornat en lo seu seny*."

-I: "-*Lo dolç parlar creix los amics; llengotejar fa enemics*."

-Encara: "-*Lo parlar no és sinó vent; per ço, fill, tin bé esment; si vols tractar amb la gent, no els girs la popa*." "*Fi
desplaer a la gent; i pren per bon ensenyament lo bon respondre*." "*De poca brasa, certament se fa gran foc, i molt*

n'ixen grans bregues..."

-Quantes de vegades t'ho haurem de dir, Zizunet...?

-Zizú [de tots els idiomes peninsulars, només el català i el portuguès saben pronunciar-li el nom com déu mana: **Ziz**
fa: *Sissú*, en l'arronsat algaraví lladre: *Fifú*...!]), ai Zizú...!

-Fifú, doncs, ja sé per què ets tan brut. Has viscut massa a la merdanya [al merdís per a pus pis!]. I, segons n'Anteln
res d'ells vulles comprar: mal ne pories conquistar, en alta forca." En alta forca, o pitjor. Pels hipòcrites i covards n
sense solta ni volta. Mes ja et dic que et deu vindre de l'infecció cagallona. Guaitant braus torturats per marietes ves
crits, i trons, i de les infernals confusions", massa ofès, t'has cregut (un instant de mareig passatger) torturat brau va

-Bornes i ricabanyes ferotge. Massa anys insultat per vils ignorants a les graderies!

-En Matterazzi malparit ho sap, sap les susceptibilitats del qui és de raça agredida, i tot i que n'Antelm ens diu "-*i m*
vilania", i que "-malparlar no és cortesia ni bona usança...", ho fa per burxar't, com el vil marieta torer hostilitza el
Matterazzi: "-Au, doncs, entoma, mena d'aranya; i si ara et fot al pit la banya, no és pas perquè em diguis banyut, m
se'n pot estar; és comprensible!

-I ara, per a la propera, Ramonet, millors eixarms! Ambtant... "-*No mengis gallina ni capó, menja llegum, i bon pei*
menjar sia. Si tens fretura, i gran dany; si tens pèrdua, i no guany..., record-te, que bé, i afany, i tot, se trasmuda... A
aprés de núvol, bell Sol fa; quan hom se pensa que plourá, lo Sol traspunta."

06 Jul, 2006

Un polsim d'en Marcial i un altre d'en Howard Zinn

Diu en Marcial:

"Els rics saben per què els cal la ràbia. Perquè odiar surt més a compte que donar."

Feixisme (no tan) tou dels americans.

"*Per què no us deseu les banderes?*" – diu en Zinn, i continua:

-En aquest 4 de juliol, faríem comcal si rebutjàvem el nacionalisme i tots els símbols que arrossega: les banderes, els pletges de lleialtat, els himnes, els càntics insistents que déu ha d'afavorir'ns i beneir'ns per força part dessobre tot altre boldró de gent.

Nacionalisme – oi?, aquella ferotge devoció a una bandera, un himne, i unes ratlles frontereres, tan ferotge que genera tota mena de matances generalitzades [*mass murder*] – no és doncs pas els nacionalisme, junt amb el racisme i l'odi religiós, una de les pitjors dolenteries del nostre temps?

Aqueixes tres dolenteries hom ens les inocula al cervell d'ençà de menuts, hom ens les conrea, ens les nodreix, ens n'endoctrina d'ençà de néixer, car són molt útils per als qui manen, però esdevenen letals per als allunyats del poder.

En una contrada prou petita i, amb un exèrcit condigne, gens afamegada per estendre's territorialment (Suïssa,

Noruega, Costa Rica, i pler d'altres), això de l'idea nacional pot ésser benigne. Mes en un estat com el nostre – enorme, atapeït d'armes de destrucció massiva – allò que podria haver estat un urc innocu, es torna ultracuidat nacionalisme, perillós per a tothom, tant per a altri com per a nosaltres mateixos.

Els nostres ciutadans hom els ha pujats amb l'idea que la nostra nació era diferent de les altres, quelcom d'allò com no hi ha altre al món, molt més forta moralment, amb dret doncs d'estendre's a terra d'altri per tal de dur-hi la civilització, la llibertat, la democràcia.

Aquest enganyar's tot sol comença tost rai.

Com els primers colonitzadors anglesos feren cap a la badia de Massachusetts i s'endinsaren en terra índia, hom els presentà resistència, i tot seguit la violència escalà en guerra contra els indis pequot. La matança d'indis, hom la veia com aprovada directament per déu, i el robatori de les terres com manada per la bíblia. Els puritans adduïen un dels salms, el que diu: "*Demana'm i et donaré, ço dels heretges serà herència teua, i els indrets més allunyats damunt la terra seran possessió teua*."

Com els anglesos calaren foc a un poble pequot i hi mortriren tothom, homes, dones, infants, el teòleg purità Cotton Mather va dir: "*Hom afigurà que pel cap baix sis-centes ànimes pequot foren trameses a l'infern en aquell dia*."

En començar la guerra contra els mexicans, un periodista americà declarà que era "*el nostre destí manifest d'ocupar totalment el continent que la providència prou ens ha ofert*." En acabat que comencés l'invasió del territori mexicà, el diari The New York Herald anuncià: "*Creiem que és part del nostre destí la tasca de civilitzar aqueixa formosa contrada*."

Sempre deien que la nostra contrada anava a la guerra per raons benignes.

Envaírem Cuba el 1898 per tal d'alliberar els cubans, i poc després férem la guerra a les Filipines per tal "*civilitzar i cristianitzar*" els filipins, segons paraules del president McKinley.

Mentre els nostres exèrcits anaven perpetrant tota mena de matances a les Filipines (600,000 filipins si més no periren en els pocs anys que durà el conflicte), el nostre ministre de la guerra, Elihu Root, deia: "*El soldat americà és diferent de tots els altres del món. És a l'avantguarda de la llibertat i la justícia, la llei i l'ordre, la pau i la felicitat*." Ara veiem que a l'Iraq els nostres soldats no són gens diferents. Potser a repèl, potser lluitant contra la pròpia natura, però el fet és que igualment han matats milers de ciutadans de l'Iraq. I alguns dels soldats s'han mostrats prou capaços d'entaferrar tota mena de brutalitats i tortures.

I tanmateix també ells són víctimes, víctimes de les mentides del nostre govern.

Quantes de vegades hem sentit el president Bush i el secretari de defensa Rumsfeld dir a les tropes que, si hi deixen la pell, o si tornen esguerrats o orbs, tot ha estat per la "llibertat" i per la "democràcia"?

Un dels efectes del pensament enverinat pel nacionalisme és la pèrdua del sentit de la proporció. 2,300 persones mortes a Pearl Harbor esdevenen la justificació per a matar'n 240,000 a Hiroixima i a Nagasaki. La matança de 3,000 persones l'onze de setembre esdevé la justificació per a matar'n desenes i desenes de milers a l'Afghanistan i a l'Iraq.

I encara el nacionalisme guanya en virulència com hom li afegeix la benedicció de la providència. Aquests dies tenim un president qui envaeix dues contrades en quatre anys i que l'any passat, durant la campanya per a la seua reelecció, va dir que déu parlava per la seua boca.

Hem de refutar l'idea que el nostre poble és diferent i moralment superior als altres poders imperials de l'història del món.

Hem d’afermar el pletge a la lleialtat que devem a tota la raça humana i no pas a cap nació en particular.

03 Jul, 2006

Diàleg sonat. La meua dona Anna rep el paladí Valentí, mestretites bestial.

Sovint em disfrès de dona com ixc d’aventura. Tothom sap que les dones, no solament en saben més (de tot); com enraonen, en revelen bon tros pus (de tot, de tot), que no pas els histèrics dissortats tostemps per la testosteronota emboirinats, i qui només parlen de rucades, com ara de guerres i futbol.

Tant se val. Em feia doncs llavis i celles davant el mirall com vaig sentir la meua dona renegar de ferm. Es veu que havia vist per la finestra atansar’s el vergonyós paladí Valentí.

-Nein, aber was für eines schmutziges Schwul... De quoi je me mêle...? Mais encore toi par ici, connard...? Lluís, hier ist der blöde Komplex Gefolgsmann... (em sembla que va dir, car quan remuga ni sa mare no l’entén).

-Qui…?

-Aquell carallot qui a Catalònia ha de defensar els castelladres perquè no hi tenen prou defensa, es veu...!

-Ah, aquell santimoniós, nasal, capellanufós, missós i pudent home de seny, de qui els vímets o nervis són tan trempats i el vit no gens. Com érem escolanets ens la pelàvem als morros de l’hostiari, ens tocàvem la pera mentre tocàvem la campaneta.

-Deixa’t d’ostietes; què li dic?

-Envia’l a pastar cols. Merda, li dius que estic netejant els fusells i que sovint se’m disparen sense avisar; no, li dius que tornc a ser al manicomi; no, que me n’he tornat a la Xina; no, que no hi sóc, o que tinc el piu enferritjat a mal trau; si em veu més tard, li dius que sóc la teua cosina Semprònia-la-mateixa-enrònia..., i, si em diu re, em pensaré que m’ofén i que se’m tiraria de cop-descuit, violaire, i doncs li fotré un batzac amb la bossa que duc sorrada de sorra que li asclaré la cassola on s’hi amaga la nou eixuta del cervell, pobre betzol.

-Que hi ha el senyor Lluís...?

-Es tut mir leid, gnädiger Herr, aber gestern in der Nacht er verschwindet...

-No kheibla span-i-oli...?

-Keine ahnung, ich versteh keine wort...

-Span-i-oli! Togos! Flamencou! Viva franco!

-Malaguanyat, on t’has perdut! Ja pots fotre el camp; no ens fem pas amb gent tan destralera. Li tanco la porta. Som catalans.

-Ah, català; uf, escolti!

-Du bist doch der Bulle, oder?

-Mani?

-Que fots cara d'ésser de la bòfia. Et penses que no t'he clissat.

-No, no, escolti, sóc molt català, i ja sap que català i bòfia no s'adiuen... gens!

-"Sensing large schemata, the hoary wise man saw the world as simple-minded geometry a baby could comprehend, and yet nobody but the birds understood the simplicity of everything," són mots molt pregons d'en Lluís, el filòsof.

-Oi que escriu estrany, amb un present d'indicatiu sense terminació, vull dir, amb terminació zero, i amb un subjunctius, i uns mots obscurs...

-Sap què li dic, que fa el que vol; potser és un ruc (ell); potser li agrada així; qui cony és vostè per a criticar això? On són les seues lletres de crèdit? Vull dir, qui se'l creu...? Té (ell) un estil barrejat, on tot el que val s'hi val, tot sigui que sigui prou català, de dalt a baix i d'esquerra a dreta de la geografia d'on la nostra cultura, urcosa rai, ix. I què? No li agrada (a vostè), doncs faci's fotre; diu (ell) que vol un vocabulari total, amb un gammat tan ample com pot, que abasta tots els clàssics del territori, d'ençà de les beceroles de fa dos mil anys fins ara mateix, tot sigui que no sigui, com li dic, enverinat...

-No, si no dic...

-Si que diu, i massa.

-No vol deixebles? Podria (jo) voler ésser un deixeble del gran filòsof...

-No em foti riure!

-I ell què? Molt filòsof, però obsedit, obsedit malaltissament, per exemple en els veïns...

-Vostè en diu obsessions, i ell en diu passions, i una de les seues passions és veure la seua contrada lliure d'una puta vegada, da, i tak kharoixe, ribiònok!

-Eh...? I tot el que diu, molt viat amb trets feixistes i fanàtics – fanàtics d'aquells com aquell qui amb poc que el tret li surti guerxat ja es "canvien la camisa..." D'això volia parlar-li.

-Poc el coneixeu. Sempre va en samarreta i a córrer, l'home, i esparracada, déu meu, un filòsof distret a collons, si sap què vull dir. Camisa, cap. No el puc dur enlloc, cregui'm.

-Era figurat. I allò dels "xarnecs", quin tufet ètnic, no digui!

-No sé què entén vostè per xarnec. (Ell) no s'entén gens amb els xarnecs, no, li fan fàstic, de fora vénen i pretendrien treure't de casa, amb els peus per endavant, per a més anticor; t'anorrearien amb esquírria, home, i quin paper els has de fer...? Festetes? Si es captinguessin, encara com aquell; aleshores probablement cap tap, comprèn? Tothom qui va a d'altres bandes respecta on hom li dóna aixopluc i tec. I cal pensar que molt de xarnec (els de més, sens dubte i de bon tros) són autòctons enverinats. Els addictes a l'autoodi, capeix? Ara, les xarneguetes és diferent, veu? Amb les xarneguetes es fa d'allò milloret. Som com el Sartre i la Bevre, cavà que ho veu…? Units i cardant cascú pel seu costat, si pot (i triant-s'hi, això sí; res d'arroplegats), i mai amagant-ho, per poc que l'altre se'n volgués assabentar: pebret a la relació altrament massa fada, hi copsa...? Ara, no es faci idees, ca? Altrament, ja veig que vostè és molt "estranyet"... Poc l'emprenyaré pas gens. Ara, parlant d'epítets "ètnics", no s'ha sentit mai a dir "polonès", posem per cas...?

-Sóc molt ample de mànigа; si es pensa...

-Moixoni, cavaller estrenu. Sap el conte del geni dels desigs...? Tres marrecs de per 'qui prop, a la Florida, passejaven per la platja i troben un geni de dins una ampolla que de casualitat desclouen i qui diu: Galifardeus de

mon cor, els atorgo un desig a cascú, i diu el primer dels marrecs, home, *doncs que es morin tots els "niggers"* (greu insult per a dir negre), i diu el segon marrec: *doncs que morin tots els "hispanics"* (greu insult per a dir indi sudamericà), i diu el tercer dels marrecs: *home, geni, no cal ésser cap geni, sense niggers ni hispanics, en tinc prou si em pagues una cerveseta...!* El filòsof Lluís en féu una variació perquè us n'adoneu si les seues "obsessions" són amples de gamma. El déu dels cristians, el dels moros, el dels jueus, els tres captaires esparracats, enverinats de religió, déus sapastres, sanguinaris, rancuniosos de caldéu, es passejaven cascú pel seu cantó per una costa pedregosa i rònega. Va aparèixer molt senyor un déu molt més poderós – Buda? – qui prèviament havia colgades innombrables claus a l'aspra sorra. "He perduda la clau del cotxe", els va dir. "Qui la trobo, li alleraré el desig que vulgo. Sabeu que sóc com qui diu cap de la màfia local i puc fer el que em roto. Sóc allà baix, repenjat a la barra de la guingueta, flautejant una orxateta." El déu dels cristians havia trobada una claueta i havia anat cap a la guingueta, "*voldria que em matéssiu, car així pujava a contemplar'm jo mateix, i què millor imaginable que contemplar's un mateix per l'eternitat més eterna, vós...!*" – féu el cristià, sempre fastiguejat d'elleix. Va vindre aleshores el déu dels moros: "*Feu-me màrtir ara mateix, així podré gaudir en oasi paradisíac de verges i ventijol a betzef.*" Arribà més tard i mandrós el déu dels jueus: "*Què demanaven els altres...?*" – demanà, murri ell. "Que els pelés..." – respongué el déu més poderós. "*Home, si els pelàveu, amb un refresc com el vostre en tinc prou.*"

-No me'n riuré perquè no sóc antijueu, i perquè no s'ha de mancar mai el respecte en coses de la religió ni de re.

-Eh, aixanta la mui, predicador. Deixa'm dir't allò de les xarneguetes. El duen de bòlit, pobre Lluís...

-Mes crec haver sentit a dir que és tan lleig...

-Home, no és re de l'altre món; ara, a lleig el guanyeu...

-Mes crec haver llegit en els seus articles..., o li diré una contesta molt ploramicosa seua a una de les meues corrosives crítiques on deia que es "volia morir lliure", "i viure independent; que bonic fóra poder gambar pel món en termes d'igualtat. No sap vostè l'esfereïment de sentir's dir de castelladre pel món...! Hom ens identifica justament a qui ens tortura. Quina gràcia. És com si teníeu polls al cap i us deien que el vostre cap era el d'un poll...!" I després encara se sulfurava i alçurava bon tros. "Caguendéu, xeic, ets tu? Quit pulling the leg of this model citizen, shit. Pep, si ets tu, escriu-me a l'adreça del costat, and forget the fucking charade. Tinc d'altra feina, saps? Senyor dandi patorrat qui pot (té lleure a lloure i li és lícit i adu concebible de) *canviar de camisa*! Quan ho entendràs! Tot el que ens allunya de l'independència és dolent; tot el que ens hi apropa és bo. Cavaller Valentí, paladí del pobre castelladre, el pobre molt armat castelladre qui, amb gossos d'atac feixistes com jo ganyolant-li per les faldilles, no pot anihilar'ns en pau...! L'odi em ve de la lletjor, paladí Valentí; no voldries pas que em suïcidés, per lleig... I qui sap, potser tu ets tant geperut com jo; no tant estrenu ans equànime, i formós d'escreix, com et veus, cofoiet corcadet. És clar! El cavaller Valentí no tingué la llengua arrencada de petit, i els modèlics castelladres no li arranaren cap braç ni l'escamaren ni li buidaren cap ull. Ell és un bell espècimen pujolista molt comprensiu i va a missa cada dia i, com veu la cagadora ambulant, es treu el capell pollós i regracia els déus borbònics dels dalts."

-Tot això és literatura. I es diu de lleig per guanyar simpaties. Us espanteu debades, gamarús.

-"**Main Kàmfora**" també era un llibre i les desgràcies que va portar...!

-Parlant d'arnat, les vostres idees de menfotisme davant l'anihilament de la cultura catalana...

-No, no; en dic "desacomplexat", jo...

-Was für ein Wort ist Komplex...? Bist du ein arschleckende Verfolger von der Jung...?

-Nein, ich... Escolti, ja sap què vull dir... Desacomplexat...

-Gens encomplexit...?

-Sense manies, estrenu ans equànime...

-És clar, sense les manies dels qui lluitaren i lluiten per la llibertat i l'independència... Tots els qui la bòfia occeix i tortura cada dia perquè tenen la dèria molt carallot de voler ésser lliures... Sense manies, a l'inrevés dels maniàtics de la llibertat i l'independència qui lluitaren i lluiten contra l'invasor, tots els esguerrats per la bòfia, tots els qui al capdarrer fugien de les cambres de tortura, tots els martiritzats, tots els tractats a puta baqueta només perquè voldrien ésser ciutadans amb tots els drets. Ja sap què va dir en Carbonell. Va dir la prudència, però volia dir el pujolisme imperant (tots aquells anys perduts de botiflerisme oficial, de col·laboració amb l'enemic, de llepaculisme monàrquic i fofialita)... Que la complacència, la passivitat, el "desacomplexament" no ens faci traïdors, va dir...!

-Cal viure la realitat catalana com si no res...

-Com si no res, com si et donen pel cul amb un atiador roent i fas veure que només et toquen el voraviu una miqueta amb una plometa d'estruç, estruç, així...?

-Jo el que dic que no cal emprar el llenguatge de guerra que empren ells, perquè van millor armats i el que volen és una guerra per a acabar més de pressa...

-Car acabar acabaran, oi? Acabaran amb nosaltres a poc a poc, i voldrien fer-ho de pressa, i aquesta és l'excusa per a no piular...

-Piular sí, però amb criteri.

-Criteri...! I això de què fa tuf...?

-Allò de maltractar els... De dir'ls de castelladre, de xarnec, de merdanyol..., és feixista, com qui diu. Paraules perilloses.

-Ah, sou el Wittgenstein bis! El Wittgenstein de reserva, setanta anys endarrerit. "Què fotre'n d'una filosofia que, tant d'estudiar'n, i l'únic que et permet és d'enraonar amb una mica de gràcia sobre qüestions si fa no fa abstractes de lògica..., i en canvi no et serveix per a millorar't com a persona i, davant per davant de les qüestions quotidianes, no et fa consirar-les amb més serenor..., i al capdavall no t'afegeix pes a la consciència, ni t'aixeca doncs part damunt cap periodista qui empra **paraules perilloses** només per assolir els seus fins miserables..."

-Això va dir? Doncs tenia raó.

-També va dir moltes de bestiades. I va dir sobretot que si ens volem entendre hem de definir les paraules que fem servir. Si vós voleu diu per "feixista" un malparit, l'encerteu de mig a mig. En Lluís és un malparit com una rata disfressada de mamut, com dieu. Home, malparit ho havia d'ésser; no hauria sobreviscut a cap guerra sense ésser malparit; mes, com dic, abans d'entendre'ns en re, d'antuvi cal definir què volem dir. Si en Lluís diu que feixisme és nacionalisme d'estat, qui collons és vostè per a dir-li que no ho és... Si doncs no n'esteu content, aneu a fer volar milotxes, com diem a la Lluisianna. En Barthes va dir que escriure mateix era feixista, que parlar mateix era feixista, pel fet que el llenguatge mateix és tot entreteixit de verins dretans. "Ordre en detriment de la justícia i la llibertat", això vol dir dretà. I el llenguatge és de dretes, enverinat per l'ideologia de l'escarransiment. Parlar és dir pare i mare i emocionar-se'n sense solta ni volta, i imaginar tot de lligams mafiosos familiars; és dir amor al propi predi (per merdós que sigui) pensat com a pàtria; és violència contra el nou; és predicació i evangeli i encarcarament dogmàtic; és odi a l'estrany i, per extensió, a l'"estranyet" (vostè se n'hauria de doldre més que ningú); és ignoràcia arnada que a través de les dites tradicionals es disfressa grotescament de "saviesa". Si tot fos "feixista", més valdria doncs no dir res – deixar els missaires dir missa, mentre als bancs del darrere els joves simis ens la pelem – i als del davant, ridículs, xarons, carrinclons, mudats amb samitells i farbalans, els simis vells foten la mona... Més val viure com bèsties, car dir re ni lluitar per re bo és "feixista". Això voldríeu els qui definiu malament la paraulota. No, home, no; el llenguatge és elàstic i es pot afaiçonar. Nacionalisme d'estat i s'ha acabat. Això és feixisme. I xarnec... Hum, us he dit la seua feblesa, debilitat, per les xarneguetes...? I que l'atracció és mútua...? La dona d'un el va convidar l'altre dia al magatzem. Deia que volia triar's roba interior i que preuava molt l'opinió d'en Lluís, un home de tantes d'idees, i bones... Se li emprova davant per davant tota mena de calcetes i sostenidors... Què volíeu que fes...? Se la cardà allí mateix... I l'altra, a l'hora del berenar, que li plantifica el peu sense sabata a la carranxa, part davall la taula, com en Lluís és al meu costat, i ella és al costat del

seu home...! Se la feia espetegar aquella nit! I sabeu l'hipocondríac que és... Per això és tan escatològic (ell en diu "escagatològic", és clar!), perquè sempre es pensa que no caga prou bé. I érem plegats jugant a pòker, i tot de sobte es va aixecar, groc com l'ull d'un gall i se'n va anar a trucar l'ambulància. A l'hospital hi correguérem tots. Es pensava que havia tingut un atac de feridura. I no havia tingut res. Es veu que l'endemà privadament el visita la dona qui tenia a la vora jugant a pòker, i li ensenya la cuixa tota pessigada... Es pensava que es pessigava la pròpia cuixa i no sentia res, i per això es creia que estava ferit, i de fet estava pessigant la dona de la vora, i ella rogeta, i patint, i escalfadeta, i ja fent-li l'aleta i l'ullet, pensant-se que cardarien més tard, quan ell s'esventa cap a l'hospital, carallot! No li ho direu a ningú, però no fa gaire es va fer amb un extremenyeta de catorze o quinze anys qui no sabia un borrall de català i ara, del moixó, la minyona en diu virot, xil·la, matràs i, què em sé jo, viu pipiripip..., i, de la cuca, fufa, xona, parruf, taboll... (tret que taboll és moro per al fruit morè), i ningú no li empata la basa en el coneixement de les variants comarcals de tota Catalònia pel que fa a les apel·lacions de la cardància i els instruments adients, si veieu què vull dir...

-Sí, ja se li veu pels escrits que és molt brut...

-"Brut, lleig, malgirbat, i "estima amb desesperat dolor aquesta terra", "que voldria veure lliure i independent abans no es morís", cosa que vostè, el desacomplexat, poc pot dir gens, content de veure com les "circumstàncies" la roseguen fins a fer'n no-res... I tan a frec de llibertat com ens l'han ficada els qui caigueren i cauen defensant-la...; no podem trair els qui ens llegaren aquest present perquè l'acabéssim d'esmenar d'una puta vegada... Ah, tant se val, parlant ningú no s'entén; ah, guaiti, la tieta Semprònia, la meua cosineta...

-Que elegant...ah! Vol discutir de modes...?

-Deixi'm estar, viciós, que una és casta d'allò pus, i, a més, és tard i cauen gotes...

-Tinc mitjà de locomoció...

-I jo què et penses que tinc, bleda...? Au, a pastar fang, i no tornis, que ja et conec.

-Quina família més brusca!

-Verge, ximplet, quin emprenyador més gros!

29 Jun, 2006

Feixista eu...? Hum!

(És que... Una altra senyoreta carrinclona em diu de "feixista". Em sembla que se m'esfereeix debades. Creu que estic "obsedit" amb els repugnants de ponent. Si doncs ja no els teníem damunt emprenyant de continu, és clar que me la portarien tan fluixa com els la porten als portuguesos -- qui l'anglès dugué a l'independència i a naltres ens va deixar que el gavatx i el castelladre, els bessons borbònics (borbònics eren els qui en acabat, al segle vint, es digueren feixistes) ens anessin donant pel cul uns dies més... [Fins a quan...?] Diu la senyoreta que es diu "Valentí", tret que, és clar, no cal ésser'n gaire, de valentí, anant a favor dels opressors amb tot un exèrcit darrere, per molt covard que aquest exèrcit sigui, i tot un aparell feixista d'estat, de qui el terrorisme és conegut arreu i immensament palès.)

Feixista, doncs, eu...? Hum, vejam, vejam...

Shit, no; not a chance! I wished!

Car per a ésser feixista cal abans tindre un estat. Feixisme, com tothom sap, és nacionalisme d'estat. I un feixista és, doncs, un nacionalista d'estat.

Tan difícil és entendre-ho?

Hum, els castelladres tenen estat i són castelladristes. Feixistes, doncs, i no pas poc! Castelladristes o e-panoles, mateix mot per a anomenar els feixistes. Sí. Hum, els gavatxs tenen estat i són nacionalistes... Feixistes, o jacobins, tant se val, el mateix mot.

Mes on és l'estat dels catalònics del món...? Orfes, esgarriats.

Com puc ésser feixista! **Vull ésser'n i no puc!** *I wanna be a fascist, yeah, yeah, yeah!*

Què més voldríem que poder ésser feixistes! Voldria dir que tenim un estat i que entost d'ésser víctimes del terrorisme feixista de l'estat qui ens oprimeix i ens anihila, ens podríem tocar els collons reposadament i sense tantes de pors. [Tret que tenint un estat ja no ens caldria voler'l, i per què ésser nacionalista quan tens un estat que prou t'empara els drets...?]

Alguns dels detallets que et pinten feixista (segons Lawrence Britt, al "Free Inquiry magazine", 2003)

1. Powerful and Continuing Nationalism. Nacionalisme seguit i fort. Els règims feixistes usen constantment els símbols patriòtics [en el cas dels sapastres xarnecs, el flamenc, la tortura dels braus, les banderes franquistes, l'e-pana, e-pana pertot arreu].

Feixista, doncs, eu...? No; em fot f àstic el flamenc, la guàrdia civil, la mort bestial dels pobres braus, i em cag en e-pana i els murcians de merda cada moment que hi pens. I crec que Bajadolif i Salamanka amb S de creu gammada són poblets on l'escarransiment hi és flagell.

2. Disdain for the Recognition of Human Rights. Desdeny al reconeixement dels drets humans. [Quin dret té un català a e-pana...? Cap. Per exemple: els seus fills no poden estudiar-hi en català. Fins i tot l'ocupació de casa seua pels covards exèrcits i els criminals jutges feixistes castelladres el tenen sense drets (a casa som i sembla que ens n'hi han tret). Demaneu-li al professor que gosà parlar en català als bocins de merda armats i uniformats. Demaneu-los-ho als balenfianos, víctimes del terrorisme d'estat xarnec, enxarneguits ara fins a esdevindre larves de cadàver.]

3. Because of fear of enemies and the need for security, the people in fascist regimes are persuaded that human rights can be ignored in certain cases because of "need." The people tend to look the other way or even approve of torture, summary executions, assassinations, long incarcerations of prisoners, etc. [L'enemic som nosaltres, i els bascs i llur molt torturats presoners polítics. Com als anys del franquisme, amb els vermells i maçons estranyament desapareguts.]

4. Identification of Enemies/Scapegoats as a Unifying Cause. Identificació d'enemics/bocs emissaris com a causa que els uneix. [Ja sabem per què servim els catalans, per a fer l'e-pana més e-pana.] The people are rallied into a unifying patriotic frenzy over the need to eliminate a perceived common threat or foe: racial , ethnic or religious minorities..., terrorists..., etc...

5. Supremacy of the Military. [Puta bòfia xarnega pertot arreu.] Even when there are widespread domestic problems, the military is given a disproportionate amount of government funding, and the domestic agenda is neglected. Soldiers and military service are glamorized.

6. Controlled Mass Media. [Mitjans de comunicació controlats per l'estat.] Sometimes the media is directly controlled by the government, but in other cases, the media is indirectly controlled by government regulation, or sympathetic media spokespeople and executives. [Els catalans esborrats pertot al món; si gosem piular, com quan volíem jugar al palet i els patinets -- vols tímida innocència! -- i ens tregueren del mapa ferotgement.]

7. Obsession with National Security. [Obsedits amb la seguretat "nafional", per exemple, contra els valentins patriotes bascs qui tantes d'alegries ens han donades, déu els beneexi.] Fear is used as a motivational tool by the government over the masses. La por és quelcom que hom engresca i atia per a tindre les masses xarnegues acollonides i tan sanguinàries com ara.

8. Religion and Government are Intertwined. Religió i govern tot u. Els bisbes xarnecs pertot arreu enverinant la puta plebs. Governments in fascist nations tend to use the most common religion in the nation as a tool to manipulate public opinion. Religious rhetoric and terminology is common from government leaders, even when the major tenets of the religion are diametrically opposed to the government's policies or actions.

9. Corporate Power is Protected. El poder corporatiu protegit. [Ai quan piulen els botiflers de la Caixa...! Tot el feixisme castelladre s'aixeca a parir contra els catalans!] The industrial and business aristocracy of a fascist nation often are the ones who put the government leaders into power, creating a mutually beneficial business/government relationship and power elite.

10. Disdain for Intellectuals and the Arts. Hom es caga en els qui pensen en català, i hom duu als núvols roses els traïdors datspelcul qui ho foten en sucursalista, en botifler i en pikho. Fascist nations tend to promote and tolerate open hostility to higher education, and academia. It is not uncommon for professors and other academics to be censored or even arrested. Free expression in the arts is openly attacked, and governments often refuse to fund the arts.

11. Obsession with Crime and Punishment. Aquell jutge Garçó, cambrer qui li agrada molt de bellugar el culet, gran exemple, i el Merdaska d'ara qui es fot a ensumar el cul dels patriotes bascs i rebrà, déu ho vulgui, com qui ho fa amb una mula guita, una bona guitza. Under fascist regimes, the police are given almost limitless power to enforce laws. The people are often willing to overlook police abuses and even forego civil liberties in the name of patriotism. There is often a national police force with virtually unlimited power in fascist nations.

12. Rampant Cronyism and Corruption. Amiguisme i corrupció pertot arreu. Sobretot dels fofialita i er pepé. Amb aquells vomitius Narfís i Çaplana d'exemples relluents. I n'hi ha milions. El Kamps de la Mort, el Pikete d'Execufion, etc. Fascist regimes almost always are governed by groups of friends and associates who appoint each other to government positions and use governmental power and authority to protect their friends from accountability. It is not uncommon in fascist regimes for national resources and even treasures to be appropriated or even outright stolen by government leaders.

13. Fraudulent Elections. Els catalans qui no som merdanyols no podem ni votar en els ridículs referemdumets vigilats pel castelladre, i encara menys per la llibertat de la nostra nació. Sometimes elections in fascist nations are a complete sham. Other times elections are manipulated by smear campaigns against or even assassination of opposition candidates, use of legislation to control voting numbers or political district boundaries, and manipulation of the media. Fascist nations also typically use their judiciaries to manipulate or control elections.

On és el meu redéu feixisme...? On és el meu estat...?

27 Jun, 2006

Catalonian coach beats the crap out of the worthless fascist spaniards

Mercès, Ramonet Domènec, per desfer aquell vòmit massa fètid

Gràcies, RAMONET!!!

[All Catalonia rejoices with the defeat of the shitty spaniards (asspainers, dirty spics, scumbags always homesick fo
most repugnant all of them).

Alacant, Menorca, Eivissa, València..., all the Catalonian cities are grateful to the great Catalonian coach Ramon D
stunt frogs he has as a meager sideshow. Nonetheless, one must lift in homage one's hat...! For what class has Ram
by side with that racist asshole Aragones, the spic fascist taskmaster of those buggered monkeys of him, shouting a
fucking filthy fascist he is.

Ramon Domènec, great Catalonian personality, defeats single-handedly the fascists..., and now let's hope he allows
frogs don't deserve more than they've already got.

If Domènec beat the spics nine to nil, as of today, let's hope, as I say, that come Saturday, the Brasilians beat the cra
are as inimical to Catalonian independence as the cowardly turdlicking spics are.

Anyway, no fear, for... Come Saturday Catalonia shall be a feast again.]

Aquest Ramonet Català és un paio bemparit d'allò pus! Com ha ataconat aquella merda xarnega qui representa el fe

Nou a zero els ha fotut...! Nou a zero! (...ep, o això sembla; car diuen que el resultat final ha estat alterat per la mer
als desgraciats, i n'ha anul·lats pel cap baix una dotzena als caducs gavatxs).

Tant se val. La qüestió: que la merdegada ha perduda miserablement, i per un taconot de déu-lo-pare, i la puyola ca
totes les víctimes mentals dels terrorisme d'estat castelladre, tota la merda caragirada, ha fotut el ridícul com sempr
els catalans. Quina vergonya de deixar el fetge i la freixura defensant l'enemic! Caldria fotre'ls mastegots pertot arr
pàtria llur, traïdors de merda, a empestar a la merdanya dels fàstics impotents.

Els catalonis de tota Catalònia, de moment, festa rai. I que s'allargassi fins al jorn molt gloriós de l'independència,
ésser campions universals!

25 Jun, 2006

Víctimes del terrorisme d'estat castelladre: (Dos contes d'horror)

1.

Traïdors merdanyolistes qui ens condemnaríeu a 20 anys més de...
"*contitufion epannola*", "*selefion nafionah*",
"*gasòfia*", "*quan cardo*", "*canfelip*",
i tota la merdegada merdanyola...,
Maleïts ja sou pels segles dels segles!

No, en Raimon Çontiberi contempla l'esdevenidor de l'**estataüt** putrefacte i esgaripa de bell nou i sempre que: "-N

Amb gasòfies qui es llencen per terra tantost hi veuen cap cagalló a empassar's, a això ens identificarien descomina estupiditat intrínseca, els qui han votat l'estataüt merdanyol - i a què ens endogalaven llavors, a tota la merdanyolita el genocidi, a la llengua cagallona, la tortura de braus, el flamenc, la bòfia criminal, els buròcrates castelladres, a ai pedrot al coll de la molt repel·lent contitufion epannola per a una altra generació d'ofec i d'odi.

Maleïts botiflers. A això ens volen condemnats, a la gasòfia i el quan cardo, pares del cagalló allargat, dit molt adie *ésser tan ninot curt de gambals d'anomenar el fill, per molt fastigós que et neixi, amb el nom de la cagadora...?*), p pel món…

Caguem'ns-hi tots…! Pitjor: a la selefion nafionah empestant la vida… Vint anys més d'analfabets anant rere la bol llençant-s'hi com els castelladres es llencen rere el ral més rovellat sempre que sigui a la butxaca dels altres.

I els cagalans a l'equip de l'enemic què hi foten…? Si allò fos un esport, home, encara com aquell. Mes no és ja ca nivell de club) i és política molt més llorda (a nivell d'estat), i doncs s'ha de parlar en termes bèl·lics quan un nacio exèrcit enemic (-i qui no ho vegi, què collons sap…?, no re.)

Els cagalans venuts qui s'hi fiquen són uns traïdors. Suen i treballen per l'enemic, per un govern enderiat a fer'ns d esfetgegant-se a anihilar'ns - ens prohibeix d'existir al món; ens entrebanca en tot; fa totes les patotes que pot perqu representació al món; ens han esborrats de tot arreu; no som ningú en esports, en política, en diplomàcia, en res. No projecte que tenim com a poble, a sobre ens roben, ens espellen; no saben com fer-s'ho per a esborrar'ns del tot. Pe traïdors…, perquè, si mai guanyessin [!], la victòria legitimés i justifiqués l'atac constant contra nosaltres. Això vol Argentina i els militars - amagar rere una victòria esportiva la tirania contra la gent. En el nostre cas encara és més botxins qui són a frec d'eliminar'ns definitivament.

Tot és la mateixa merda franquista, cap canvi, la mateixa bandera franquista, el mateix himne franquista, el mateix constitució franquista, la mateixa propaganda asfixiant del castelladrisme, el mateix fàstic impaïble de la merdanyo cagalans traïdors qui lluiten a favor de l'enemic.

2.

Rafe (d'on?) Nabidaff, ridícul traïdoret

En esdevinença de qualque guany obtingut a París, un al·lotell de Mallorques renega àdhuc del nom i s'estima més horrorós de **Rafe Nabidaf**...

[*"-Rafe...?"*, direu, escandalitzats, *"-no sap el pobre pampaneta què vol dir rafe...? Ningú té pel costat amb prou bo dir rafe...? I rafe d'on, al capdavall...? Els rafes més coneguts són els del perineu, i els de la collonada... Tot massa perquè tot això no sigui altre que el fet maliciós de qualcú qui l'odia, i doncs li dóna aquest nom fastigós per ço d'h*

En acabat d'haver bellugats molt els musculets de senyoreta qui fa gimnàstica i d'haver bufat i fet qui-sap-les carot els budells i "no pot-no pot" cada caminet que vol tocar molt fortet la piloteta…, volen doncs donar-li la copeta i pl oeix la marxa militar franquista de sempre i ulla la bandereta dels franquistes qui tant assassinaren i assassinen, coll pobrissonet carallotet, què fotrà doncs...?

Doncs això fot, el Rafe (del perineu) Nabidaf, es torca les llagrimetes i discurseja en franquista, en perfecte molt vo *Merdeta provincià…!"*, veus que escopinen, i ningú no l'entén, *"-Silly asshole, couldn't anybody have told the shitf*

here…?”

Redéu, quin espècimen insobrat del feixisme illenc! Fascism is alive and well in the Balearics, indeed nowadays is t

En un joc de semes, somes damisel·les carrinclones, l’al·lotell efímer hi excel·leix, i ara po-pom, po-pom, aixeca la agafa vomitera…, i és que es pot ésser carrincló - però tant, redéu, redéu, pobrissó...!

Ai - diem tothom, molt apenats - **ja ho veieu: Una altra víctima del terrorisme d’estat castelladre!**

19 Jun, 2006

Tot s’enfonsa per a botar més alt

“*Cinc i cinc, deu*
Deu i deu, vint
Vint i vint, quaranta
Besa el cul de la geganta
Si la geganta no ho vol
Besa el cul de qualsevol.”

I ara doncs que em toca parar
Maldaré de ferm per no ficar’m dempeus al noc
Ni d’estrompar’m damunt cap caguerada de mula
I correré, rabent, isnell, ivarçós
Fins prop d’on el pastor no fa la migdiada.

Assolellat turó d’herbei frescal
Les abelles em besen el nas
Els bufaforats em bufen els forats
Els borinots em flabiolegen les orelles
Les ovelles peixen amb deler
El rierol tritlleja
El verderol s’esconilla pel brancam…

La bassa reposa en el son llunàtic
Els peixos escopinen síl·labes pronunciades a cor…

Ah, nació…!

Res no és una merda
Si mai hi ha present cap català!

El català (jo) redimeix totjorns cada merder.

No besa cap cul, s’esquitlla cap a cap ombra
De per on el Solell espetega
I destria el temps com qui destria trenes
Per aixecar’s més ferotge i ferm.

Pel món, tothom s’entreengoleix
Esfínter del sés endins
En desespers grotescs
Dementre que Catalònia sura.

Sura Catalònia
No pas com els cagallons embriacs
Dels ridículs imperialistes amb l’esdevenidor
Sorrat per les hipoteques de l’odi i el nelet.

Sura com efímera eterna
De maig sempre renaixent.

Això rai, doncs!

“*Tornarem a batallar*
Tornarem a emergir
Tornarem a guanyar, companys!”

---

14 Jun, 2006

(Cap *R* final no ha d’impedir’ns la sinalefa)

La pau del raor a la caròtida: (en flueix, silent, fluix; fluix silent flueix-ne; silent, fluix en flueix)

De primer corrc fins que no puc dir fava; en acabat,
Penjat, per les empenyes, d’una branca del faig
De vora l’eixida de casa, em fic cap per avall
Una estoneta — ara que haig mig recobrat el bleix,
Em llenç a fer capitombes part damunt l’herbei i
A enfilar espirals com els esquirols amunt i avall
Dels troncs dels pins fins que els otòlits, delmats,
Ujats de fer figa, al capdavall no diuen prou i em

Lliuren als benifets de la apesantor més perfecta.

Marejadet rai, tanmateix.

Sense toxines a hores d'ara, ressuades
Cloells, albellons avall — mort tot entec mig incoat,
Incipient — esclet, lliure de tot nòlit (en el sentit de càrrec) —
Corprès únicament:
Lleu vertigen davant el miratge dels horts
Estesos horitzons enllà — la capacitat d'absorbir fortment
Acrescuda:
I doncs, savi potencialment, més que no pas
Mai fins ara.

Ragut naturalment per l'intempèrie; rude cabra
El tit — secardí, mitja canyiula, tot nirvi, el cuir
Diríeu que adobat — supervivint, règeu quan cal i, si doncs
No, subtil — menjant com un cavall tota mena de recapte
Salvatgí, de renadiu, que conquereix les petjades de voludes
Meselles i d'extints ramats
I adu oblitera arreu pols i calçobre:
Romanents de fasts obsolets; estrafent el bisbetó
Gat qui mogut per pixeres instantànies
Bateja ans beneeix pluges i fonts —
Ausades, clapant quan s'escau en caus pregons
(D'on com n'Anteu, em llev refet, aeri, gens esclafat),
Em captinc tot plegat no pas com cap cap de bestiar
Tanmateix condemnat: humilment
Retut, doncs, capjup, ullcot, gairebé somicant...

No pas: car és
Ara que bram i braic, i és ara que em pos a trempar
Com un taur, i ara on envesteixc, barrinaire, perforaire,
Esportellador. Mal renec d'obstacles, i tant! —
Ras els fot tots daltabaix.

Lleix parracs de perpunts pels
Esbarzers; això, rai, puc anar si cal nu.
L'únic que no pot mancar'm,
Com recomanà fra Ginebró mateix, ep, és
Bon calcer. Llavors ja hi sóc: des de l'estació de Binèfa(r)
(Cap *R* final no ha d'impedir'ns la sinalefa) fins al Gaió
Tinc el tram que més de dolç enyor m'aixeca. Cal celebrâ-ho:
Ben mudadet, doncs.

L'oreig ens duu un tro remot; el rostoll
Per on cogullades i aloses es lliuren de ferm a l'espigoleig
S'esgarrifa com la pell d'un animal immens; dos verderols
Qui belleu festejaven a la branca més alta d'un trèmol
Solitari tot d'una s'esvaloten, criden altafulla i s'envolen
Fumeral amunt, on esdevenen àligues metàl·liques, per a les
Quals mai cap remçó o remença no serà prou;
Tots els meus veïns
Invisívols avien oblics esbufecs de por; l'íncipit de la
Correguda els pren a mig escaguissar's; al tit, com
Per a en Proteu, cap àlibi no ens és pas ops, mestres

De l’infiltració — som-hi, doncs, marrecs, terra cremada
Enrere mans i braços hi caplleven, d’esquelets —
Escandalléssim pólvores i fems, sorres espeterregaires —
La moto brunz,
Ultrapassa a betzef nòlits no gaire experimentats de pansits
Traginers, botides rentadores als marges, pipiolis, passerells,
Dins tartanes ranques on els cops de colze s’esdevenen
Sense treva, amb la mateixa alacritat que dins una llauneta
Amb tartranys — planys i gemecs que han rebotuts pels cuirs
D’elefants on s’abillen els turons esfereeixen els xais,
Fan braire les someres, eixoriveixen eixams qui ixen de clots
Insospitats — raneres empaiten sanglots, que empaiten
Flastomies guturals que blasmen ara caquèxies adés barbs
Espontanis, llúpies veloces, sobtades menjaós; hom
Esdevé ja esquer de detrívor, d’estercoraire, de copròfag,
De sapròfit, i prou. Ençà, la meua ombra: de gegant.

Cap ferrat, m’haig calat l’elm, n’he tancats tots els
Forrellats, on es rovellen i fonen per a l’eternitat.
Crideu el manyà quan seré mort: quan desembolicareu
Les paques, què hi trobeu, rere les antiparres
(Tan destrenyudes gairebé opaques) de l’estrenu cavaller?
Els seus ulls:
Dos ous ferrats, tiberi inabastívol — llepolia en gàbia
On sempre, voltors, us agafeu els dits. El capmall
Regalimós de vesc de paranys. El vestit, elàstic,
D’electre. Inconsútil, sense pedaços ni sargits. La capa
Proteica, ja ho haig dit: flassades d’estam i samitell,
Cisclatons volants que em disfressen dels animals de qui
Esdevinc la larva impertèrrita: sóc l’isard, el lleó,
El boc, l’ermini i el tauró, tostemps remuntant l’acte
Gratuït del paisatge.

Amb cada giravolt, inicíïc la recta
Darrera, tothora maldant per fer cap, esgarrapant segons
Al cronòmetre. I que quants de tombs no hi faig? N’hi faig
Pel cap baix vuitanta; ara, us dic, sense cap mena de
Presumpció ni ultracuidança, que prou podria fer’n molts
Més; car sempre se m’escalfa a la banda, a trenc d’eixir
I rellevar’m, un altre dels meus obsedits disfressats:
Acrobàtics
Avatars, bells animals qui covaven com bolets
Sots les fagedes,
Sempre a l’aguait. Si es desclou amb terrabastall la fullaraca,
Ix, àvid, el nou assassí. A l’insabuda ets pell, coltell o
Ullal a la caròtida; colgat, el vit et creix com circell:
Pòl·lens com sèmens s’esbarrien per les sorres, on germinen,
Fets gràvids, mants conys de codonyac; muricecs de raça
Gegantina venim a beure’n les flors — vèrtex lletós
D’un xuclador:
Estimet de sogra, vós.

Pigmeus mecànics, esbarts i esbarts qui s’esmunyen
Per les bagues; règeus eunucs, només blegats
Pels sengles geps
Que han de traginar, vestigis d’avials vergassades: “llas”,

Es planyen en chor, a tall de fileres empederes,
Petaneres (puta catipèn), de monjos repugnants, “com
Batre, doncs, aqueixa pusil·lanimitat que ens
Aclapara?”; sovint no poden ni amb l’empesa de
La pròpia roba, jotflic,
Burell encarcarat que ens fa de tomba portívola, i quan el sés
S’escau que ens pruu, ops ens és de gratar’ns acer,
Cada cagalló
Una vedruna fòssil d’aqueix calvari.
Tinguéssiu prou vergonya,
Avorríssiu l’immensa, imperdonívola obscenitat de barganyar
La vostra angoixa per la merdosa compassió d’altri ni per
Cap altra mena de guany gravat
Pel nòlit d’un nelet abassegador;
Fóssiu persones, no pas nàquisses pelleringues si fa no fot
Antropomòrfiques farcides amb dogmes, supersticions, pors i
Idolatries; cagueu’s-e cosserament en tots els déus, deesses
I ninotets; vulgueu’s-e esclets i sencers,
Franyent, enfremunant,
Com l’escodaire ferm, les àncores de glaç que us fermen a
L’esclavatge del prec — cascú és elleix: sull, autònom,
Estort, tot un món en equilibri, recta estiba i seny.

Pigmees mecàniques part
Les vores: llur gest invita a l’idil·li entre munts d’albercocs
Al concert de les cigales — esdevens colgafocs dins llur iglú,
On et gombolden entre vels dementre que duro la vetlla:
Aclofi-s’hi, rabegi’s en la llet calda sense recança (poc tinc
Marrecs, i si en tinc els esclaf com llimacs, hàbil
Marmanyera); ara que l’acabi de rentar, li faig les fregues
Que càlgon, natges colrades, de pa de pessic: mu! Gent
Mecànica dels poblets qui ix a ullar’ns abans de no tornar-se’n
Dins la closca — atès tanmateix que no tenen instruccions
Per a llur ús, pas de llarg sense dir re.

A contraclaroreta
Dels ocres del capvespre ploia pellofeta dels borrons dels
Faigs; bufava, suau, el llebeig: s’enduia els borrallons
A embussar veus i lladrucs, es ficava pels finestrucs i,
Ausades, dins bordes i rafals, hi embussa orificis porucs;
Hom ou esternuts, oïssos, aüirs, i cuita a fugir, foraster
Esgarriat, no fos cas que hom encara l’inclogués, d’estranquis
O per malnàs, en aquell capbreu de malalts a mig podrir.

Enllà d’un àmbit acústic infecciós, accelera, es diu, a tota
Màquina i rebombori, cap a l’erm pus sanitós,
Atmosfera pollosa
I arnada que et fibla amb cobejança; lluny dels verins, oh,
Tasca hercúlia, enfonya ton tascó rovellat ben endins, a una
Velocitat de bòlid; ascla, desballesta, simptomàticament
Iconoclasta, esberla en escreix i tramet al carall tota llata
I llistó de tanques i vergats que enclouen el reialme contagiós
Del galliner (i el gallina més corromput i enze que hi foto,
Com sempre, de rei) — il·lès, avença devers el vaccí de l’aire
Fresc — oli en un llum: cap espinac de ferro no et destreny
Ni frany pneumàtics, llandes ni rodes, car ara menes un tanc

Que engeges aitantost amb la marxa més rítmica, hò, i
Eixelebradament esbalandraire —
I si gosa cap gos ni pseudohumà
Esvaïdament i decrèpits encara d'inhibir'm i adu aturar'm,
Amb l'esperó, al primer li esbocín el carpó, i al segon li esbotz
Les llúpies de les galtes, els mels i el front: "Pots demanar
Socors, estruç, si tothom rau arreu
Amb l'arrossegada, rosegada
Cua rosegant-se ben rostada":
Qualsevol marrec qui gosés sortir
I plantar'm cara ara, prou fóra en un tres i no res
Adob de camí:
De lluny, palterada de mula que tanmateix una orquestra
D'apergaminats paràsits va paint de mantinent sense anc
Aturar's a torcar's la cara, car part de per ací es veu
Que enlloc aumon, sinó de carnús i farnat sobtats,
Ningú no mai
No s'atipava gaire. Pels mainells dels finestrucs penjaven
Baves d'esclaus eunucs; estridents i porucs, eixien de cellers
I soterranis gemecs i precs (hi escoltaves sovint sincopacions
Estranyes, com ara si llegien a cient partitures de sincopats,
Cada sanglot un signe, i un altre per cada ruflet i xerric i
Xarrup de mocs: arna d'abelles, on a cada vagarro li cremaves
Amb un misto el cul: l'àmec s'encén, cauen com dòminos
els brescs) — espectres estercoraris emergeixen famolencs —
Com esglaiar'ls?

Travesses a tota erra la bòbila: volen padellassos i esdernecs;
Mestre escudeller, fet un emuntori fumós, voldria esbombar
El greuge, mes quan veu que se les heu, pigmeu, amb el més
Decorat dels qui mai pertangueren a la nissaga del gegants,
S'engargussa, molt maleït, amb el cautxú estopenc de cada
Llengua — agres rots: "Esdevinguéssim-li els pus sol·lícits
Aplegapets", recomana, batlle en funcions, i tota la cleda
S'esvalota a tirar'm floretes, ara que sóc lluny, a l'alçària
Del llogarret veí. De la fàbrica de llaunes, ixen amb llànties
Enceses a veure la professó; atapeeixen les vores
Del recorregut,
Agenolladets: "Venim amb taloges, saliveta i cimentet, per tal
D'acunçar en acabat els clots i sots ans els avencs que gícon
Les ferradures de la teua esfereïdora cavalcadura, colcador
Qui sacralitzem encontinent, car (oi, ca?) qui més qui menys
Tothom gaudeix de l'olor de qui ens envaeix, de seguida d'allò
Més ens hi fem (ens fem tostemps — en una escaient
Relació lacais/prohom, ep, és clar — amb qui reïx
A ullprendre'ns
Aitan corsecadorament, déu-n'hi-doneret, hò, i tant,
Car ben poc n'estem acostumadets) i adu voldríem de totes
Totes que aitambé s'hi ancorés" — s'han vists adu
Constrenyuts a treure els faristols — s'obsedeixen a
Ensabonar't;
Amb quin jazz cacofònic no et marejaran?
Proceeix, proceeix, em dic, a tota velocitat;
Només quan trenques en escreix la pau dels antics cemintiris,
On els morts ja són ben arrelats, pots afluixar i guaitar
Cap endarrere l'estesa de la desfeta: vaig primer: molt

Destacat.

Garfis boteruts al manillar — la calamarsada diu
Pilotetes de golf — de cua d'ull espíïc el penya-segat —
Com trumfes em cauen al vult les pedres del cel — boira i
Ferum em fan anar tort — dalt el turó hi trobareu conglat —
Aixec la manxa, virtuós, per ço que s'hi estavello un llamp —
Hereu lluent, trepoll estreps, faig escarritxar les dents,
Un ròssec dens de fum m'empaita amb faç de drac furient
Qui ensumés en la foscor la flaire del drut massa escalfadet —
Quin altre truc no s'empesca per tal d'heure'm tot ras? Vol
Cruspî-se'm amanit amb crémor i safrà; vol-se'm embaular
Sobtadament i astoradora al revolt d'una drecera bare —
Ah, filldeputa, que et conec — potser fóra hora de plegar veles
Un instant...

Ardit, massa gosat, inconscient (jagut que sóc
A l'ombra d'un xiprer), a trenc de matinada en Cac vol
Fatigar'm la moto; no fotràs pas, garneu: *Quan hi aneu, ja*
En tornc — fet i dit, abans no xapescos, jo que t'agaf
De cop-descuit per les pilotetes de golf (badoc, per les
Bales de fang de jugar a pam-i-toc) i, amb un dit al melic,
De dalt a baix t'estrip. Ara amb qui més bitllarem l'infernet?
Al primer xorc qui el defenso, qualsevol altre nyicris qui
Veig, clava a la calba, doncs — ep, clau al cervell, som-hi,
Heus, llas, un altre crani féu carraix, ja ho veus — carall
De déu, aquest hom per on circula feina rai per al fuster —
Ni saludador ni adobant escuncen remei per als desmanegats
De soca-rel — arruix sense amollar-hi
Pus pregueres ni renecs.

Sol al davant, abassegador romanc fins al jorn on expiraré
. Aquesta és la perspectiva: horitzons a lloure, anfractuositats
A tots ops, cel esclet, arpons a les mans i, coll avall,
Un llamp.

I, coll avall, un llamp; pel bagueny de la Gessa,
Entre espadats i romegueres, l'heroi fosc hi està a les onze:
Revera, hi sóc com un pegat; em dic: *Penja, doncs, i som-hi*;
Car podé hi som de més; l'atleta vidu, doncs, se'n torna
Part damunt l'userda; antic adelitat (ho reconec), ja no estic
Tanmateix per a aqueixes frasques — l'adelitat qui fui no es
Deleix pas com un boig per a gaudir i xalar's, ans suaument
Pren delit en tot allò que duu un cert plaer si fa no llegut,
Comcaleret.

De sobte, en orrupte, quin altre plany letàrgic no ve
A tallar'm el pas? Guait des de dalt com
Pel viaranyet s'esmuny
Com ara relliscant amb mònita per un embull de teranyines
Un seguici abciac: són deu o dotze entre el vernís dels vímets,
Com esquer fastigós de parany, o brell per al falcó qui só.

Salvatgement, els oronells del meu gànguil s'escanyen
I eixamplen i expulsen ruflets que sorollen la noguera sots
La qual hem pres recer — quan així s'enfelloneix

Amb prou feines
Si mai el puc servar: *No t'ireixos per tan poca cosa, home*,
Li dic — si ens toquen massa la pera, aviat
N'haurem enfitorada
Cap al cóm de les verres la fornada sencera. Car prou semblen
Ja que surtin cremats — *preses, no pas de xocolata, d'estalzí*
Ennuegós. Cascú amb el seu barnús de dol, ple de pedaços
I culcosits que esgarrifances i tremolins solquen a manès
Com venes de llúpia que volguessin esclatar. El pus lleig,
Boterut i esparracat de tots mena la tirallonga de xerri:
És el pontífex qui sebolleix — duu, falcats al cinyell, la pala
I l'aixada, i a coll-i-be, embolicada en una mortalla prima
Com la boira, molt escarransideta, la xiqueta adormida
Qui hom, llas, espletarà, mitjançant sacrifici, per a coldre
Qualque altra idea repugnant d'essència ultranatural; en
Acabat, de nou assassins de fresc, en beurem la sang negra,
On neden, espessos, els gèrmens del còlera, i ens rebolcarem
Dins les falgueres i les alfàbregues, ens esfonsarem en el
Rabeig de reglament, atacats de trempreres i de carderes,
Presos d'arrets i de verrinys, fins que al darrer col×lapse
El brou molt immund de tots els nostres nelets no es quallo.

Passem de llarg, doncs. No em vingueu pas a emprenyar amb
La vostra moralitat d'eunucs venuts al capellanum pudent;
Me'ls pas tots per la punta la fava. Breu indústria, i
Ja n'hem jaquida enrere tota la tragitosa gamma. O m'err?
Lladrucs de gossos rabiüts. Allò que semblaven illots
Lluents part damunt l'eixut: cranis rostats pel Solell.
Hosts de tàvecs se m'embranquen per les crins, la closca
Em treu espurnes; un mosquit se'ns fica a l'ull, on
S'eixarreeix com cagallonet de peix. De trascantó,
Eunuc feixuc qui perd el bleix si em diu: "Vigila on et fots."
No li'n deman pas clarícies, li esfonz directament
Ambdòs ulls.

A la dreta de la cruïlla, la tieta Cepció em para el mocador
Xop de qualque lletovari líquid fet amb sucs de lluernes i
D'orquídies i m'atia: *Som-hi, xiquet; així m'agrades,*
Campió, mossega-li l'ull, oidà, i fort, uix; ara, amb el
Glavi encès, gladiador, escapça els gladiols massa grassos
De la conformitat i seràs tostemps recordat en estàtues
Itifàl·liques pels qui descobriren noves llibertats ans
Benaurances enllà dels viaranys fins llavors aitan
Esglaiadors que tu tanmateix manves els fressares. A
L'esquerra, la tieta Assumpta s'acarona els pits i,
Proferint-me
Ensems en un estoig comprimits de saba de gep i encenalls
De petges de tron i de balancí per tal que me'ls hi refregui
On mai m'hi agafi cap pruïja, respon entre panteix i panteix:
T'esperon amb totes les de la llei que per comptes de perdre't
En atzucacs ximplets amb pistoletes i dramots, on el resultat
Esdevé sempre desganada eixorquia
D'orgasme sanguinolent,
T'emmagatzemos als fonaments abissals d'una família, d'on
Una bastida pugo pujâ's-hi en la qual es garanteix lloc
Per a tothom de la teua vasta nissaga agraïda, on, qui sap,

Podé, mig embastat, (hi) rau adu algun batlle qui batllirà
Impecable amusades nacions, i no cal pas dir
Ça i lla pler de metges, advocats, ministres i hierofants.

I com la negra guardiana qui de llavis magnífics
Se m'atansa a agomboldar'm, i a qui deman un petó
(*Come on, give us a kiss, I've a mint in my mouth*),
Tret que només m'esfonsa el nas humidet al clot
Del coll (com qualsevol altra gata moixa qui es fa
L'estreta ans l'estrup), vol que, mort, no em confongui
De mort, quan sóc al turó paradisíac dels morts, on
Tot són ara enraonades explicacions de *postmòrtem*
I de *prou-bon-record-en-tinc* i de *si-no-fos*.

"Tieta Sumpta, bruna beutat, no t'hi confondré pas."
Era aleshores petitó i havia volgut saltar daltabaix
D'un pont molt alt, a tall de moix, i tanmateix m'havia
Romput un pilot d'ossos, i, tot en tot, cuidava anar
Abans al turó pacífic i herbat on en acabat peixem, filosòfics,
Que no pas cap de mes tietes, adu na Rut, ara
Hipotètica, qui de moment no compta, i
De qui se li anaven desbotonant els botons de la leucèmia
Fins que la carn li queia de l'esquelet, o viceversa.

"Home, ves", em diu avui, "pots anar a fer un tomb
Ara i adés: hores de lleure una mica massa palès tothom
Ha de tindre-les, sobretot un pare aitan carregat; jeus amb
La meuca qui et vexa, et baralles amb el drut qui t'estomaca
I qui amb el raor voldria escapçar't, i, és clar,
Prou tornes més enyorat i sobirà: te n'adones que a casa
Ensems gaudies i del tot impunement d'autoritat bruta
I de constrenyuda, compel·lida adoració: dona i minyons
De franc t'afalagaven i obeïen, ço que al
Capdavall t'omple el coratge de traces de serrall o de
Paradís de secà — només adesiara sogra i veïnes t'enverinen
El pou, llimacs a l'enciam, els consuetudinaris dos o tres
Corcs qui et corquen les altrament ben frondoses flors i violes,
Ves, això rai, prou pots, ja saps que fins als rius de llet
De cabra i mel de cops hi suren taps — apitra i tant se val —
Au, doncs, prou! Em cag en sèu, prou has fet sort:
Ja et tinc una xicarrona agullada, recta, xiroia, ampla de
Malucs; doncs: criadora, talment estergideta de ta mare,
Bufoneta aitambé i, això hò, tota abocada a la feinota. Véns?"

Putes bruixes, tria, escull, una de dues! Cepció o Sumpta.
No hi bad pas gens:
Trenc de dret, a tot estrop, i pel bell mig, lluny d'ambdues,
Fins que ja no sent braire l'una, jaupar l'altra (ni doldre's
Na Rut, únic que em retreuré), les dues immòbils,
Sinistres i pegues com una altra parella de simiescs
Guàrdia setrills. Fades encantades de malícies desadores
Que podrien vessar't si re les despertava.

Al cap d'un bon tros, m'he repensat.
Si me'n tornc per on haig vingut, tot i que no hi trigava gaire,
Les dues tietes ja han esdevingudes pols xurriaquejada pel

Cerç, túmuls efímers esborrats sense remei.

Ves, sóc l’astronauta
Vs. el monstre. No em cal la dona, destorb.
I manoi, ja hi tornem:
Una espenteta al calaix de la caixa per ço que no n’íxon
Les teraranyes i llurs entortolligaments de teranyines:
Tergiversacions de la vida casolana ans veïnal
On l’esmenaire mana i és sàtrapa o pretor.
Feredat, rai — mal d’ulls: arruix,
Desem’ns-e, fot-l’hi, pirem.

I doncs? Quina dèria l’empeny,
Quin impuls avial, quin instint? D’esquitllentes, com un
Colobre gros qui s’esmuny, devers la natura que l’anomena
Es fon, blancor lluent d’argent damunt la roentor del jull.
Mènades agòniques de qui la pega flagrant de llurs tabolls
Il·luminen arcoves tètriques, on corbs s’atansen a les
Raneres o massa tard a les putrefaccions. Jo en canvi vull
Puel·les amb cabassets qui recullen maduixes, cada angelet
I infantó, i cada mainatge de viatge en un avió miratge.
Fascinació. Amb el peu a la carranxa on se li eixarreeix
La lleterada: en nom del col·lectiu et maleeixc, i ara, serè,
Cerc pels carrers, entre conreus, guarets, verals i endreçúries,
Per aventura l’indret exacte on s’embosquen els coprònims
Més durs: l’esquena de l’ase, la foto de déu o el ninot
De l’ídola, els llamps del cel, el vent i l’enemic. Justament
Vet ací la cara d’enzot d’un altre guàrdia setrill.

Per què malaguanyar uns trets contra el Solell
Perquè ens rota i alfarrassem que la xafogor
Que conjura i comoneix aquest migjorn
Ens esvaeeix ans fot rodar el cap?
Fóra balafi i malbargany. Aquests trets
Són per a tu, peix enorme i volaire,
De múltiples dents llossades
Amb les quals em vols tallar arran. Que et bróllon,
Doncs, ales,
Ésser mític, com li’n brollen al llimac qui es cruspeix
El màgic ruibarbre.

Ací som, fan els robots, llur cervell,
Llas, encara verós, mestres-tites amb ganyes
D’ultracuidança molt
Repel×lent. Llur nombre creix. Ans del desmai, els dic: *Ja en Tinc prou*; responen: *Pots comptar*.
Davant la deessa en flames,
Ardents mamelles punxegudes, tothom s’acota,
Inclòs el mitjancer. La deessa fa el gest
De sembrar, d’on espargeix, amb l’onada
Pampalluguejant, pler de llavors de diamants. Ixen a l’era
El centaure i un samurai femella; el sacerdot aixeca el calze
Amb relleus heroics; els robots, fets auditori,
Es desenrotllen: moltes
De molles se’ls descollen i dringuen esmeperdudament.
Tothom

Trempant. A l’era bitllen l’home llangardaix i la verge avinent,
D’una gençor corprenent i tanmateix orba a tot fàstic devers
La tragitívola llefiscor del seu amant; els homes i dones
Teraranya es desprenen de les branques del cel, llurs fiblons
A trenc de fiblar qualsevol, tou o codolenc. Xiul per ço
Que vingo a salvar’m el cavall, quan la deessa em llença
Una flama poblada a curull de rats d’ulls vermells —
L’hierofant s’ha de treure la mangala per tal d’espantar’ls,
Alhora li cau el barret — veig la cara del peix qui em vol
Bufetejar — la deessa un ull encès se li ha tornat estel
Que torna al firmament nocturn — cavall de ferro, esdevinc
Barbàric, la meva clava rodola a tort i a dret — sorolls
De llauna
Xemicada — tots els banyuts per terra, adu en Polifem —
Dels diamants plantats brosten tigres, dones i serps —
Pels edificis solitaris de la ciutat morta, les estàtues
Transiten, lentament.

Un escamot d’escoltes qui escoseixen
Pels encontorns m’ha descobert fet malbé, rebuig penjat
Cap per avall. Com si anaven a trencar l’olla, ras m’han volgut
Rematar. Aprenents de feixista: *Estamordeix una mica més*
Aquell qui ja trobos atuït, oi? Primera regla del bon soldadet.
És clar que hem demostrat a bastament que som un equip qui
Podem vindre de molt enrere i tanmateix guanyar. Qui paper
Fotreu al bateig? Ara que excel·leixc en fer’ls de cirurgià.

Del tit, fa la pobra bestiola, *del tit tens por?*
On no dubt gens, i l’acab de trepitjar. I nogensmenys sempre
Hem d’anar amb prou compte, no fos cas que quan
Menys ens ho
Penséssim llavors el conjunt no es desfés, lligall mal-lligat, en
Tot d’imatges que mai no embaularíem
Amb prou seny, sobretot
Per manca de temps, car, no contrastant que ara som sols,
Prou tost la voluda encetarà el vel i l’era es veurà envaïda.
Gent tombada de l’inrevés, òrgans espatllats que els pengen
Leri-leri d’adhesius ficats a la babalà, queixals esmolats
Clavats a les caròtides, líquids corrosius vessats damunt les
Capçaleres — tret d’allò que no veig, infern.

S’hi posa un tap
Amb el tou d’un dit; la nàcsia de llavis rebordonidament secs
D’aquell terra de pedres exprimeixen ferotges penjaments
Amb ganyotes lletges. Ara me’n tornc, xano-xanet, mossegat
Al coll per un llop. No hi fa res: camín i, restablert,
M’envolaré.

Per tal com també volem veure’l fer cap, els
Muricecs qui ens escaiem de viure prop dels safareigs ens
Robem d’estranquis i llavors romanem silents damunt
Les branques com grops de teler, o com cassigalls
Desats pel vent, joguinetes de niu per als passerells
De l’any vinent. S’atansa, amb una
Cara espectral, com ara la que veus al cul del got tot just
Esdevingut buit, el pus carallot dels semidéus. *Feu-m’hi*

Embastes, sutures, féu en Príap, tot just arribat
Entre les rentadores qui panteixaven unànims, i ensems
Els indicava el trau al cos per on se li esbravava, llas, l'estam,
El vim, el briu, la virior. Cloquejaven ans escatainaven
Les femelles i s'embaulaven, tanmateix disciplinades,
A xuclâ-li com pegellides fins el bessó de l'os esdevingut
Ausades cendra al cap d'aitanta d'estona; així mateix, les
Cames i peus se li tornaven rels,
Les rels carandaixos i cremalls.

Agror de prunes, cargol cru, oli de fages, sucs de ventrell
D'escarbat necròfag — doncs, orxegàvem, d'on hom
S'adonava de
Naltres — encontinent ens llencen els ormeigs al cap —
Filferro
Pervers, em massatges com ham el sostre de l'òrbita de l'ull
Dret — t'hem pescat en l'acte impur d'escosir'ns, i ara què
Fotràs — m'han mes en cel·la claferta d'escorpins — sense
Finestra, poc puc testimoniar de re més.

Sargantana qui
Amb mans frèvoles escarbota la molsa insana de l'erm.
Mercès a la distracció causada per uns quants d'espietes,
Haig reeixida la fugida. Ara, escarit i sull, i gairebé
Despès, pelleringa amb bonys que respiren a ruflets feixucs,
Ni d'envitricollar's a acunçar revenges no li abelleix. Ni
Aitampoc de blasmar quisvulla tret d'elleix.

Coronat nogensmenys
Pel brancam del roure que l'aixopluga, s'instaura sobirà
De tot allò que percep: orfe desert. Encertit del fet,
S'afona en la dormida llarga. On esdevé sotirà, humiliat:
Jotflic, quin tacó!

Minaire gasiu, dès al meu cor,
Perennement, el dez sensacional d'unes virolades impressions
D'assolellat estiu, i eixut esborronadorament, que ara
Rememor i prou. *Vós qui sou?* M'arrons una mica més a
La soca. *No valc cap remçó; passeu de llarg*, muscleig.
Diu: *Sóc un pastoret de la vall de Barravès*. Pastor, pastor,
Qui em salvàveu la vida — memòria per a vós
D'empertostemps,
Car prou més us ho mereixeu que no pas eu,
De qui tots els fets
I les aparents proeses l'egoisme n'és única esca. Buit per
Dintre en acabat de la desconfita. Oidà que em profereix la
Botella, la qual, en pic premuda, raja vi negre — xerric, sang
Nova — i ara un badall de truita sucat d'all i tomàtiga.
Us reconec, pare — estalvieu's-ho, no cal pas que us em
Disfresseu d'en Jou.

"*No us penseu, port*
També aspirines; em fa que el Sol us ha fet mal." I l'escurçó
Que em mossegava al coll. "*Escurçó? Malament rai. Al sarró,*
Però, hi duc escorcetes adients. Mastegueu-les de valent, ca?
Jom de jove, amb totes les dents i queixals, també mastegaa

(i en mastegaa) comcal, mes ara, ja ho veieu,
Sense morter ni matràs, per
Aquí poc us puc ajudar. Home, si molt convingués, dins un
Cadoll, amb el mànec de la mangala…" No cal, s'agraeix.

Refet, sé com captenir'm; amb les ungles em clenxín les
Cerres; trob un gibrell rovellat amb un cul d'aigua de pluja,
M'hi rent cuirs i tendrums; enllestit, llavors comcaleret
Hi pix; poc m'hi rabeig, el concepte mateix (rabeig) és
Redhibitori, per mi incobeívol, ens duiem en vençó,
M'esgarrifa
De fàstic; em planx la roba fins que m'escau com tavella;
De mica en mica se m'esbraven i esvaeixen els nimbes virolats
Que de mormols, ferum, amarguesa i buidor m'escanyaven;
Tornc, doncs, a ésser ràpid.

Oidà, company, d'on ve aqueixa iridescència?
D'uns eixams de fels ans de renecs que s'envolen a damnar's
Enjondre, lluny del vertigen que em pren si corrc pels solcs
Del llaurat ara que de cop i volta em sent aitan lleuger.

Al cap de dues hores més de córrer pels corriols dels sembrats
Em veuríeu carranquejar esbufegat i amb la traça del cranc.
Com el conill, haig rosegat l'escorça del plançó, dementre que
Dins al flascó ni una bombolla no m'hi roman; els budells
Em pengen en un cabdell desguitarrat i ressec, com cordes
Petades de catgut; el rogall, del panteix, en fa ranera de
Moribund; qui em desféu aitan absolutament? Un fat
D'upa, tot
Plegat — amb la llengua botida i de tres pams sóc
Capaç de trobar'm
L'ull més amagat — company de la salamandra,
M'haig empassats
Un sac de renocs i adu la mare granota — m'haig rentada la
Cara al toll — sóc a les envistes de casa — envides hi sóc,
Ningú
No negligeix de veure'm fer cap — milers de finestres
Es baden —
Vels són desvergonyidament apartats —
Em diu la dona: *Avui sí*
Que arribes tard.

---

08 Jun, 2006

Vintè d'aclucallades

Imposició: —La poca-substanciada inaferrablement llefiscosa i repugnant que els xarnecs molt il·lusos en diuen *e-panna* — és a dir, la merdanya — ens ha caiguda al cap com si cap obscè monstre volaire se'ns hi hagués cagat sense avisar. Només néixer ja ens imposen la caguerada. On és la nostra llibertat…? No ens podem asseure al banc

del parc de la vida a veure-hi l'espectacle de les flors i els pardalets sense que, abans de sàpiguer-nos el nom i tot, ja duguem el cagalló e-pannol per barret…! Qui ens demana si volem la palterada al cap? [I qui diu *e-panna*, és clar, diu la *fragance* (*de merde*) si ets de Perpinyà i encontorns: qui collons et demana si vols la imposició traïdora i feixista d'ésser **allò que ells volen** tantost no neixes i tot?] Te l'etziben de trascantó i t'has de fer fotre de per vida? No pas! Cal lluitar! Un català traïdorencament cagat al damunt amb una cagalló *e-pannol* o *fragant de merda* només se'n pot deslliurar amb el sabó de rentar que li duu la independència. (És com els qui et neixen cristià — o qualsevol altra brutícia que et vol pudent i esclavitzat.) Ningú no et pot néixer a res, i menys a res imposat agressivament i bestiarra, i, sobre, tan fètidament i fastigosament brut. Ets lliure de decidir allò que et defineix, ets lliure de triar el sabó de la llibertat, ets lliure de rebutjar el cagalló imposat, posat per barret traïdorencament i odiosa, perquè el duguis, asfixiadament, fins que ja no te'n mors, tip i agre, fracassat.

Catalans absents: —Llur identitat robada pels lladres — titelles i espantalls molt ferotges qui cal penjar fins l'asfíxia.

Ara és hora, catalans: —Quan la revolta no és fútil. [Cada mes som al mes de juny. Esmoléssim les falçs. Fins que guanyem la guerra.]

Monument al morts per Catalònia [—ara rau tot empastifat d'espetegades de cagallons tous llençats pels molt assenyats botiflers quan fan veure que us hi tiren flors.]: *—Moríreu, alzinats companys, perquè els mateixos escarransits negociants de sempre us traissin cop i cop…, i cop i cop i cop…, i cop i cop i cop…?* [Car al capdavall l'única "llibertat" per què clamen és la que fa créixer els rèdits. La de veritat (sense cometes) mai no toca.]

Lluita per la llibertat: —Sempre toca! Toca ara, tocava ahir, tocarà demà.

La independència és...: —Ara!

[Els botiflers i els sucursalistes us la voten per a vint anys enllà, i els mocs penjant. Llavors, fets cap aqueixos vint anys de candeles i candeletes…, us diran vint més... Prou els coneixem! Sucursalistes i botiflers són els traïdors qui sempre ens ajornen l'adveniment massa triganer de la llibertat. La llibertat — s'escau d'ésser l'únic bé pel qual val la pena sempre lluitar.]

Egrègia confluència: —Tots els eximis filosops hi convenim: —Puix prou cal morir, cap millor manera no hi ha que per la causa de la llibertat.

Un cas com un cabàs: —Oi que el grop irrita, i el neguiteig que et causa et duu a rumiar-hi de valent? Tothom vol ésser independent. Tothom…, tret dels castelladres! Quin poble més estrany! Bascs, andalusos, gallecs, catalans…, cada nació vol la independència. Hauria d'ésser borda i desnonada una nació per a voler-se vassalla i llepamerdes! Mes… Per què no vol ésser independent com tothom la nació castelladra…? És potser que els castelladres independents, i ja sense d'altres Amèriques a "descobrir" — ço és, a robar i a fer malbé i a anihilar — a qui altre robarien i provarien de treure del mapa? Potser — ah, malastrugança! — fins i tot haurien de deixar de xuclar i haurien doncs de pencar com totdéu, com el romanent dels independentistes…!

Per a quan la fi del maleït sucursalisme feixista pseudosocialista (els fofialittah)?: —Encara esperem ara. [Esperem encara que es resolgui tanta de brutícia escanyadora. Encara esperem que es fongui el Merdanyol. Encara esperem que ningú no ens insulti al món bo i identificant-nos justament amb l'enemic. Encara esperem la

veritat que digui que tot el que és merdanyol és això: merda i espanyol. Encara esperem la llibertat, encara esperem que el feixisme merdanyol sigui denunciat i esclafat i reconegut arreu pel que fou i pel que és: un fàstic impaïble. Encara…]

Mitjans de ràdio i televisió "catalans": —Ço és, "cagalans". La meitat o més de les llefiscoses secrecions que amollen, les engegen en xarnec. I tenen la barra de no traduir-ho, sense fer cap cas que els de més dels catalans no comprenem què cony s'empatolla l'enemic. Hi ha catalans arreu, n'hi ha a Perpinyà, per si no ho sabíeu. N'hi ha a Amèrica, n'hi ha a Austràlia, n'hi ha a l'Àfrica, n'hi ha qui som a la Xina…, i cap ni entenem ni volem entendre el castelladre — vil algaraví d'ocupació.

Hi ha catalans catalònics, els únics als quals els mitjans catalans haurien de servir, i els únics qui mai anirem a veure'ls o escoltar-los, car qui altre els veurà ni escoltarà…! Cal ésser gamarús o ésser podrit per a no veureu-ho o voler-ho veure! I tanmateix els mitjans s'adrecen únicament als pseudocatalans qui mai no es "rebaixaran" a escoltar-se'ls. Ni els "catalans" pikhos, ni els botiflers, ni els xarnecs, ni els sucursalistes, ni els traïdors, ni els enemics, no aniran a fer cap cas de cap mitjà catalònic. Cal ésser badoc per a no adonar-se'n. Badoc o incapaç (o caragirat). Aniran els caragirats cap als mitjans merdanyols directament. I, en canvi, als mitjans cagalans es veu que només hi tenen a dir els oficials de l'estat enemic — cap dels quals no és mai prou educat ni intel·ligent per adreçar-se'ns en la nostra llengua! Lladres ignorants.

Els mitjans passaren dels botiflers als sucursalistes, però tant se valia: no sembla pas que mai hagin estat en altres mans que en les de l'enemic. Els sents traduir de l'anglès, que és tanmateix un idioma que tothom capeix, i en canvi no tradueixen el castelladre, un algaraví que al món nidéu no entén. Quin garbuix!

Anys i panys amb la mateixa buidarada. Fins a quan…?

Metges: —Crec que la humanitat faria bé d'educar tants de metges com d'altres humans no hi ha. Cadascú al món tindria el seu metge exclusiu. I cada metge el seu. Aleshores potser els metges deixarien d'ésser balbs botigaires, sarcàstics carnissers.

La meitat dels humans esdevinguda versada en les tècniques mèdiques. Cada metge és metge d'un humà i alhora d'un altre metge. Cada metge té la responsabilitat de curar de dos pacients i prou: un col·lega i un llec. Eh que ara podran esdevindre éssers plens de pietat, és a dir, éssers amb compassió i devoció i interès devers el benésser d'altri…?

Amb els somnis reaprens la mort: —Aquest és el teu estat natural. Abans no fores viu, fores mort tota una eternitat durant. I una altra eternitat de mort vindrà en acabat. Quantes d'eternitats hi ha, diràs. Quinze mil el darrer cop que les comptava. Com ets a l'eternitat catorze mil nou-cents noranta-nou, se't fa una eternitat esperar l'arribada de l'eternitat darrera, que és la bona.

[**Dreams are there so that you might relearn death**: —*In dreams, whatever the action which occupies your life (paradoxically busier than ever when in suspension) — the action, whether terrifying — as when you must keep on wiping the mucus full of blood that keeps on flowing unabatedly on the frail body of a dying baby — or so delicious — as when on the ring you've won the fair battle and on the floor, all smiles and promises, beckon the soft warm ladies — whatever the action, yes — it always finishes with your head suddenly smashed. Good and bad are there only for the duration. Next comes oblivion sempiternal*.]

Els somnis, tant els bons com els dolents, s'aturen tot de sobte. I això et diuen: facis el que facis, bona nit tot d'una.

Pots ésser en la més esborronadora de les feines, fregant un infant que se't mor, tot aquell moc sanguinolent que no atura de rajar-li pels esfínters… Per sort, l'horror s'atura amb un agraït no-res de cop i volta.

I, al contrari, ets dalt al ring, incòlume, amb el teu contrincant esfondrat, i els aplaudiments al voltant, tu victoriós, i elles, les toves madones escalfades fent-te l'aleta, fent-te la gairebé gens discreta gara-gara… Prou us enteneu. Tothom sap quina orgia delitosa no ha de vindre en acabat… Tret que de sobte, novament, ja hi som: res — cap esclatat qui neda en la impenetrívola negror de l'absolut oblit.

Per què et serviria la fama?: —Carallot, perquè dissortats i envejosos com jo t'insultéssim a tort i a dret. (I pitjor: perquè datspelcul rancs de senderi t'afalaguessin a manès i sense cap raó — d'on tost te'n senties culpable — per estafador — i, sobre, ultranú: robat de temps.)

Amors: -"Estimar" és projectar la teua imatge al mirall de la consciència de l'"amat" perquè hi marini (el teu *tu* tramès enjondre) en seguretat. Si el mirall es trenca, entres en dissolució — sovint embogeixes, sobretot si tens només un mirall en marxa — per això, més val tindre força miralls on (ad)mirar-te — i, encara millor, no confiar de fet altre que en el mirall propi — on tu mateix et veus tot sol — (no fóra pas autoamor; fóra autorespecte, fóra confiança en un mateix: un qui no es veu a bocinets de miratge, dibuixat molt aproximadament damunt els vidrets tèrbols esgarriats, ça i lla damunt el deserts interiors d'altres cossos).

[Qui "creu" en déu es guaita en un mirall "intrencable" on pot pelar-se-la, autoenamorat, com aquell qui diu "eternament".]

Why Catalonians never die: —*Catalonians are only seen when not sinning. Because they love so greatly their own nation, when they die they do it as "others" — preferably as the shitty enemy — as asspainers, then, or as frogs, never as themselves: as Catalonians. Another spic dead, another frog ready for dissection*.

For dying is failing. And no Catalonian ever fails. Let's say a Catalonian, due to causes unforeseen, pains today to achieve an erection... He says: "—Sorry, ma'am, we spics are really damaged, you know, never manage much, derisory degenerates." *Contrariwise, imagine the same Catalonian, as is wonted, with an erection worth a rocket to the moon; he says*: "—Ma'am, I'm a Catalonian, of course."

Same stuff obtains in the field of letters. Only when he is a piece of shit — and all the pieces that he writes are therefore shit — writes he in spanish.

Only when his work is worth enough — nothing short of magnificent — is the Catalonian writer a Catalonian writer.

Apòstol: —Res del que dic no és veritat… Fins que ho escric.

Done shitting (looking at my long curly turd as it travels into the maelstrom): —*My daily offering to the gods*.

Lligues: —Algú molt tètric i sotamanenc em va voler acostar a la molt carrinclona "*Lliga del Bon Mot*"; el vespre on m'hi atansava, algú altre, molt més educat, alliberadorament i clandestina havia escrit, part damunt el mot "mot", el mot "toca'm els collons". I ara pertanyc a la "*Lliga del Bon Toca'm els Collons*" — el nom (i no cal dir el contingut) són molt més eufònics, i vers, i engrescadors (a tothom li abelleix ara i adés que els collons li toquin — d'una faisó afeccionada i gens rude, és clar).

Fanocs: —Un altre mort per la puta verge. Aquell capdecony tan ple de fe en les falòrnies sense suc ni bruc, va entrar al temple. N'estava tot envaït de respecte i acolloniment. Ara va veure rere la sotana pudent del capellà, una

noia tan angèlica, collons, s'hi atansà com ara pres, com se'n diu, posseït. Volia besar, al vitrall de l'església, la imatge escleta d'una noieta virginal…, i el vidre cedí i el cap se li enfonsà, i llavors el cos sencer li esbotzà el vidre, i s'estimbà al carrer on s'escarxofà com una botifarra aixafada pel peu merda-envescat d'un elefant.

Cristianisme: —És a dir, el feixisme més al·lucinat, excedit, dut als cels. El feixista és el qui vol quedar-se sol, la seua "raó" pollosa i xereca, arnada i escarransida, l'única imperant. Diu el cristià (ho "creu", ho ha de "creure" per puta dogma): "—Sóc el millor; al paradís, hi visc guaitant déu una eternitat, dementre que tothom altri — els "separatistes", els "vermells", els "maçons", els "jueus", els "andalusos", els "infractors, vils faedors de torts i pecats", els "miserables…", collons, això rai, tothom altri en general — ara es va rostint als orcs — i per sempre de sempre-sempre sempre, vós!

Crim: —És tot allò (fet i no fet) per què no saps esquitllar-te'n; tot allò per què els merdosos repressors t'enxampen. [És oficial: Si doncs no t'enxampen (facis el que facis) tampoc no és crim.]

Malalt, o sia, dolent. Dolent, o sia, malalt: —"Sempre ho he dit." I tampoc se'n desdiu en Nietzsche. Això fa, si fa no fa: —Tot i que el cristianisme i el budisme són nihilismes, si més no el budisme sap tocar de peus a terra. Ha tramès a can pistraus el corruptor concepte de "déu". I no "es baralla contra el pecat" [concepte absolutament feixista i prou], es "baralla contra el sofriment". A l'inrevés del nihilisme embrutidor dels cristians, el dels budistes és higiènic. El budista no es fot nerviós amb el sac de mastegots que és el cos, que, només pel fet de viure, rep per tots cantons; el budista no "prega", no es "rebaixa", no "s'agenolla", no s'acolloneix, no "fa penitència", no s'autoflagel·la, no és cap fantasiós "esclau", ni cal que el "redimeixin", ni "regracia" cap il·lusori torturaire molt alt, ni menys balafia l'estona autoenganyant-se com cap tros de bleda a mig podrir; no ha de "creure's" cap dogma ni cap altra falòrnia repressora bavejada pels quatre faldilletes datspelcul de servei, les quatre donetes buides molt emmedallades i entorxaterades i decorades en uniformes molt marcials i carrinclons de guerres molt necessàries per la part del cul. El budista només va contra el patiment. Tot sacrifici no treu cap a res; tot sacrifici innecessari és massa ridícul per a ningú amb dos dits de seny, irrisori, un pet esclatallós enmig de la perorata, l'arenga, el sermó. Per definició: el qui pateix és el dolent. El dolent és el malvat, l'àvol. Com menys pateixes, més bo ets. I sa.

Join the army… Join the great international army of the dead!: —*Hail to all wars!*

06 Jun, 2006

"**Catalonia is not spain"...? Home, fotéssim pas; és evident!**

Ens hem de definir pel que som, no pas pel que no som; només qui no sap qui és del cert, es defineix negativament.

Ens cal afirmació, no pas negació. Tothom sap que ni som ni volem ésser *asspainers*. Qui voldria ésser merdanyol, el fàstic més repel×lent existent al món...?

-*Catalonia... asspain it ain't, of course!* Qui vol viure com un més dels cagallons vironers fent la mort-mort damunt aquella safarosa infecció molt anorreable...?

What the fuck is spain (or better spelled, asspain) anyway...? Apart from being a hideous ass-pain in the world, spain is just a graveolent cesspool where only fascist and opus-dei shit thrives..? Who wants to belong to such a rotten septic tank...?

Of course Catalonia is not asspain! Fuck, talk about self-evident!

Qui hi voldria pertànyer? Caldria ésser boig, pitjor que boig, psicòticament boig, perillosament boig, boig instantàniament esclafable — com cap massa verinós, boig, agressiu cucot molt fastigós...

Asspain és una fantasia del malson feixista, bassiot baciu de putrefacció estatissa on re sinó mort molt merdosa hi malsura.

Such a gangrenous cesspool, such a francoist diarrheic spew - asspain is a fascist fantasy, asspain is a nightmarish shithole.

Merdanyols fora: -Ens assisteix la raó i tenim al nostre cantó la força moral i física que porta la set per la llibertat - **la llibertat, bé últim**; l'opressor malparit i escarransit de cervell qui te la negués és odiat pel món sencer.

Així, tard o d'hora, pobre enemic opressor, salvatge invasor, lladre assassí…, com és de plànyer, sobre! L'enemic, doncs, atuït: carregat feixugament per la culpa d'ésser al cantó dels repressors i els avariciosos aprofitats, els lladres agressius qui asssalten la gent treballadora i de bé - dissortats enemics, pena que foten, ecs! El fàstic immens que fan pertot arreu, i sobretot a ells mateixos - llur dèria opressora mateixa els esfonsa, corruptes, podrits, sabent-se maleïts i malparits, i la part molt lletja del criminal. La consciència del lladre i de l'assassí els ofega en culpabilitat. Fotran goig, pobra gent!

Tothom guanyaria en dignitat bo i partint peres - i cascú anant llavors pel seu camí - i qui més hi guanyava fóra l'enemic mateix, pertot arreu al món considerat com el que és, un lladre famolenc i assassí, un franquista mesquí i sanguinari, un feixista rabiós tractant d'asfixiar, amb armes nazis, l'heroic poble català.

Hey, asspain doesn't exist - it never did other than as a repository of the putrefactive essences of fascism (and lately of the no less loathsome opusdeism).

Catalonia bypasses such stinking cesspool and deals with other free nations of Europe directly (som-hi, doncs: tractem directament amb les altres nacions lliures, sense fotre cap cas d'aquell mesquí espantall letalment esglaiat - *a virtual hell to avoid - a den of simple-minded fascist oppression, the Catalonians jump above, unscathed, never soiled, never attained, never stained.*

Afirmació: -No hi ha orgull més gros que de púguer ésser català...!

Això cal.

-Catalonia, a European country which above all craves its independence.

-Catalonia, always looking forward to full independence.

-Catalonia, a European country sure on its way to full independence.

-Catalonia, a European country deep in the process of finally kicking out its thieving enemies.

-Catalonia is Alacant, Lleida, Perpinyà, Maó!

-Catalonia is Eivissa, Morella, Andorra, l'Alguer!

-Catalonia is a great, vast, rich European country surrounding the Catalonian Sea!

---

01 Jun, 2006

Llur nom esdevingué llúpia a les orelles. ***(Els fofialittah xarrupacagallons.)***

Part ençà de la pus borda extremitat a la perifèria, puja, embolcallada en una bromeguera de llimacs apilotats en troca envitricollada, l'horda infeliç dels fofialittah.

Bo i enllestides algunes barroeres evolucions, envides investides amb cap significat ni un (amb prou feines, hò, gens necessàries); en acabat, oimés, d'espolsar-se perfuntòriament de bigarrades polsegueres (de què fuges per ço de no infectar-te'n), cada camí que els distingeixes, has de brufar, viltenir-los i confessar-te que, per poc que durin, duraran massa.

Viure'n colgat, no és pas re que a ningú alti. Alguns i tot estossegueu proverbialment, com ara envescats de pertinaç brutícia: —*Amb tovallola aitan xopa com la d'abans (i amb la mateixa sangassa), no hi ha perill que tampoc puguis eixugar-te-n'hi gaire*.

Aquell jorn, grofolludament sorollosos, es reunien a la plaça mestra. Llavors, amb insegura solemnitat, tombaven símbols caducs — i encontinent incontinentment en replantaven, anacrònicament, de si fa no fot. (Tots els descreguts a les foscors brandàvem lleument les testes pruents i deiem que amb allò prou fotríem goig, i que, com sempre, desencant era l'únic saïm que ens amania les escardalenques carns.)

Ziggurat avall, s'estimbava lentament, gitat daltabaix de la terrassa més enlairada, esvorant-ne amb terrabastall totes les inferiors, un bell cavall lluent i atroç — gairebé la imatge d'un déu just i despietat.

Insalvable cavall atramentari, qui, plorant i suant sang de petroli, rodes a tomballons, ultratjosament ensobinat, cama ací cama allà, adornat penya-segat avall, enfremunant-te a petris plors davant els ulls astoradament alzinats de tothom; feixugament ens espeteguen part les vores i ens n'amaguem a plecs de sines per ço de fotre'n en acabat relíquies llegendàries. Altrament, com t'adoràvem…? Força pigrament, sovint ni sense veure't. I ara…? Glaçats en la fascinació de la sensacional deixesa (ascensió cap per avall, demostració divinal aitan vàlida com l'altra, com hi ha Re).

Ni l'agilitat llegendària dels millors atletes, ni l'envejable impuls esbojarrat dels més agosarats, tampoc no són capaces de servar-te, amb tendons tesos i llaços hàbils, amb cordes fetes sobtades xarxes enjòlites, quan, de trànsit, ni ens reconeixes, rebujant-nos encara els indecisos tentacles d'una altra desencertada amor.

Per terra s'estavellava en escruix (sac esvinçat) l'ídol altiu. Ossos d'estàtua, pedruscall de carall, s'esbarriaven pertot. Durant aquell instant de màxima tristor, llurs capatassos feien tifament cap. De poc que la desenbadocada purrialla no els apedregàvem a mort allí mateix. Al cap d'una altra nerviosa amenaça de part dels eriçats guardacossos, un fàstic malencònic ens féu desistir-hi; els jaquíem anar amb ressentida dejecció.

"Pse. A ops de què?" Escopinàvem: "—Banda d'arroplegats!"

(...)

Es veu que la guàrdia pretoriana del faraó els havia llogats: mercenaris a bon mercat per a les faenes més brutes.

No els veieu? Es passegen per la vila d'On (que encara d'altres forasters apellen Heliòpolis) com ara si els en pertangués tot el dret. S'hi troben com els íncoles: "Aquest es l'indret que somiàrem. Ja assaonat per la sang dels qui aritjolem. Antiguerades colgades, ni pensar-hi cal. Debades ens hi capficàvem. Món enfonsat el llur — quan el

que compta és el dels *hegemònics* qui ens paguen.

“—Ah, i n’heu guipades les dones que pintadotes, i els xanxosos habitants — llur desvagament general? Paradís buròcrata, únic tangible, a l’abast, ja us dic! Sobretot (no fa?) *descogotcitzem-nos*. *Descogotcitzem-nos* a pas isnell, amb tres esgarrapades: fet!”

Ex-esguerrats bares, venuts! Venuts, repetirem! Redhibim-los, per defectuosos, mancats, bords, lloques per dins!

Ara adquirien una fe orba, ves per on. Convertits de cop i de volta. Ah, ensumen, i se’n maregen, les honors, les llausangeries, les mandrositats... S’arrepapen al centre tan calmós; ja s’aesmen tranquil·lament baldant-s’hi, si més no parant-se, perpetus, hamaques perfumades, envides gronxades pels embogits sotracs que, de les ressonants convulsions dels marges llunyedans, pessigollegen les indiferents pestanyes d’aquest ull d’huracà d’imperi.

S’hi entusiasmen tant, amb l’agoludam que els desvetlla aitantes de possibilitats a la vora, sufoquen totalment la poca capacitat de discriminació que encara desaven, sí que, com és patent, immediatament, entre *hegemònics*, què fan? Ens esdevenen *ultra-hegemònics* incomparablement més irrisoris.

(...)

Com en gemegava cabalment el malpenedit Neferru Carnest, re-traït pels seus companys de traïments, abans de perir al capdavall creuclavat cap per avall: “Pel cap baix, llur captinença general evoca les forces més mòrbides de la reacció. El desfici, tornem-hi: l’agoludam amb què empaiten un passat mític d’edèn d’allò més ximplet (on tothora és Sol-ixent, ço és, Re-ixent. Capiu?... *Incessant Insobrable Reeixida*, per on per aventura xicarrons arcaïtzants viuen en avial harmonia, cadascú encasellat per sempre pus dins el seu sempitern crestall d’inamovible jerarquia, amb les obedients entelèquies de bísties, i les modèliques projeccions d’espècies heteròclites de matèria — com ara roques, abres, fumegueres, astres, caixots d’aromàtica mesquita fins i tot, i especialment meteors — totes privades de cap mena d’albir, i nogensmenys expressives d’allò més, àdhuc enraonadores, investides de poders màgics coadjuvadors i sovint decisius...), aqueixa dèria intractable els pinta, per força, força lletjament, del tot tocats del carbassó. Fumbrem..., fumbrem goig. Reaccionaris, oi? I tant.

“—Guaiteu-vos quin fàstic. Immersa en els efluvis mefítics de la superstició sempre perniciosa, aqueixa vostra és la típica reacció, la qual, encara avui, com tostemps, fa l’abat de les èpoques més desumflades, de les edats, ja dic, orfes d’herois o si més no de gent invomitada, ah, llasses, o com també digué l’escald: *Ah, terra de brivalls i volpells, si els prudents, ambtant, badar rai!*”

Neferru Carnest, les flames de la creu encesa l’acabaven de rostir. Eixexpirava amb un buf de descans. Llavors, és clar, un altre prim extremunciat qui tenia part devora també assenteix, amb els peus aplaudeix: “Ens prens les llums, àdhuc les dels projectors, lladre excel·lent.”

(...)

Piràmide blanca avall, el gran apostoli, ben tou i esturmassat per allò que encara penja de reial família (ecs!), beneeix la turba d’apòstols de la ignorància i de la dedició, ara justament que es vessaven cap a tractar d’engalipar les altres tribus lliurepensants dels més llunyans cantons.

“Però molts hi romanem, i a tots ops hi hem de criar església!” Llagoteja papissotament un gran orellut.

Llur bava ofèn, ja us ho diré, els caigueren totes les dentetes, llur alè put al Xaró. Així i tot, llavors com ara, fal·leres com les llurs mantenen i entretenen cínics espietes i furtius entretrencadors, ep, menes de cagallons restrenyuts ací i allà on fan la viu-viu tota llei d’infiltrats, sense oblidar (més fètidament esponerosos), els venuts qui compraren, enormement banaus, monçònegues de *conqueridor*... Ara, aqueixos (i això a bescanvi únicament del servei, també degudament esbombat, d’algunes feinetes immundes), per a començar, els poderosos els atorgaven permís públic per a allotjar-se a cataus emfemtats de temples, per ço que hi prediquessin, i, per poc que en sabessin, repetissin, sense atipar-se’n, variacions de certes confessions enregistrades d’esquitllèbit no pas part d’ontocom, ans part de certs confessionaris, racons de columna, escamnadors de capella i fins i tot sitja de turment... Així feren carrera. Després, una mica més tard, envist llur proficència, hom ja els triava perquè

poblessin, densament rai, tots els tribunals de la inquisició.

“Què és ara aqueixa fressa espaordidora que davalla dels turons part deçà el dormitori dels morts? Ens enterrarà tots al nostre solc merdós!” S’esfereïa algun pardal amb pepida, esparracat fidel.

“Re.” Contestaven, amb un filet de veu enverinadorament melós. “—És que avui allà dalt hi pelen carnestoltes. Sabeu?…” I esbiaxadorament els esperonaven a, ben vilment, apostatar.

“Mor, cavà? Hò, que mori! Abuixim-lo’n: mor, podrit, mor! Tots t’havíem jurada tírria vitalícia. Mesquinot sense seny, bah. A les ufanoses pastures de la teua veterana pàtria, on fins llavors anares fent si fa no fa insubornat i forro, de sobte t’estimaves més, per pega vanitat, les enfebrides fades emocions de la pseudocelebritat fugaç.

“—I emigraves cap on tot és sec, impropi, cric i mensypreable. T’hi lleixaven (escarnint-se-te’n part darrere) obrir oficina. Número cent. Tots t’hi coneixem l’adreça repugnant — no ens hi atansaríem pas.

“—En acabat, d’ençà d’aquest primer rebuf, il·lús, iniciaves de girar cap a determinades direccions la cara teua de fava corcada — i ens n’arribava el baf tan impaïblement pudent mentre tractaves de regular, és a dir, legislar (!), damunt els qui encara apellaves (insult mortífer, imperdonable entre tots) germans.

“—Dolç com ensabatador acollonit, et sentíem, Caïm Anupipota. Ens enunciaves, massa sibil·lí: *Antelm, ai, fill, això d’ésser del munt, ai, del túmul central... Si et dóna de debonet opcions. Ui, vulguis saber! I quines vistes, tu!*

“—I ara, guaiteu-vos voltats. Galdosos resultats. Molt exacerbadora opressió. Tombes, sepulcres, fosses de genocidi... Pertot.

“—No li’n ploreu pas l’execució, tan merescuda. Abuixiu-lo’n: fuig! Paga ara amb un cap esberlat orcament per una clava (oh que fos amb esmolades esberles de les costelles nostres que durant el teu temps abassegares!) la teua glòria tan efímera. Et vèiem la trampeta, les patotes. Els teus mateixos *protectors*, comprovant-te ja inútil, onerós i tot — un altre consumidor gorrista i prou — t’engeguen. Enmig d’una riota, novament sentenciaven: *Així et corrompos ràpid!* Sina endins, t’han catapultades les gerretes cafides de serps virulents. Magnífica metàfora, si doncs no comentari. I ara què fan?... Divertits, t’escurcen o t’estireganyen la ranera. I doncs: aré, apa!”

(...)

Cal consignar que abans d’eixa revolucioneta de bot-i-fora, juliol proppassat mateix, entre els clients més regulars de la cantina, hi trobàveu igualment qualque xarrupacagallons malaconsellat.

Molt més a prop, entre coma i coma suau de jardinet, frígids, lleugerament eruginosos, aristòcrates s’esgambiaven flascament, bo i jugant a la pilota vironera (de carn).

“Llença, llença! / Ai, no l’hi llencis pas! / Guardessis-te-la! / Ca, meueta, meueta! / Atura’t, energúmena, estrebes, es veu, amb la barroeria, la vulgaritat, d’un gúmena, ha-ha-hà! / Tu ho deus saber!”

Llurs corquims, estampats si fa no fa pregonament per robes carrinclones i per pells escarransides, senescents, ja a mig momificar, mostren, si a l’atzar de qualque airet se’ls aixeca una faldilla, floridures esgarrifoses que els prosperen part damunt fenelles tortes de llavis tots botits amb pus.

Allà, entre la classe dels feiners, quan els fabres discutien d’afers del treball, podies copsar-ne sempre una parella que romanien a l’anhelós aguait. Llavors, vingués molla a tomb (sovint ni això; sense venir-ne gens), de sobte: “Ací érem, ací som; ací us volíem, manels!”

I, zelosament i envanida, començaven de col·locar en la conversa tot d’apartats foscs i banals del codi militar, especialment aquells dels quals les més greus implicacions podien deduir-se’n. Bon pic establert l’ambient d’enverinament general, procedien aleshores a tractar de fer acòlits per a llur moviment suposadament herètic, i tanmateix tan espoliador i centralitzat com el dels corrents opressors al pòndol.

Cap ençà, al pradet d'esbarjo de can cernut i recolat, si caic no caic, fan continent de rabejar-s'hi els primparats manadors, proveïts providencialment, gairebé pertot arreu, de (cada jorn més) llavis suculents, que demanen, orfes, ja ho he dit, besos. Abans (vull dir, molt més ça enrere, òlim) també els fofialittah xarrupacagallons (quòndam Xerrameques, quòndam Mafiones, quòndam Sotamanes...), òlim prou que se n'haguessin encarregat, car ningú al món conegut com ells, d'extraordinaris llepacrestes i raspalladors. Ara, però, part d'aquest cantó de societat (ah, llassos, i tot i per aitan vius com es tenien), de viu no en roman cap.

De primer, hom se'ls guaità arribar amb un enuig comprensible, una inquietud justificada, com qui s'esguarda molt desagradables intrusos travessar, impúdicament i *cogotça*, els termes exactes de qualque nostre predi immemorial que ha sentits els trepigs, encaixades les petjades, marcades les peuades, i doncs, perpetuats els (petro-, jero-) glifs, críptics i casuals, i ara, al capdavall, perfectament escaients, ideals, de tots els nostres avantpassats, llegendaris i colts, sempre, això sí, comcalerets, si doncs no àdhuc paradigmàtics.

Així, part de taverna insalubre, les pus de les vegades, entre les serradures xopes i pudents d'esperits-de-vins, de sangs, de pixats, de sospitoses secrecions..., els aprenents, amb manyocs de bruc eixut, escombraven, devers boques també desdentegadotes, escalabornades i llefiscoses d'embornals sedecs, tot un malendreç de menats (ço és, collarets amb grans de vidre bo i duts múrriament tirats cap a l'esquena, els quals es veu que, a part de protegir-lo, palesaven la virior del portador, i supòs que en provocaven de continu el dubte i l'arramiment, l'ultracuidat enreveixinament davant qui hom percep com a la vençó votat...), de menats esbarriats, doncs, i encara (ves, tu, la collita d'un altre vespre), tot un pilot desdenyable d'altres amulets carallots que havien pertanguts al parell d'avorrits filòsofs de dos rals. Hi havien per allí bocins de plomes d'estruç de pedreria (es veu que significatives de justícia, de veritat, i de ximpleries balmades com aqueixes), plomes contra les quals els cors dels morts seran pesades, naturalment (oh, la gran pensada, bah!)... I tiges de papir amb el seu capollet encara, de vidre igualment o d'un altre mineral lluentet — volent dir em fa que, és clar: gerdor, jovenesa, vigoria, vitalitat... Solets ixents, d'or del de llauna, traient la tarota entre dues carenes, o natges, o mamelles de marfanta — és a dir (ai, divina!), la meravellosa representació que distingeix els crèduls creguts (els de l'ep, adés suara ha de tocar-nos!) dels qui no ressuscitaran, i llur cos de mòmia a mig podrir, mireu si sou desgraciats, tampoc no tornarà a fer el ruc per un món encara més ben llepat que no aquest... I, llavors, forques bastes de segador manxell amb què fins ara es pentinaven el cervellam... I, enaixí, xiquets, anar fent: noves pilotes d'eixarreïdes concrecions, bo i despenjades d'una bromarra de menyspreables supersticions totes malbarrejades amb les vanitats típiques de l'home sense fonaments — rucadetes fet i fet mirades, bàrbarament, com a heretges, ja ho he dit, de part de l'església establerta, la qual, naturalment, per comptes d'això, proclama i obliga a obeir les rucades més enigmàtiques, i sobretot ortodoxes, que ella mateixa es barganya sense cap vergonya a anar segregant...

Els fabres ens hi arronsàvem d'espatlles: "Aqueixos llagotejant part d'allà dalt ja s'ho faran, que tampoc no hi arribem... Ara, aquests, qui els tenim a l'abast, i els altaria únicament de fer-nos bescanviar el mastegot a l'ull dret pel mastegot a l'ull esquerre..., garrotada!"

"—Enxampa-me'ls, tu! / Bufa'ls-hi, fort! / A la virulam! / I els hemicranis: Catacrac!"

De pilota a pilota. Part de cofoisme allerat i ben desat, als crestalls encatifats amb hortalisses, entre la classe de lleurívols o desvagats, ja us contava com els emprenya i els toca el voraviu encetat només d'ensumar púrria qui no perprovingui de llur propi cercle reduït... I com, llavors, aquella societat tan benuntada jeràrquicament es veia empudegada (temps de flagell, es veu, pitjor que el de llagosts), a cada costureta ultra-sensible, per basts nyic-i-nyacs.

"Oh, ja ens abelleix, ja, cobricelar les nostres comeses (no pas ni escarrassos ni saigs, eh? Car no ens semblen els noms prou finets). Ja ens està bé de procurar-hi — si són prou lluny, rai… — ara, quan s'atansen, uix!"

(Ací les tòfones saballoneres de llurs nassos i collonims, amb aitants d'escarafalls, s'escrostonaven força malament.) "—Home, vós, guaiteu-los ficar-se'ns barement pertot arreu. Ens envaeixen gairebé, que no?"

La catòlica catàstrofe delineada pels pròdroms insidiosos d'un horitzó malganós. Més tard (bo i preses per esca de més apegaloses cerimònies algunes admirables col·lisions de dates celebrívoles), els fou nogensmenys permesa una assistència silenciosa i nominal, bé prou, és clar, que enfonyats al cul d'un racó part defora de les tanques, ben lluny dels pal·lis. "—Que no ens calgués d'ensumar-los pas!"

Això no contrastant, a poc a poc, com hagués estat assenyat de maliciar-se, bo i arrossegant-se i serpentejant sempre devers la llum del sacrifici espectacular, atenyeren les primeres cantonades del clos místic, i llavors sí que... Bon pic tombaren, carotes endins, les arestes, no hi havia déu que els anés a aturar. L'agoludam quan van veure les meravelles del tresor eclesiàstic!...

Llur captinença tot de sobte esdevingué aleshores aitan fastigosament canina... (Allò que tenien, p. ex., de ficar-se a passar la llenguassa per les trajectòries dibuixades, les rutes ridícules dels principals, que cap brossa ni caguerada d'hipopòtam no anés llavors, al bell mig de la missa, a travar-los gens.) Ben tost ja els deien d'acostar-se a la taula i tot. Sense por, tu. I pot-se-fer en acabat que, jorns de gresca relativa i bona jeia a lloure, els convidessin igualment d'asseure's darrere els primers bancs, a arramassar-hi per aventura xerris i goteigs de vàlua — caramelloses esllavissades de reials posteriors...

"I quan els deixarem xarrupar rígids arrets?... / Aviat, aviat, ves que me'n vingui cap ni un, hi-hi-hí!" Comentaven displicentment, i fleumament platxeriosos, alguns dels insignes juganers...

Caquistòcrates tot d'una xenòmans; sotsrients com satanassets de secà, eixexistencialitzaven: "—*Pudenda origo*, novament, fillets, fillets: Torneu-tornem a l'origen, secret de tot progrés en política (per a millor saltar cal recular, ha-hà) — sempre al joc estratègic de culs, conys i collonades; oidà, nois, que bé que us ho mastegueu, açò!"

Part de solc proletari, parlàvem de fonaments (manca de). Amb quins, si doncs no, no ens volien engiponar la parella infeliç de maldisfressats xarrupacagallons?... Tot era, ben mirat, el mateix suquet repugnant amb què els altres ens tenen ben fregits — l'únic que n'estrafeien era el nom; i a tot arreu hi afegien desvergonyidament l'apel·latiu *avençat*. Voleu re que faci més pudor de parany?... Sí, tu, posa-hi: totalitarisme avençat, centralisme avençat, opressió, explotació, avençades, oi? A qui volen enbrellar amb aquells curiosos canemassos llurs, tots apedaçats a jova, tat?...

Conjuminacions precàries de bruixot embriac o tocat del bolet, grollers encanteris a betzef, t'hi adorms. Tret que, de trast en trast, t'espeteguen ans t'ixen de trascantó amb dogmes de dinosaure esclero-encarcarussat... I, per enllestir, cavà? El caramull, tu: aquella fidemon de les discordances esgargamellenques que fan xauxinar abominablement alhora, amb aquell cuinat safarós on emboteixen les porqueries de la *pàtria*, el *destí*, la *raça*, la *salvació*, el *capital*, la (agafeu-vos!) *solidaritat*, l'*egoisme d'alguns i llur regionalisme*, aitan diferent del molt sa *nacionalisme*, que ells us *avencen* fins al paroxisme del gustet!

Me'n record que els dèiem *caníbals*, alguns gisclant i tot, car, farts, el màxim que volíem llavors, en aquella avinentesa si fa no fa propícia, era, amb el merescut descans, menjar, beure, ficar, treure, pendre faceciosament els encanteris amb què ens apedregaven de normal i desmuntar-ne el cantó divertit, cançó popular, com ara allò de: *Pangi lingüini gloriosus (menja llengüeta de la na Glòria), miserere ora pro nobis (tret, és clar, que hi ragi fòbia), pàter superni lúminis (al wàter presa: la Síndromis!)...*

Bo — i, en canvi, ells (de qui n'haguérem signada, sense tornar-hi a pensar, l'eterna nul·libicitat), ubics i poixèvols com ells sols. Enaixí que els engegàvem, ja ho he dit: "Vés xerrant, tu, desumfla't pels descosits entrò que siguis mort. / Ara ens faries tocar taüts etiòpics i tot. Maniobres secretívoles, rai, oi? Ajuts del futur enemic sotmès — ai, punyetera, si en saps! / Només perquè poguessis fer-te amb el tronet, eh, tronat Smerdis Cambisses?"

"—O tu, Mnesimec Narthithot, et penses que no et coneixem? Microbi d'aspirant a ministre de la guerra; amb quina baioneta ens donaràs pel sés, infecció? Amb una de força *avençada*, ens jugaríem!"

"—Au, bah, nois, prou romanços, claveguera avall!"

"—Fuig, torna-te'n a casa teua amb la cua entre els palters. O millor, emprenya'ns gaire més i et fem la pell!"

"—Agafeu-me'l, agafeu-me'l!"

(...)

Ara era evident que la dictadura faraònica tot just si feia la viu-viu. En l'enteniment amalgamat del poble *xaropropulsat*, allò ja valia — *encara prou podem, oi, tu?*. Què més voldrien. Com a perfectament representatiu d'un d'aquells (em fa que inexistents) períodes *sense història*, somorts, beneits de pau i de prosperitat, l'actual també ens tenia gairebé tothom ben endormiscadets.

"—I més en caiguessin, vós."

"Quant a la *prosperitat*, la veritat és que, mancats de noves fiables, no teníem cap punt de comparació o de referència envers l'abans o àdhuc els contemporanis veïns. Ara, aquella aitan refilada pseudopau, també, certament, poc hauria durada si doncs no l'haguessin estintolada amb monçònegues a doll.

Fins llavors havia depesa d'aquests dos factors si fa no fa encreuats:

a) És clar, l'eficiència de la repressió — és a dir, la crueltat sense contemplacions dels cans cerbers de l'estat (per definició *estadístic*, i doncs propietari de totes les dades) contra els mil·lenaristes d'influència hititoide, i llavors contra els agermanats nubis per baix o circassians per dalt, infiltrats aitant l'un com l'altre entre els esclaus, els armats, els paletes i, en fi, la resta dels pallassos, partidaris en general d'un federalisme ample...,

i b) El *seny* demostrat, ja en aquella reculada saó — i això des del bell començament de llur catalogament o capbrevamenta com a assumits eixexistents (de fet, més aviat inventats; i llavors, a sobre, declarats d'estranquis, com a premi a llur percebuda innocuïtat, l'única *oposició* civilitzada, possible, tot i que remota rai, és clar) — el *seny* demostrat, doncs, pels molt llepaculencs fofialittah, els quals col·laboraren tothora amb aquell règim esclafador, fins al punt d'anar a confondre's, de mica en mica (llurs elements més de part de cap als serrells esvellegats de l'organització, i àdhuc, celadament, qualque nucleic si fa no fot prou bogal i malcollat), amb els escamots més fanàtics i tot d'eliminació de resistències — aitant les autèntiques com les empescades, com les somiades una nit de malpair... I això, naturalment, amb l'ull golut ficat a desfer-se definitivament (ni que fos a l'orba, fosca bestreta) dels competidors pensadament factibles, no fos cas que, bon pic arribat l'espontani *alliberament* del terròs, encara no suquessin *en exclusiva*, si doncs no en concubinatge polític de salvació *imperial* amb els usurpaires d'ara. Ara, això sí, sense l'*anarquia* i els *desmembraments* portats pels qui ni a oposició no els és llegut d'enfilar-se.

Un alliberament, també, que (enraonem-ne!)..., que mai no podrà ésser de debò aital sinó al capdavall d'una certa aferrissada i desgastadora lluita, car, com és prou sabut, allò altre repugnant que obtens per degenerescència natural, vejam: val la pena fet i fet d'enllordar-s'hi, ja no dic la voluntat, però les mans…? I, ep, amb el perill segur de virulentment envescar-t'hi i d'acabar corcant-t'hi també mercès a l'íntim, obscè, contacte!

Amb açò, ja ho sabeu (com abans ho sapiguérem, i ens aparellàrem a ficar-hi remei, mes no pas així tost ni així prou cuitosament, ah, llas, com al capdavall fos hagut ops).

Per esters, ells, què?... Desgraciats, rai. El que s'esdevingué aleshores fou que ni a aquell braç tan precari, asclat pertot arreu, del monument eqüestre al robot Talòs Me-Met, no foren capaços de romandre-hi aferrats prou de temps que encara tot plegat no se'ls esbaldregava de per ell mateix, solet-solet.

Tot fou que, ja a mitjans de març, en esdevinença de la turbulent celebració del darrer triomf hipotètic (la fórmula consuetudinària per a aquelles desconfites era, ja ho he dit: *victòria moral*)..., en acabat que, en provada cerimònia, amb èfods de vint-i-un botons, els fecials i d'altres èfors fecals haguessin recollits els gran condons de les despulles de les serps sagrades entre les espinavesses i vidalbes, i llavors les duguessin per barret, entre cantúries virginals (allí hi comptàrem la ben comuna barjaula Solveig, la multi-vídua Khagarre i la pluri-*màrtir* Putifarre), pertot arreu, en ofrena esotèrica a llur parinyoli En Re, per tal que es dignés aleshores a no renegar pas dels de baix, i sobretot del lluït Encarnat..., justament quan, escorrençadament, el bategós pinyol d'aquella grandiosa processó s'aturava (ponderativament rai), prop, davant una piràmide a mig perbastir..., els desorientats esclaus de la qual eren, ras i impromptu, obligats d'aplaudir amb mans mortereres, compactes, i, ensems, de victorejar part de per allí, a carcabòs deslloriqat..., s'esqueia que un altre majoral, també amb boja set de fama, tingués allavòrens la crucial pensada (alhora que, rioleret i efectiu, saludava, braç trempat, tot arrogant) d'estimbar, bo i burxant d'amagatotis, amb la virolla d'un virató del seu buirac ornamental de reglament, un culàs darrere l'altre entre el rengle d'esborneiats oferts..., oi que m'enteneu? D'aviar-ne daltabaix, així, doncs, obrer per obrer, reng rere reng,

per ço que per aventura l’emperador, distret, mes atret pel curiós enderroc serialitzat, es plagués d’aixecar el feble, escarit, caparró, feixugament pskhentat, i al capdavall hi fixés les ulleres de ruc — ara, les fixés on…? Damunt el capatàs heroic i bempensant, és clar.

Per a això també, a ops que fos ell especialment l’objecte cobejat del pelut llambrec, amb cada cos que tombava, etzibava, a crits, gammes mèliques, i llavors encara mel·líflues, enfitadores, *variants*...

(En un reguitzell esfilagarsat, oi, estellós i escardalenc, afuat, tret d’on de per bolla es trencava i es tornava ronc, ca…? Afuat, us n’adoneu? Afuat, doncs. Per a més contracop destarotador: esprimatxadament esbavissat justament tot al llarg de la davallada de l’esglaiat de torn — la qual ensobinada, doncs, tot i que es descabdellava força ivarçosament, la cançoneta era vijares que reeixia d’estireganyar un si és no és quelcom.)

…*variants*, dèiem, dels mots, fet i fet, que ací es persegueixen: “Ei! Cap custodi no m’és més íntim ni cap conjugi més junyidor que la lleial cobejança que em duu a reüllpendre’m del meu rei Sol aitan bell!... Mon flatós esperit corr a embessonar-se-li, a ésser u amb l’aura, que, pletòrica i atmosfèrica, el xucla i xucla amunt: orbe i esfera perspicus, totperceptors, del cel!... Esvalotem-nos, ungits, a esdevindre de seguida, bo i estavellats damunt d’aqueixa precisa terra, glifs providencialment adients, mistagògics, desllorigadors... I àdhuc, petrificats, d’empertostemps ja erectes, cascú una estela proferta a la seua glòria i al seu secret, ací baix, ei, part d’aqueix tocom desèrtic, desavinent, sota l’ull totsotjador del Solell, Solell, Solell!…”

Ací, si fa no fa part de ras, ell que sí aclofadet dalt d’una altra carrossa, immediatament darrere, ben escaientment, d’aquella que hom emprava ara i adés (i sobretot, ves, quan na Natura en grunyia amb un cert excés) per a comuna reial (entès latament, ca?), el president de la secta dels fofialittah (amb, i entre, les corresponents cambres alta, mitjana, baixa i eixexcusada) s’esqueia, naturalment, d’acompanyar, tot just a tir de ceptre al meló, doncs, aquell altre alt monarca catorzè — sobirà de nom, mes pigmeu de gràcia, d’allò pus deturpat d’aspecte, i totalment esquarteradot de seny.

Es veu que, per aventura ressentit, l’organitzador de la comitiva havia disposat: “Aquests esmenafineses amb què ens vèiem abassegadorament visitats, sabeu què? Fiqueu-me’ls el domicili ben a tocar de mà de canfelip, no fos cas que, ficats a necessitar, tots plegats no anéssim a necessitar-ne un cop... de mà (i no cal dir llur llengua, mare de Re, tornem-hi: *de quina gracieta, quina verba, maredéu, no són doncs posseïdors!*).

“—Hò, car, fet i fet, cal reconèixer que són uns adobavessades de qualitat arxidemostrada; roplegaven xerri i cagarrines de la germana bellugona, tòtila, del faraó (ambdós vitalicis en l’eternitat!) amb pincetes i estoigs i tot... Ara (mireu si és gros, ells també, bons altres, probrissons), allò que (encara que això sí, eh?, en pròpia representació i prou!), doncs, allò que, bo i proferint-les com a joies d’allò més rar i vetes consagrades de propietats teopnèustiques, en acabat volguessin anar a encolomar la... solemne producció de la germana al mercat internacional, i, és clar, la gent gens polida d’ultrafrontera, ultra tip de riure-se’ls-en al nas, que això ja els convé, ja fotien continent d’abandonar-se a una perillosa pèrdua de respecte, la qual ens afectava directament per incauta propesa, proximitat (i aqueixa és una que aqueixos ximples bec-grocs de xarrupacagallons encara ens deuen, eh?, així que aneu apuntant...), allò, allò també (parleu d’aprofitar el règim anterior!), allò ja era començar a passar una miqueta de mida, àdhuc per a aquella gent, jotdic, no fa…?’’

Tant se val. En veure, doncs, d’ençà de la seua molt privilegiada carrossa, Smerdis Cambisses (el president i alhora aprenent de faraó), aquella pluja de cossos, lleu desintegrats, xemicadament duts als catorze mil punts cardinals, penjava per un moment la fúria venàtica (car era aparent que caçava de continu esfereïdors fosfès i mosquejava com un mico), i es ficava a consultar tot un tou qui-sap-lo distingit d’herois del seu partit tribal, amb noms de títols fictes, d’allò més llargueruts, sonats, lleigs i tabolls, ara..., i, al capdavall, decidien, si fa no fa a una, que l’instant era arribat, envist l’ocasió, de plevir-se’n a lloure, i d’aviar, doncs, alguna bona campanada..., que calia (sempre esquerdes endintre, ells, com escarbats, ja ho he dit), calia, de totes totes, donar la pròpia endreça a la transitòria descordada del canemàs *situàtic*, establert, per tal d’encabir-s’hi millor ans d’endur-se el pernil, ves per poc que pogués fer-se, de la redistribució de figures, de figurants i encara de papers subsidiaris, la qual (ran d’aquesta *situació-límit*) per força havia de prendre lloc encontinent...

Instruïa: “El nostre mot confabulat de repulsiva demagògia?... Ei, que sigui aquesta vegada: *el canvi!*... Ves, que és com dir, però en més bonic: *la perversió*. Ens mullarem el cul a tot nil i hi emprarem la nova fórmula enigmàtica

del bateig: *Pel riu Material / tota matèria hi raja*. Giqueu-me fer. Tost, veureu... Haurà estada una maniobra mestrívola. Quan (massa tard!) ens retrauran: aitant com l'esbombàveu, on collons és…? Quin canvi heu aportat…? Respondrem, amples com Re: *mani, com, i quin canvi!* No us en recordeu pas que abans tot riu es deia nil i ara fins el Nil es diu Material? Doncs acaneu canvi de nom, manels! Després direu!...

"—Fóra idoni seguidament que fóssim capaços d'atacar aquesta altra font d'injustícia. Quatre ucassos, i que tot invertit esdevingui dret; tot dret, invertit. Eu, no pas que pensem plantar les piràmides pinacle amunt, amb el cul de la base enlaire, feina tídriem, tret que... És clar! De tot suport en diem *vèrtex sobirà*; de tot àpex, *pla jussà*. Magnífic, magnífic... Quina altra ens n'empescaríem? Sense eixexagerar, tat? Uns quants de conceptes-clau ben acuradament escollits. Ara, gran canvi, això sí, a fe de Re!"

No se'ls podia pas esprovar que no haguessin estudiada mica de ciència política de la de debò. Nits-Xe Foucalderru, el tèrbol teòric, havia deixat jeroglificat, pel traç gros, que: *Les lleis, això rai. Menes de tupins neutres i mal·leables — tot rai t'hi cap. La història pertany als qui se'n saben emparar i traure-se'n de sobre els propietaris, bo i disfressant-se'n. Llavors, agafant-los, eixevessant-los com mitjons, ço és, evaginant-los, hom hi cuina eixexactament el mateix que hi cuinaven els primers opressors — el mateix..., tret que tot és el contrari, car ara tot va a l'inrevés, ca?... Meravellós*.

Bé. Vall dels reis envant, s'ha atansada cap als sospitosos caiguts l'ambaixada d'en Smerdis i companyia. Han esguardat meticulosament girientorn i tornaven, gràcies a Re, sense ni un esgarrany. Recontaven allò que pus els cridava l'atenció: l'estrany forat que cadascun dels bolcats duia, inevitablement ben col·locat, a la guinea de cada cul de calçotets. Han observat, bons tècnics en sangs com són, de més a més, que la sang que hi rajava (per aquell estrip cuidable), era primerenca — efectivament, el seu grau d'eixarreïment en traïa l'avantatge (*oh, dubtós avantatge, sens dubte, president, això rai, concedit, tampoc no ens hem de barallar per aitan poc!*), i ve-t'ho aquí, aquests són els fets nus. Ara a treure'n l'entrellat.

"Fora, i ja us recomanarem qualsevol dia de punxa-sàrries, d'armat, de mestre o de capellà…!"

Eixexpulsats els missatgers, la plana major fofialittah s'hi trencava el cap. "—Ens ho hem d'estudiar, serens maquinadors, fins que en sapiguéssim escatir l'aplicació idònia, ja ho he dit." La xolla els començava de treure fum. Hom escandia, incansable: "—Ahà, ahà…", fins que espetegava un clatellot, i callava. Llavors…: "—Hum, hum…"

Al cap d'hores, deduïen, rabits, que: "—Ja hi som! El majoral burxava ramadet! Només ell, entre els armats part d'allà dalt, en té la prerrogativa. Altrament, si l'atiador era una altre, ell se'n doldria!"

Ja ho havien resolt, doncs. Vius que eren, no fa? I ara: els jocs estratègics, aquests rai — hi tenien la mà trencada.... Surten al carrer. Dissimulen. Treuen el nas una mica pertot. Es fan tat ací i allà. "—Tat, noi! Què? Com anem?"... Fan veure que encara no s'hi han empescat re. Cal distreure els recercadors de les tribus polítiques rivals. Ací a baix, tothom se n'admira, d'aquella calamarsa si fa no fa humana. Totes les capelletes preparen el mateix informe: allò era una altre miracle espontàniament perfet a honor del déu-Sol encarnat, és clar.

Ells, ambtant, tot és fer temps perquè a l'estimbaire d'allà amunt se li buidi l'aljava... Engeguen tabola. Com el qui no se n'adona, llur tartana fa via cap a la del faraó. "—Estem una mica pets, no ens en feu gaire cas. cavà…?"

"—I tu moixoni, minyó; amb els capellans que avies emmetzines les begudes dels qui, amb aquesta xafogor, merescudament sesten."

"—Home, ja ens perdonareu, és que som de mena panxacontents, petafaldilletes, festejadorets."

Quina exímia idea volien dur a la pràctica?... Cap que es cossoli en cap visió verament inspirada (ah, llas, hi travessava de ferm), no tingueu por. Re com ara plantar un roure a cada cul de mort per tal de tornar a portar el bosc al desert, per exemple. Mai no ens desempallegarem d'aquest *paradís* implevible, sorrut, insultant, bo per a ningú — llevat que fossis tísic o turista masoquista, ep...

Idò, re que valgui la pena, és clar. Només emprenyar, aritjolar, això procuren. Altrament (escolteu-vos-em,

xenologista qui ja ha dit, ací i enjondre, la part més gran del que calia), re.

(...)

Al capdavall, lloat fos Re, el perill de llau es llevava. S'eixextingia el doll betzol i violent de treballadors brevipennes, voladors sapastres d'allò més. Tothom respiràvem. El capatàs del buirac buit, que s'esperés, que ens era vijares que lleu sabria el que és rebre.

De mantinent, els dallonses (ara seriosos a, qui pus el fóra, campió) davallaven una altra vegada del carro i, destacats en delta irrevocable, s'enfilaven de jonollons devers el molt més bonic del rei-Sol.

(...)

Veure'ls fer el rèptil novament (literalment, vull dir)..., açò em duu a l'esment d'altres orígens... Eixexposaré que... Ben guanyat que s'ho tenien, ei. Cròniques fiables ho certifiquen: xarrupacagallons a xarrupacagallons, com bitlles ignares, agramàtiques, jatsia que ben ensinistrades, és clar, això prou — i doncs, esquera feta, en derg, pugnaços com cassigallosos, jafuts titelles — regimentadets rai — ai, els cagarrines — com babaus siurells, o ninots de firetes qui hom, ullfí, enderroca amb cairells atraçats d'allò pus reeixidament — esdevenien, fet i fet, una estesa de fanocs tanoques, d'estaquirots tombats...

El magí d'aqueixos minyons! Es projectaven ulls clucs en els mites més coents. S'havien cregudes fil per randa totes les falòrnies perifaraòniques... En conseqüència, què s'encaparraren a fer? S'enfilen, nocturns, al bell capdamunt de pagodes, i, ah, llas, s'hi avesen: els fan el pes, hò i tant. Bifis, desdentegats, pudents, aüquen: "Serem el nou hegemonisme i ningú restarà amb prou veu qui anc pugués residenciar-nos!"

Escaiguts els cinc sòlits embolismes: els cinc jorns epactals, durant els quals cal fer dissabte, corrien a llavar novament la raça. Gosaven esgargamellar-se a la llum del jorn. Fins que els en treien a sarcasmes, a cops de roc, amb espuntons i atzagaies...

"Desgraciats! Orgull, demència, impudència, falsedat i buit desdeny, on us han duts! / Donàreu la història per apresa. I tanmateix, ací som, ah, llassos! La història repetint-se, com és de llei."

"Qui se'n cura!" Musclejaven, bo i caient, foradats, a frec de mort.

"I vós qui sou?" Els demanen, simitarra a punt.

"Un aliat!" Responien, confiats, ai, envides amb prou estoneta abans del tall sec al coll.

Rialles i greix: "Un aliatge, més aviat. Hoc, mills hauries fer de dir-te'n mestalla, barreja, immunda d'allò més. Sempre fotent tard — destí d'albardà."

Lliçó malaprofitada: "—Prínceps, ministres, almiralls, sacerdots, àdhuc constructors i eunucs de serrall..., tothom qui pintés mica gaire, tots heu passats a saludar-los — amb tant d'agemoliment fastigós. (Sabeu cantar de peus, d'alè... Açò és quelcom que ens és palès...)

"—Per darrere llurs ulleres reixades, us han esguardats bo i somrient (mitja rialleta irònica, de molt displicent preeminència). De fet, us veuen, com aquell qui diu, també rere les brèndoles de la gàbia. En canvi, vosaltres, hi heu cregut llegir, encara un camí més, l'admiració, sisvol tàcita (com si també ells us pensessin: *ai, que graciosos!*), devers aquesta típica pompositat puixant vostra, aquest continu fotre-us, poixèvols, on ningú no us vol. Aquell llambrec despreocupat no us en suputava cor les carns. Car, ja de bon principi, sapiguéssiu re-vera que estàveu votats a l'escudella dels mossens tan instal·lats, per Re deseixarrelables.

"—Crèduls creguts, ja ho he dit. Ni balafiar esturments de tortura no fotrem. Per totes les columnes del Xaró, no valeu la pena ni per a punicions exemplars. Fòbics bufons calamitosos, calapetencs, feu cap bords com borbons, ai, mormons, cascú embolicat amb el papir d'embolicar del seu ridícul llibre d'Ibrahim, com una gallina plomada i quasi exsangüe (qui-sap-la passió, la rauxa, adesiara, però només per a capdeconyades inútils, sense gens

d’interès). Caldrà soflamar-vos una micoia el lanugen, i a córrer. Pudor de socarrim — vet ací tot l’infern al qual tindreu dret. Per comptes del xim-xim romanent a què, il·lusos, us vèieu ja plevits, una efímera eternitat de xup-xup. A trotxar s’ha dit, car... Pilota!

“—Pilota fóreu, sou, sereu. I els vostres ossos... per als brous de l’el·lidible pobrissalla autòctona, per a les goles bromegoses d’encara més mereixents canilles i cocodrilams. Au.”

(...)

Curial neguitós, insomne; per la xafogor, mig marejat: “Ara, però, tornem-hi, i consideréssim un pic aqueix encantador quadre camperol: coderc amb mates flairoses i moixons insectivorets.

“—Oi, re-vera, hom hi respira la calma, el repòs, la tèbia migdiadeta, hom s’hi aesma jagudet sense cabòries, amb cap ni un anticor aumon. Guatin, àdhuc un lleuger bellugueig s’hi lleva, un airecel que amoixa, gronxa i agombola quelcom d’indefinible: aquella beneitona, despreocupadeta, pau interna que anuncia el terme bendut de la feinarra quotidiana.

“—Ah, que som previsors! (Ens les sabem totes; no pas per re, ça enrere, ens untàrem de clergues diplomats. A cor-què-vols fruïm de sopes.) Suara reïficàvem la vostra ànima de càntir esquerdat en gallinota gairebé a punt d’olla, no fa? Doncs ara, ves per on, us transportem al lloc més escaient per a l’aviram — el camp idíl·lic, pastorívol, pagesívol, agrari, heliconi, bucòlic, ramader. Hauríeu fet malfet d’endenyar-vos per la nova condició que us proferíem tot de franc. El vostre silenci no ens hauria fet aitan culpables com, a tornajornals, el nostre us hauria comdemnat al silenci culpable (ai, quina angúnia!) de la ignorància mundial — mai esmentats en cap història, capiu?... Ara sembla que tot hagi estat perdonat, oi? Força fressa i gens d’endreça. Moltes de llufes i no gaires trons, cavà? La bufa del bou: airet rai.

“—I, enraonant de bous, tornem a la natura morta. Companya aranya, company escarbat, company viró... Per terra tot en viu, t’hi perpul·lulen ascles enfora i endins de tota cosa — escorça, roca, cuir, terròs... Fan com si t’hi esperaven, boques benllevents pertot, ganudament amatents. Com si ja t’haguessin tastat d’altres vegades — recorda-te’m: carn de la teua carn. Et coneixen tan íntimament — han estat part de tu, germà morent; ara seràs part d’ells, els coneixes ara? Sí: germans, germans tots — germana aranya, germà escarbat, germanet viró…”

(...)

Així són les migdiades de la cort, ves. Al petarrell del Sol, sota els tenderols de les tartanes, els millors coixinets de la màquina de l’estat (malaguanyada necessitat de respirar que tot ho engalaverna, engrunyoneix), tenim un son d’allò més tèrbol, torbat. Faraó i favorits — inclosos escribes i, és clar, clergues (car aquests, oi?, és conegut: no són àls sinó funcionaris com els altres, torrions i maniguets ben fins de l’engranatge *hegemònic*. L’oli despès i pesat que secreten, els qui menys se l’empassen són ells; llur missió: acollonir i intoxicar la gent perquè treballin i callin, obedients, productius, sense empudegar la resta dels mossens) — faraó i rodes complementàries, doncs, ja ho he dit, sovint la xafogor ens aparia, apariona, malsons entre flats i rots agres... Ve-t’ho aquí: l’agre, i el bou petaner, i... (per cirereta carregosa d’íncube panteixant), part de pel mig, els maleïts xarrupacagallons... Ara tot s’entén.

(...)

“En la cuid que quasi quietud divina, enadoncs.

“—La natura pareix que s’abandona a la molla llangor que empaita dolçament les ardors sufocades del feixuc matí agrest. Jornal ben suat, no digueu.

“—Car, tot i que, a l’hort, prop del pou, justament, pugui ésser deliciosa de llum suaueta i de vida bonhomiosa, és evident nogensmenys que aqueixa malagraïda planura avui també un Solell ens l’abrusava, flagrant, sense pietat, amb raigs dardats de pica-pica.

“—Allò era una torradora inhospitalària, barroera, on re cor els esquerps llauradors gosava tenir esme de ficar-s’hi,

que no fos, és clar, per força (ah, llassos pencadors, paciència; prou sabem que tampoc no tot és tothora cardar i riure!).

“—Fluixet; fluixet, amics; els acerbs majorals també són estirats enjús qualque ombra tamariua — travessaria que xerricant de valent de botella, força embotornats, per aventura escurant-se entredents amb virolles d’estralles i puntes de ganivets. Altrament, tot es tranquil·litzava, oi? Això és quelcom que cal afegir al plus de l’inventari. Sents, ca?... Benaurat silenci. Llevat de les cigales, cert; belleu, afuant-t’hi més, grills i llagosts, i, bon tros pus poixèvolament, tàvecs, rantells i, ai, virulents escamots de puces escabioses, matapolls de gran gruix, arreludes cuques garfiüdes de forat somàtic i tot. Ves, què hi farem. Tant se val, prou s’ho duu la vida al camp.

“—Consolacions, rai. Aitantost fareu horanona i, enallavors, en acabat de vencillar, amb càrritxs encetosos, un pilot de garbes més..., albíxeres, homenets, que us tocarà de tornar a jóc.

“—Llavòrens, som-hi. Aquí dalt, damunt nostre, en aqueix cel esclet que envides il·luminaran les darreres lluors del llostre moribund, a pleret han de balancejar-s’hi els núvols espellofats: ah, blanques voluptuoses pinzellades, panys distrets dels vestidets engalanadors dels deuets nocturns més primerencs!

“—Cap oreig menut, sotil, no ve a empipar els fullams dels figuerots centenaris on clapen també alguns dels xantres alats (ibis i voltors) qui cavalcaren vents diürns, molt més mascles, alhora que, un pèl més lluny, rere la calitja que s’espesseeix, amb llurs dents punxegudes escalabornades ràpidament amb quatre llepades de vori fosforescent, adips, xibeques, muricecs i vampirs comencen d’abuixir devers la lluna morta... Allèn encara, belleu llera envant, de puntetes, secretívoles, sanguinàries, creacions quimèriques (de les quals també en voldríem saber el nom), podem sentir-les malfiadament esmolar-se’ns-en, amb prou terrabastall: pinces, becs, membranes, crocs, tovors, ungles, esperons, botris, fiblons, xerracs, escàtils, assots, per arreu fiçances i panòplies més insòlites, tot de maleïts assortiments d’ofensiva, doncs — i cabalment, és clar, retractibilitats bares, verinoses, vulnerants, de què semblen posseir-ne, ai, un bé dracònic, del diable, pler.

“—Ni per a un remei (ni per a una set d’aigua, oi?), tampoc ni una rugueta no encetarà la pols d’aquest uadi buit que ací mateix ens pessigolleja els peus. A riba i riba, com rivals d’una batalla (ai, desmanegadament presents fins i tot enmig del llit!), adoneu-vos-en, si us plau, de l’estesa de cabres dels ramats que, entre ahir i avui, que hi degueren transmigrar (ah, cruel intuïció, esgarriada en un escorç salvatge de retops!), s’hi eixasfixiaven de set. Carronyaires, detrívors, estercoraires, sapròfits, encara hi són, bo i esmerçant-s’hi de valent, a treure’n força estella, upa, a tot estrop, i sense plànyer-nos la sorollada — cada farnat ha esdevingut un tiberi espectacular amb tot un malconjuminament de comensals bútxeres, ferests, nyèbits, destralers.

“—Les ombres s’estireganyussaran irrevocablement per les sorres intactes. Enlloc cap bri suculent no reïxia a prendre-hi peu. Espines i punxàries relluents, però, rai. Només (romball obscè que, llisquent, fa periclitar tot el paisatge), veiem retrúnyer-hi d’esbiaix (amb quina por que no ens esclatés tot de sobte i ens fes ploure damunt, clàstiques, les anatomies infeccioses de mant carnús saballoner!) l’ocasional feculència flatulent d’algun animalot fart, sangfòs: colpidores siluetes de debò impressionants. Boniquet, ca?

“—Ratlla del desert ençà, les blavors llunyedanes de les muntanyes ja es confondran, a hores de llavors, amb les fúnebres tenebrors d’alguns eriçats fullatges amics únicament de la nit. Pertot, enjòlites, micotoxines campen a llur alt. Fongs metzinosos a pler. I doncs, sentiu-nos eixavurir catastròficament. Ai, recony, cal convenir que prou deuen poder: és palès que la feracitat de les ossades els complau, se’ls adiu d’allò més, com un trabuquet. Ja ho he dit (atxum!), tot en formigueja, floridament. Els veig àdhuc pampalluguejar en el rabeig de llur punt culminant (una mica més, ai, i de saturació).

“—Fuig, les aspres saludables sentors de la nit benèfica, prou s’hauran de ben fotre, per avui. (Doneu-me aqueixa capa i un altre mocador de nas. Lliureu-me algun bon flascó d’olor...) Els fètids suquets de la delació remintolen i eixamoren, ara, ascles a través dels receptacles que varen traginar-los durant aitant de temps, dementre que encara eren d’aquest món; ara es coneix que les romanalles s’hi feien del tot malbé...

“—Home, és que tots aqueixos amuntegaments de fofialittah puden a matar, ja em perdonareu! L’atmosfera s’empedreeix amb els efluvis irrespirables de llur podridor... Ai, carall, fumbríem goig, no em direu pas ara que encara són pitjors (més poixèvols, emprenyadors, nyic-i-nyacs) morts que vius, tu, fóra final galdós, vessada, pa

d’hòsties, caramull!

“—Xst! Brogits suspectes, lívides lluïssors d’ossos inquiets, entrevinguts, perhabitats. Ulls! — pertot se n’estén, àvids, cobejosos, sedecs... Amb veuarres d’ennuec hem vists aitants de reus passar fragmentàriament per ull, gargamelles avall de feristeles..., ep, com és que allò no sembli ara fer-nos pas aitanta de gràcia com ens feia? Us en recordeu? Abandonàvem amb menyspreus i escarnufs els pusil·lànimes colgafocs i eixíem tots espatotxins, enrenouaires, pintats a l’engròs, hò i tant, com estàtues! Aqueixa (no pas les agafatoses cerimònies, més estireganyades que la serp qui lliga els estels a la paella de la seua sinuosa esquena), aqueixa era la festa, l’hora del circ!

“—I ara? Brrr... Nois! Més valdria, potser, que m’amaníssiu la quadriga i ja que li acopéssim, fa…? Prou romanços, tu. L’ona poètica ja em refreda els turmells. Que no m’arribi al cor. Som-hi. Cap a palau hi manca gent (cabalment, naltres, germans; au, au, si ens hi espixem, afanyeu-vos).

“—Arri, doncs, vià! I encén-me el pebet, manoi, carrega’l fort. No fem malbé més estona. Guardem-ne la llavor. Això, rai; en sentdemà, si som vius, ai, si Re ho vol, ja en farem créixer de nou. Què dic? Calleu! Glaça-te’m, no te’m belluguis, para’m l’orella de ruc... Ahà, ja ho crec: aqueix mormol al rerefons, aquest rum-rum esgarrifós que ens inaugura tremolins orelles de gos avall, on ens remenen (ja ho veus tu facècia) ronyonades, bufetes i paltruus, traeix de totes totes el moviment característic de l’estrena de la nit-nit — inconfusible, ja ho deia jo. No em fiqueu nerviós. Prou monejar; ja som al marro, de ple; encara beurem oli. Enllestiu. Plega l’estrep, marrec. Avall!

“—Què te m’arronses, enze! Mou-t’hi, fressa avant, nap-buf; trepitja-hi fort! Cop de deixuplines als quatre esclaus del tir, i que el taüt (ai!), que la llitera es tingui i no es capgiri, que llavors sí que també hi haurien costellades al cru, vull dir, que no acabéssim ben rostats. No val a contradir-s’hi... Traceu-vos part d’esme el cós ben recte i ara, sirgosos, que ningú ja no perdi quest ni sest. Aviat hi serem, no fa?... Porteu bon ritme, així m’agrada... Això convida prou irresistiblement al sunyeret, cavà? Abaixa el vel i... Ecs, quin fàstic; em fa l’efecte que aquestes mortalles (tornem-hi!), llençols, ben nets que devien ésser al bell inici del viatge, la humitat del capaltardot, i més cabalment la pols miasmàtica d’aqueixes endreçúries, me’ls han ben entecats; bons per a no re, tampoc. Saps què? Acotxa’m amb aqueixa flassada importada, flamant, que vam comprar abans-d’ahir (que érem nundines), de pèl de bigots de manatí, em juraven... Et ben dic... Si em cerques, Moisès, ben tost em trobaràs a can Amant (l’infern), ben estacat rere els sobrecongelats de peix, no et fot! En sortiria guanyant amb una xalma pollosa d’ase... Ves si m’han aixecades les faldilles un altre camí... Palpa, palpa: el traste no escalfa gens. En fent cap a caseta (cavà?), m’és vijares que escancellaré un tou de privilegis, si aitan cosserament monegeu amb l’emocionant voraviu meu (naquis, decadent, ben part dessota la par, això no us ho negaré pas; ara, delicat encara, sensible i enclí a fotre’m, com aquell qui diu, sorrut, si, com dic, hom me’l rofrega gaire de gairell, a repèl). Uf, mentrestant. Ei, ja farem prou si entre tots arribem si fa no fa sencers... Bah, arruix, nen, collons, què bades!”

(...)

Mastollava, farfallós, doncs, el feliç faraó: “—Catric-catroc, catric-catroc…”, quan un: “Bons dies (*bons dies?!*), senyories!”, li enverinava sense remei el somni.

Ens desperten abruptament i encara planyent-se’ns, maleïts malapresos entremesos! De pèssima jeia: “I ara? Quin sés us pruu?”

Smerdis Cambisses, de portantveu natural, s’avençava, jup fins als peus (mes encara tan despectivament pudent!), i declamava: “Fútils badanes, si enaixí us vagués de veure-ho, oi, mossen?... Hem establert, després d’una ampla consideració conjunta, que... Poc foren gens ni molla mereixedors de tombar-vos no pas tan lluny de la balsàmica, curativa, irradiació dels vostres penellons situacionalment inferiors (que a l’instant em donc per beneït de púguer ensumar i percebre)…”

“De qui cony s’empatolla? Et ben dic que n’hi ha més a fora que no a dins. Li he demanat què li picava, i em surt fent que foll pels descosits, etzibant-me-la pel mal canó, repelencament d’allò pus, amb qualque callós discurs epistemològic, com se’n diu, ara, podomàntic, ortopèdic, pedicúric, pota-pollós?…” — molt ronc, s’engegava d’aquest mou i manera cap a un dels seus consellers de cos, en Faraó.

“Pel poc que se li entén, diria que enraona de la pluja suara — feixuga, estavellívola. La sòlita neteja de treballadors vagarros, remolejaires, empentissos, malfeiners?…”

“Ah! Encara! No havíem dit que, amb la migdiadeta, ja no hi pensaríem més? Quina pera ens masegues ara, Smerdis!”

“És que... Mossen diví... Nosaltres ens hem passat els dies (*els dies?*) bo i cavil·lant-hi. I, amb emotius sanglots, hem establert, conclòs, assentat, mantingut, redactat i ara admès que... Que... Ei! Prou fóra despendre debades! Despendre briu, passió, sentiment... Per poc que hom es decidís de compadir-se’n ni un àtom... Ni que fos per la vostra magnífica gràcia, magníficament graciós!... Aqueixa... Aqueixa gentota, d’esmenar-se mica, a tard, no hi ha pas perill. Voldríeu aguar-los, rembre’ls, i imagineu-vos ara com us ho pagarien — més perduts que no el Marroc; mes què us vinc a contar, carallotet del tit! Prou que ho sabeu, cavà? Bons únicament per al treball i el garrot! Només som ací, humilment, a certificar-vos-ho... Ells, ni pensar-hi més no hauríeu de fer... Nosaltres, en bescanvi…”

Ficà-hi cullerada, somrient sorneguerament, amb superioritat, aquell conseller tot fet malbé pels vicis i *masses misses*: “Vosaltres? Rai, cavà? Tan esconilladissos, desllepissosos, que a hores d’ara ja hauríeu botut i rebotut fins al bell capdamunt, i heus-vos aitan amples, en lloc de l’espentejador i tot, fa?”

On, enaixí entretocada, al bec del signe d’un altre dignitari solidari, una flairosa esclava circassiana, amb pler de confiança, pessigollejava, de sotamà i en bon indret, llur valetudinari faraonet preferit, perquè semblés, amb l’animació sobtada, que també ell pescava la ironia, o la rifada, o la gracieta (és encomanadissa!), o l’escarnuf, que bombejava el seu cognat sequaç, vull dir, el seu parent al govern... Tots ens en rèiem de valent. Fins i tot els prostrats arrucats. Patuleia sana tots plegats, no digueu.

Rebregant-se per dins, piulà llavors l’hipòcrita Cambisses, amb tota la denyesa (no gaire) de què reeixia a esprémer-se: “Doncs en efecte, mossen... En bescanvi, nosaltres, hò i tant. Mireu que us diem que us proposem (amb el vostre destrempador permís, oh, Gran Representant) de botre per vós, i... I, espereu-vos... De botre com ells han botuts, però nosaltres d’eixir-ne, com aquell qui diu, il·lès cascun, il·lesos tots plegats. Au, ja ho he dit.”

El mot féu forrolla. Les rialles s’eixamplaven. A galtes desfermades, una gernació (gairebé el camp plegat), s’esclafia. “Com ara plouen figues! Sempre han tingut bec, les oques. / Atura, que m’hi tiro de quatre potes. / Rodes de carro! Fica-me-les totes per aquest foradet tan faitís! / Que se’m lloï el ruc, que a vendre el duc. / Dites de porta falsa, camina-hi amb xanques i anc descalça. / Què ens vénen a raure? Si som barbamecs! / Prou es deuen creure que amb orbs mengen sopes! / Sabatetes, sabatetes! Amples per dins i per fora estretes…!”

Tant part de baix, tot al llarg del caminal de la pedrera, amb els alts i els escollits (àdhuc llurs portadors i flabellaires)..., com part de dalt, enormes esglaons de pedra amunt, amb els petits i els baixets (àdhuc llurs deixuplinaires i endogaladors, per un cop que no fos dit), tothom anàvem de mancomú en la riota... Tothom ja ens vèieu de conjugi contranatural, en aquell vòmit-barreig malsà de rebentada general, sense precedents, potser única en la història de l’hegemonisme — única, sí, més ens valgués, irrepetible, si pogués fer-se, per amor a les maneres, les bones habituds, el respecte, i la vera sacrosanta perseverança en la tripijoguesca cuinada perpètua, puix que, si açò doncs no, ai!

La conya s’estireganyava aitant..., el faraó ja el teníem novament mig adormit. Al cap de no-re, tot allò ja li semblava tan irrellevant...

“Sia”, altrejà. “—Tira, feu el que vulgueu; concedit.”

Allavòrens (ah, punyeteret!) s’inclinà una mica cap a n’Assau, el seu bacó savi, i, a cau d’orella flonja, el nostre simpàtic Fill de Re li encomanava, burleta i bonhomiós com en els seus millors temps: “—I que alguns serfs s’afanyin a eixarcolar el cercle on, com suaus paracaigudistes, ja veig que aterrareu. Vejam si feu de debò fitó o pel cap baix coster acceptable, i us podem donar la nota més alta…”

On, a les cavitats lletoses dels seus ulls morts, una llumeneta, ballant d’amagatotis, apareixia fugaçment (ah, fenòmen mòrbid mai aitan virulent!) a proferir-los vida nova. I, més fluixet, sense tanmateix (oh, mestria de les

seues faccions quan ironitza, fi d'allò pus!) que li calgués arrufar gaire el seu nasset tan còmic, seguit afegí: "—...la nota més alta, hò; la nota més escardalenca també, per amor a la patacada ultratjosament xarona que no us em fotreu, hi-hi-hí…"

"—O que no fos pas cas que (com meravelles paregudes que hom ha vistes d'altres vegades durant els temps heroics), tanta d'histèria i d'esbojarrament, no us feia créixer ales als panxells... I aleshores sí que de debò pendolejàveu de dura tanoca, com ara eterns diapasons tocats: tocats! Tocats, ha-ha-ha-ha-hà!…"

Així, mot per mot, i bo i inventant la boxa, el vostre escriba adjunt (fidel torsimany, ell, qui també prou sap com guanyar-se'ls, oi, amb el seu excel·lent domini de la manipulació estilística) traduïa, en apotegma mig citable, un altre dels badalls menfotistes del Supern, ja enfeinat, s'esqueia, a occir, una mica més encara, el seu araig particularment odiós.

(...)

01 Jun, 2006

Llur nom esdevingué llúpia a les orelles. ***(Els fofialittah xarrupacagallons.)***

Mes que hom continuï la història sense perperdre'n la tenor. Gaires més virades xerricoses, i l'oient (de fresc frenèticament xenòfob) se n'anava més aviat cap a ca l'oto-rino-laringòleg.

No. Promesos a medalles o condecoracions desumfladores, els dallonses hi anaven a tot drap.

"Som-hi!" Amb aquestes el president Cambisses ordenava els seus triats que pugessin fins al trencat o truncat de la piràmide. Tripa-trapa. Se us hi enfilaven els vint-i-tants físicament més ferms del seu cercle. Vans, ampul·losos, sota la influència infame del sentiment tràgic de la presumpció (aitan típic, idiosincràtic, d'ells), bo i parant més de compte amb el fimbreig de llur culet que no on trepitjaven..., aitantost, ja al primer esglaó, que tots plegats no se us estrompaven, bo i a la renglera, bo i empatant-se mútuament la gran basa. Ja us ben dic, per ells ni un centimet no hi apostàvem — re.

En acabat, quan ja els teníem més lluny, i no podíem veure'ls bé ni les sinuositats *naturals* ni els barnussos de marca, s'ho pensaven molt més, pler.

Així que, al cap i a la fi, si fa no fa hi feren cap. Des de baix, ja ho he dit, havien tifejat qui-sap-lo. Ara, de dalt estant, tantes d'ínfules bigarrades es desfeien en vetes esblaimades de corrípia. Tots hi passàvem, en major o menor grau: en pic al saltador, el coratge una de dues, o s'acompleix ferm i sòlid com un ferro, o s'esfuma en una maror de suor angoixada. Home, que la visió, la perspectiva i el mateix fat del món canvien amb l'alçada atesa, això ningú qui no fos aitan barralbuit, boltereny, socoltre, baladrer i tanmateix tan estrany a les autèntiques proporcions de la realitat, tampoc no ho hauria doncs ignorat mai. Però ells, ja ho vèiem, horroritzats. Sapastrada, rai.

Tan fàcil que tot semblava bo i fredament percebut des de baix, i ara, pets-bufats sense alè, les cames els feien figa, el cor se'ls esvaïa; a poc a poc, orelles d'ase, nas de bacó, celles d'escinc, barbes de maimó, ulls d'adip, boca de babuí, cada trau porós del vult astorat els guanyava mides grotesques.

Ça enjús, les quatre ulleres allargavistes corrien de mà a mà amb esvalotament i rialles. Per un cop, grans i petits gaudíem, ínfims, com camells. Copsàvem, allà dalt al capdamunt, el terrorífic majoral tocat de l'ala ficar la

situació sota la seua fèrula bel·luïna. Insultava a cops, i segurament que escridassava espaordidorament (tan lluny poc el sentíem gens; gesticulava, però!) els cagats tremolencament arraïmats a caire de precipici, els quals ni enaixí, burxats part de cada vora, no s'abocaven. Tant d'acolloniment repulsiu, enfurismava el capatàs, el qual (amb tota la raó, és clar, i, a més a més, qui gosava tornar-se'n?) allò només servia per a enagar-lo i endenyar-lo més i més.

La cosa, d'aitan ridícula, feia plorar. Fastiguejat fins al bessó dels ossos, Mnesimec Narthitho, alhora potser ensumant-se una oportunitat de desbancar el president mateix, donà un cop de cap i féu un vaitot. Agafava revolada i, sense ni dir-nos passi-ho bé, ja pujava bo i tronant, vermell i botit com un bou a mig rostir. Hò, durant una estona que ja es feia el gran ofès (personalment, car tampoc no era quaix ministre de la guerra per no-re), i ara, de cop-descuit, ja era a frec d'esclat penjat part de mitja piràmide.

No sé pas com (la ràbia, supòs, i llavors, ço que no li rosegava gens d'energia, la seguretat que tenia de no haver de saltar ell, sinó els altres), el cas és que fet i fet també assolia d'arribar-s'hi.

Fillets, quan es trobà amb el seu estol selecte, si hi fórem! Pitjor cinquanta vegades que el capatàs estimbaire! A empentes, i a puntades, i a mandrets d'eixorat sense fre, només es declarava desconfit quan l'únic qui romania dalt de tot, encara si fa no fa doncs viu, era ell (l'encarregat assassí es veu que tampoc no era tan boig, qui, just quan s'adonava com anaven de maldades, es fonia per un badall lateral).

Crestacaigut, sense que li restés cap quiquiriric pel pit, bo i atalaiant-se'n, al capdavall: en quina situació desesperada no s'havia cardat tot per cabal, gràcies a la seua rabida, elada, devoció, ultracuidança, fent-ne un gra de massa per tal de sobrepujar àdhuc el fanatisme entre els pus *guerrers* prop d'en Cambisses..., amb sanglotets i cloc-clocs, s'anava auto-reduint, commiserant-se. Sort que, del que devia bavejar, no en pescàvem futil·la, que, si doncs no, imagineu-vos el paperet — encara pitjor.

Mentrestant, ça i lla, pels esglaons ciclopis, esbarriats part de baix, o més aviat penjats esbalandradament — els vint-i-tants llençats. Arrauxadament, àvids, fartanes, tot d'insectes safarosos ja els colonitzaven, hegemònics, esvorancs i treps.

"I ara també tu!" Els de més entre el públic ens posàrem, lògicament, a escandir, unànimes, cridaners. "—I ara també tu! / Acaba la comèdia, pallasset, barjaula, tifa, pudent! / En doina, pitjallida! / Què sinergies esperes? Etziba-t'hi, carallet! / Daltabaix, meló!"

Enllà d'una estona, ja li havíem dit de tot. D'aitant tenir-les enlaire, les llengües ens patien piulots, pròdroms de penellons. En volguéssiu, de xiulets, petarrufes, arrambatges i eixabucs. Lleu, passàvem, esforçats, a tirar-li xavalla, pedres, bocins de carro, viratons. Arreu (sense cap *part en vull!* que els pengés com a butlla o titllet) s'estavellaven els objectes — sempre massa curts, ah, llas.

Anodines sizígies casolanes, just una altra arbitrària alineació d'obstacles: un cadàver a mig buidar, un detrívor atroç, un roc rodó, una roda cantelluda, la lluentor insegura d'una moneda d'or, un ull de vidre, el nas i uns dits que apunten d'un badallet ençà — tot massa immòbil, glaçat sota la xafogor feixuga, la faraó. Ens n'ujàvem al cap de l'estonada, ja us ho diré. Llavors... Quina vengonya aliena, vós. Aquell moixó eixut, ningú qui no pugés també no ens el pertombava. Encastat a la pedra, gairebé. Caldria esperar un mal jorn de ventegada. Pler d'ulls despectius, sense goig, l'han fitat una darrera vegada. Amb els lents minuts, ni açò, xe. Tothom sens manca trobava al capdavall ocupació pus peremptòria. El rei s'ha deixondit i tot (ah, llassos, sense ganeta). Però allò es bellugava, gent. Qui més qui menys, cascú depèn de l'ànim monitori, flingós, de tot un amàs d'altres. Tibava pertot l'engranatge. En moviment, de grinyolenca, ranca, tornada.

Ací precisament estatuïa, nimi, atipador, l'ensús-anomenant teòric (molt escaientment boig) en Nits-Xe Foucalderru: "Els apocalíptics, és prou conegut: llur dèficit de seny històric, llur desenraonada esquírria devers la idea mateixa de l'esdevenir-se (ço és, del fer-se altri, en essència, al llarg del mateix espaitemps), els duu al capdavall a momificar d'empertostemps qualsevol subjecte que no estudiïn. Puix que llur ciència política la fonamenten en pseudoveritats eternes i intocables (com ara la immortalitat de l'ànima, la natura perennial de cada

consciència, la immarcescibilitat dels límits *hegemònics*), se la giquen, doncs, parasitar per la metafísica, la qual els la pot manipular a son lloure i fins al punt lògic que (bo i sotsmetent-los-la part defora als imperatius d'una ciència objectiva) els li imposa fet i fet el seu Egipcianisme.

"—Aplicar-ne els principis és, llavors, no pas de politicarres més o menys adrets, ans només de vils capellanums…"

Xam-xam. So d'aram.

(...)

Més tard, re. Tot s'anava desplegant d'aqueix mateix mou. Cascú enfonyat sota el seu tenderol de tartana, més aviat maleixamús, bo i llepant-se ben a fons qualque inefable enyorança.

Tret que... A la saga silent d'una comitiva fada, espargits ça i lla, com més anava més despenjats, uns quants xarrupacagallons ja anaven fent, encara més desmenjats, massa carregats d'humiliacions — la dosi del jorn curullada en excès de feia ja qui sabia quan.

Part d'amunt, el Solell, un cop més, s'havia aturat — burxeta, inclement, poixèvol, orxegós d'enveja (ves si era gamarús!), i poc feia cara que anés a fer-se'ns agradós gaire d'hora.

Cap enrere, damunt la piràmide, amb renovada fervor i més cruel traça, un gargot rudement actiu devia fotre espetegar tralles i llinyetes a cor-què-em-vols — cap estorcinam aumon no devia haver rebut com rebia avui aquell mesell empastellament d'esclaus. Ah, majoral inic — l'odi devia enlletgir-nos-el pler. No pas prou rescabalat, ve-t'ho aquí. Hom n'hauria d'haver dit belleu alguna brívia o patum llupiosa qui l'afany de revenja remengés per dintre. Ves, tant se valia. Re tampoc que ens hagués de treure el son.

A l'altra vessant, oculta, calia aesmar-s'hi (imatge repel·lent, a fe de Re; prou xiroia, eixorividora, per això) en Mnesimec, bo i arrossegant un culet tot d'una escarransit d'allò pus, i cuidem que a les palpentes i tot (car, amb la por de suara resolent-se-li en qualque enlluernament esfereït i la vergonya enderrocadora en raigs de llàgrimes, havia de creure's, tot en tot, embolicat amb alguna doble mena d'arnat sudari opac), qui-sap-lo prudentment, doncs, tot desdint-se assíduament, obsessionada, de cada discurs que anc hagués ensafatat, emfàtic, o tingués a mig estrinxolar per tal de servir-lo al primer toc com qui llossés samfaina ben picant, calia aesmar-se'l, efectivament, fent cul a terra al capdarrer... Oh, i que li fos permès, déus del Xaró!..., i llavors a terra no, molt més avall, hauria deixès sense pensar-s'ho dos camins.

Què no perprometria ara mateix pel dret de tornar-se safranòria, nap, o trumfa, nyàmera, ceballot! O àdhuc saballó, i, anant-hi novament de vaitot, ja mòmia sebollida i vironera! Ah, sí! Felicitat del renéixer! Felicitat de la segona oportunitat, del penediment eixoït...

Qui sap si ara no fóra de debonet la bona... "N'estic ben segur que…"

(...)

(*Mes vull rembre'm un instant d'aqueixos xarrupaaixarops massa ganuts. Ja me'n feia prou l'entès. Me'n faré ara l'ignot. Cert que mai n'he compresa la motivació: què els impel·lia tant a voler manar…? Fóra afanys de sobreviure's…? És sempre il·lusionant (en el mal seny) de veure espetegar carn de canó al teu voltant i tu romandre indemne, cal suposar. O potser tens més metges a la vora, i millor pagats…? O és cas que vols el teu nom ficat a les esteles historiades. Mes què és un nom…? Un amunteguet de lletres: qualsevol pot omplir-les en acabat amb el seu propi jo. Qualsevol cantant de sabates i peus i aixelles i alè pot ficar-se de nom el teu a l'hora de pujar als escenaris on el pollós l'aplaudeix o fins i tot li llença fems.*

No els comprenc, reconec, ninots per a les meues fantasies de cronicaire crònic.

O fan i es desficien per adoració…? A què…?

Hipopotàmica i somrient, de benaurança sobreixent, l'ídola de fusta, l'única qui privadament i de per riure colc, serà cremada amb la meua despulla i ambdós serem un instant barreig de fum. En això crec. I si creus en això, per què t'emmalalties a voler manar ningú altre…? Som sempre fum. No sé d'on collons poden vindre'ls els fums de creure's altre — que fum. No els comprendré mai. Per això el que escric és crònica sense lliçó.)

(…)

Per exemple. Ja més cap ací, ai, Re meu, bon altre. Entre els penitents reressagats, Neferru Carnest, ex-postulant per a sots-secretari, bo i industriós encara, ara caic-ara m'aixec, enmig de la sorra hostil, tot sol a la intempèrie, i tanmateix sense gosar del tot adreçar-se, molt flèbilment, al capdavall es parrupava a cau de pròpia orella (se l'estrebava devers el musell amb totes les forces): "I ara, faquí, què hi fots, aquí?... Ben guarnit estàs, fumbràs goig; car oi que te n'adones? Badant-badant, gremolejant com escotiflat, malmirrós, cocodril, t'has ben perdut, no fotis; ara si que esdevenies sens retop en No-ningú d'Enlloc personificat; jaqueix-ho córrer, ja no et cal recacejar com qualsevol dessobeït mai més — totes les teues aspiracions, prou deus púguer, al capdarrer es realitzaven…"

Bleixava de sentiment, per a trencar-se el cor, i llavors rogallosejava encara: "—Ai, llas! El que costa, nogensmenys, de tostemps cagar-la; sense excepció, vull dir! Quina feinada eixextenuant, això d'anc no heure'n cap respit, per petit que fos, ca? De no endeveninar-la mai ni per un remei!…"

S'empaitava ell mateix una micoia pel voltant, i llavors se'ns asseia de fresc a un ponedor nou que es manegava, amb quatre urpades, amb un altre garbuix de sorra. I grallava i catasquejava encara: "—Quina plasenteria, déu meu, aqueixa vida meua (aqueixa, hò, car ja la veig tota escapant-se'm)... A qui (ep, no vull pas culpar cap déu; només em mancaria aquesta ara, que n'emprenyés cap de debò), però a qui, si no a la bolla doncs, a l'astrugança més funesta, se li hagués anc ocorreguda aital concatenació de pífies i patafis que, com a un altre Prometeu de secà, em lliga a la fusta infernal d'aquest enfiter eixarreït?... Ah, fuig-me... Saps què, fart de merdes de gall, em repenjaré un minutet en aquest barrastral, hò, aquesta forca o creu de galliner absurdament plantada enmig d'on ni cap boig aumon mai tampoc no hauria cregut gens convenient (cavà, em faig entendre?, el mot estratègic d'operacions és: ni-cap-aumon-mai-tampoc-no-gens, acte negatiu a caramull; però què hi farem, hi ha gent tocada per a tot). Som-hi. Gica'm recuperar el bleix, que bé em caldrà: o fer l'ànec, o trobar el nord neuràlgic (vull dir, amunt o avall, el recorregut migratori, oi?). Palès."

D'aquesta manera, esbaldregat damunt aquella estranya excrescència tortament erecta, lleixava escolar-se una estonadeta, cafida d'esbufecs pregons, i pets i rots, i tot un tou d'allò més ridícul de laments..., fins que, com dic, al pic d'un esfilagarsat espai, quan es veu que ja cogitava d'enfeinar-se a esventar-se devers on fos, enjondre, ontocom (devers nul·la part, més segurament), abans d'escometre aquell segon tacó d'estricada, d'anàbasi ferotge que l'esperava..., s'arregussava la gramalla i s'engrapava el piuet en fatxa d'anar a inaugurar un riuet, quan tot de sobte, amb quin ensurt, de part de dalt de tot de la perxa li deixén, a esclafassar-lo, un crit tot felló, però ennassat: "Tol-te'm, malparit! No gosessis pas, que et ploc amb una calamarsada de carbassots!"

"Ai, l'esglai, senyoret!"

"Aquí, has de vindre a buidar la guinea sollada dels teus irrisoris calçotets? Que no és prou gros, per a tu, el desert?"

"Home!"

"Imitació criminal de la pluja, portadora de fongs cor-secadors i anihiladors en escruix d'abres (i àdhuc de tot el que creix); ambaixadora insidiosa, ah!, de les putes inundacions — re de més mortífer, esquena-rompedor. Quan veig un gota de re... Anatema! Cinquanta-quatre anys que no bec líquid, cinquanta-quatre anys que no faig aigües. Car re no podreix ni destrueix com l'aigua — corrupció ineluctable, total!... Amb els dits de peus i mans cargolats pel fred inclement de la nit, poc m'ujaré de pregar: doneu-me!... Doneu-me únicament Sol i Sorra i Més Re!"

“És que jo…”, reeixia a eixexhalar, només i gràcies. Alhora que, bo i compixant-se de valent i pitjor, pobre Carnest, abocava a tort i a dret (a sinistrors i de gairell, de rodes a pilans, i en etern retorn) tota una sèrie entortolligada d’obediències de bus o tato qui poc hi ha d’ésser tot.

L’estilita zulú havia plegat d’escarotar, tornava a covar, santament, leri-leri ran d’exigu pollegó i, ala-malganós, amb veu fastiguejada, el rebutjava, no en volia saber re més…: “Maleïts cortesans! El súmmum inundador de la repugnància. Ja ho veus tu: vessen pertot. Aviat no sé pas on m’hauré d’acabar d’enfilar. Fic un palafit monoplaça emmig d’aumon i ja ho veus tu que encara…”

“Ah, sou vós!” Finalment en Carnest havia situat l’origen gens solar, diví, del repte que l’esterrossava.

On, justament, balbucejava allavòrens l’erudit ascètic, d’ençà d’aquella precària alçada enlluernadora ans, ca, pampalluguejant i tot: “M’heus? Doncs ja era hora. Pathquera LoMnemon (el meu nom, la darrera part del qual, és clar, en neguitejosa honor a la immensa memòria que tragín, ni caldria apuntar-ho). Et tinc a l’ull. Au, ara fot-me el camp.”

“Jo, per esters, em dic…”

“Tu te l’ha fots al cul, jotflic, que prou et cal!”

I, doncs, presentacions fetes (coses formoses), escolat un moment neuràlgic durant el qual en Carnest havia confiat que potser la inèrcia generada pel cop de malgènit del ganyós estilita hauria acabat duent-lo de cresta a terra, es gratava humilment la brianosa clepsa i, en acabat d’acomparar collons per tal d’endolcir-lo (tractant els propis, cruament, de picarolets o esquellerincs esbatallats i, càlidament llausanger, els d’en Pathquera de fanals paquidèrmics, dels quals bensé qualque jorn, prou aviadet, n’havien de descloure les llums o els focs que, amb catastròfic terrabastall, guiarien el món lluny dels boscs obscurs, podrits sense remissió pels anticors infecciosos, les buanyes que remintolen lues i glànoles, els bàjols, abscessos i calderes de les fires permanents i constants — *tothora obert! No tanquem mai!* — dels barroers, esbalaïdors, desconceptes i dels molt ineixextricables embulls teo-onto-lògics), ja gens avergonyit, cuid que descansat i tot d’haver enllestit si fa no fa adequadament aquella inspirada tirallonga seua, demanava aleshores: “I, per mercè, la Seua Altitud, que no em podria revelar igualment on par, pobrissonet de mi?”

“Que per on pares, banau?... Qui et penses qui sóc, que goses interpel·lar-me sense arronsar-te fins a la invisibilitat més tronada? Mira’m a pler i escolta’m bé. Ara que m’has interromput, t’ho diré, però no pas dues vegades... Això que migveus, bo i cremant-te les ninetes, és únicament la meua glòria corrent més quotidiana. Savi del tot, per a espinyar-me sens respit el ceballot, m’emperxava al capdamunt d’aquesta eixexclusiva cadireta gestatòria (de fama proverbial al món sencer i per les constel·lacions selectes on resideixen els déus), portada a èpic sopols, naturalment, clàssicament, pels més exemplars dels camàlics que aumon siguin (eu, no confonguem, ara, tol-te del magí la imatge esgarrifosa de cap mena de bòfia suïssa, ni tampoc vulguis veure’m dut per cap altra llei d’escarabatam curial, parençós i ultracoent, jotflic, no, mes pels epítoms mateixos de les multituds aqueferades i obtusament tossudes de l’univers), cabalment: *els corcs de la fusta!*”

I, encara aureolat per aquell zènit inacabable, per aventura continuava bo i adobant, aquell tros de maldecap bategós i sangfòs d’allà dalt: “—Com ells, com els cucs qui, en la meua cadireta immòbil, em coll-esquitllen i -bastaixen a través dels claus ànima-esgarrinxosos del firmament clau; com ells, qui en llur sínoc garleig només esmenten i anomenen (i sovint repeteixen fins que la fusta niellada dels integuments d’aquella banda del meu esperit és tota queram i corquim) mots comptats de molt escollides analectes de clàssics, si doncs no tostemps abstrusos, almenys del tot abstrets, irrecuperablement sebollits al sisè o setè llivell esborrat d’algun palimpsest negat i enfangat per a l’eternitat — i em ressonen pels parracs del cervell els dies que m’agafa la desesperació dolorosa i els eixos rebregats que ixen de la boixa eixorbadora del Sol em patinen i se m’encallen, esberlosos, pel fràgil glaç dels ulls, i ja no sé pas on fugir, de trasllat insistent i abaltit de pollegó a pollegó, ambdós simètricament exigus... Com ells, doncs, els cussorrins qui em menen cap al paradís de la Ciència Seca i Sense Distraccions, de concert amb el cor bare dels nyítols de mes orelles i els festucaris de mos budells (encara enyorosos dels nostres temps de pipioli, que eu treballí al convent, d’on, l’any mateix de l’anorreadora inundació que em féu vessar el

cóm esquerdat i filtrallós de la paciència, ens tolíem, repugnats fins a les ganyes, fastigosos com renocs botits, ja saps tu també: massa de sorolls, i abadesses mogudes, i pelegrins infectats, i espies feixistes, i xarrupacagallons infiltrats, i funcionaris, censuraires a balquena — en tens un bardoll, una bordissalla, rere cada cantonada, només a l'aguait de tu, per a indicar-te, fluix o a cops, què cal que publiquis o que et mengis de per vida, i paeixis i caguis ben ràpid, i deixis oblidat i mort comuna avall —no pas, ep, abandonat per les golfes interdides del clatell, d'on qui sap si a l'esdevenidor, bo i atonyant-hi amb qualque tàctica subreptícia, hom fóra encara capaç de sollevar-te'n i deduir-te'n uns quants dels topants cabdals, de les idees neuràlgiques…), com ells, els afanyosos corcs qui malden i s'espixen (ah, llas, canta-cançons rai, però!) a dur-me a Casa, ja et dic, com els meus assidus collaters, doncs, únics companys (i me'n sobren, a fe!), t'afusellaré jo també el florilegi, de què aitan ple n'estic que, sents?... Si em bellug, en xipolleig.

"—Som-hi, aré, doncs. Bo i pouant com ells, per a tu, per a atraçar-te justament on ja raus, i assenyalar-te doncs definitivament on ets, vaig de bon principi i faig esment de la dita mil·lenària que heus per on com es repela, diu: *Qui cau en sentina*...

"—*…com qui es frega a rei*...

"—*…dir son nom d'empertostemps serà com tastar merda!* Hi copses…? Bona. En conseqüència, cloent-cloent, afegíssim tots alhora que sí!: l'indret on raus, enaixí com ara aquell on has ragut durant hores i hores, i aquell on encara has de raure per llegües i llegües de camí inexistent, car eu en sóc plantat al bell centre, és... I prou! Llatzeret d'entecat!

"—Aquí t'has fotut, llebrós, i mai no en sortiràs viu! Com nosaltres, malvingut! Car... Bo i estrafent ací les dones espartanes (i per què no?, ací ens podem disfressar de tot, car tots som el mateix, i, re-vera, tu!, no ens pertany cor el món ideal), estrafent-ne el clam: *Traïdoria canta!*."

Pobre Carnest, anava aitan esfereït i, damunt, se li havia aixecada aitanta de pols d'erosió, poc sabia pas en quin altre buc fotre's.

"—Hi ets, mesell?…" L'abuixia ambtant des de dalt l'altre. "—Doncs au! Més val que també et plantis ton pleixell. Estintola-t'hi fins que Re no vulgui assecar-t'hi..., però lluny de mi, osta, arruix, que així com t'encomanava humors letals, qui sap tu i la teua humitat podridora a quines horrors de noves plagues regalimoses no em fèieu recular! Ton nom tinc escrit…"

Estrenu, contra la sorra que l'apedregava, repetí: "—Ton nom... tinc... escrit! I el vent... el duu... per vessants impensables de centúries, per sínies vertiginoses d'eternitats. Ai, galdós, fotràs goig! Guaita!... El paper!"

I, efectivament, untat també amb una riallada enaiguada, estossegosa, el feia voleiar servant-lo només amb les supuracions de les dues pelleringues que eren els seus dos dits escarransits i arronyacats. Llavors, tot d'una, a càrrec, s'escaigué, d'un dels bufaruts d'un simun enllepolit a aixecar dunes colossals, el gicava anar volant, caòticament.

(...)

Llevat d'algun mot escadusser de precaució: "Sobretot, minyons (pareu compte amb els pics!), no els rebentéssiu els sucs gàstrics molt virulents i us n'emcomanéssiu la passa qui-sap-lo esgarrifosa."

Quan els desenterren, tothom se'n riu. Perquè la mort irònica els havia engreixats fins a proporcions cilíndriques. Com truges antigues, a desseny cafides de matràfola, jeien aclucades i romanceres, afectant l'aire malreeixit de les immaculades.

Damnats, amb la cara hidrocefàlica pagaven... Només ací i allà, on capllevava de la umflaó algun pany de crani o qualque altre os descollat de l'esquelet, esdevenia conspícua la floridura endèmica que els atenallava — quines sinistres sinapsis errònies hi embussaven i encallaven encara els vells vibrions residents…? Tot en tot, n'hi havia

de debò per a llogar-hi escons. Escruixit bocabadament pràcticament general, inclosos els esclaus de les pales...

A despit de la catipèn, estic convençut que hauria estada una bona, profitosa idea, llavors, de passar amb el plateret.

Ja em temia que l'atuïment no inspirés cap peix gros a bastir-hi un altre temple tòrrid (fins on calgués totany també espinyar-se'n fins a fer-s'hi; cascú amb un pam o dos de llenguassa; sant tornem-hi, tips de sorra càustica encara una nova tongada de jorns *marcats*), quelcom perdut per les endreçúries desavinents de tres quarts de quinze o més tard encara, aitan lluny d'osques com la majoria, inabastable, re faitís ni arredoladís on fos cap festa ni deport d'arribar-s'hi — la platja, per exemple, o una fonteta d'oasi amanoset — quan, gràcies a Re, un sobtat esbart de voltors, sense gens de respecte, és clar, es posava, amb aldarull i desdò rai, damunt les mòrbides fleumes malencòniques i hi bequejava i espicassava amb deler incontingut, que ja era hora, violant-les de valent, a tesa, consumadament — ah, i ens convenia!

Lleu, els de més aplaudíem i tot; la resta, nerviosos, pus atansats a la ferotgia dels predadors, la por els tolia el riure... Fins que, bo i obeint una ordre eixuta de l'Arqueòleg Màxim, un pèl picat per aquell simulacre de dessacralització, el falconer, amb dits de mel, aviava, atiant-los sibil·linament, els falcons, els quals sallaven per feina, i de mantinent esborneiaven, eixalaven, eixaixellaven, acabaven de xollar a la xinxola i, a l'engròs, amb quatre esgarrapades, feien fugir, mortalment espantats, els esperits-sants si fa no fa vulturins qui suara (amb llur acció, tan bolterenya i roïna com vullgueu; sanament malfamant, desmitificadora rai, per això) ens havien perestalviat una llúpia fresca, una altra dermatosi de grans purulents, al nostre ja prou (ah, llas!) berbolós calendari.

Ambtant, l'estesa d'hidròpics dessebollits cada camí esdevenia més còmica... Fins i tot alguns dels superiors presents començàveu de veure'ls canviar-se beques i barretines; se'n triaven de més eixorivides, car, per a ops de llurs companys de dogma secretívol i àdhuc per al d'ells mateixos (on de vegades els sobtàveu ullant-se d'esquitllèbit, a frec d'epicant, una cueta de la cinteta o el filacteri, que, fets exprès, del mateix matís, els irritava els botornons de rere les nanses auriculars), existia, entre sacerdots, i acòlits d'altres escoles si fa no fa místiques, la creença que la valença cromàtica de llurs lligadures determinava al capdavall l'humor que aquell jorn o hora gastaven o els posseïa...

Els més vells, fet i fet, sense eixexagerar, és clar. Re de massa virolat. Re-vera, no en tenien ni el recapte, per a això — anys i panys que els capells de coloraines més extremades els havien gitats al foc. Fos com fos, doncs, tampoc no podien riure gaire: empaitant la moda, amb llurs mig-cossos enlaire, sovint podíeu veure'ls pontificant (simultaneïtat de dubtosa versemblança, ja ho sé), garlant, pels sengles quatre o cinc escotomes postoperatoris, que, qui més qui menys, els traucaven el pap — menes de forats de sés o meats de cony, per on profetitzaven alhora en chor i en solista, ai, ensems per cabal i per cominal, i enaixí, quan et sermonejaven, t'ho etzibaven en home-orquestra; tot aitan ben conjuminat, acordat, ve-t'ho aquí per què totjorn se'ls preparaven tan acuradament — els texts evangèlics que havien d'interpretar (escoltin, quin encant, tot plegat, oi?)... És a dir, eh? No solament *sentien veus*, les produïen; ni tampoc no només *enraonaven en llengües*, en cantaven i tot misses.

Sí que... S'havien de guardar de cap enfelloniment sobtat o passió o morrotortamenta rampelluda, no fos cas que... O imagineu-vos-els amb cap nota massa alta, com ara una riallada, i que se'ns vessessin a quatre o cinc brocs esventats davant per davant de tots els parroquians! No dic pas que no hagués estat boniquet d'allò més. Ara, no hi havia pas perill. Molta sort hauria calguda, la veritat; truites somiades, com aquell qui diu.

Es veu que, per a un jorn, ja n'haviem tinguts prou, de desconsagraments. La qüestió era que els de bon costou, ai, els de bon regent, els robustets, serenys i descansats de les graderies —més xirois i eixextasiats, i és clar més vius (no calia córrer-hi gaire), que no els asmàtics, capficats, mestres de cerimònies, els quals les feines prou eren llurs per aital de contenir els propis entollats que se'ls encastaven pels dedins, on un motí dels estancats (bé per via de tragitada, bé per via de rebentada) era una esdevinença que tampoc no podien descartar que no els toqués de patir a qualsevol instant llavors i allí mateix, miralls gairebé dels exhumats — ens hi ben esclafíem un bon fart.

Cada camí que en descolgaven un de nou, no ens en podíem pas estar, ja ho he dit — els obrers ens els anaven exposant, i sobretot alguns, filla, quines files! Unes carotes de només caldria — pomposes i fades, i tan

desenganades al darrer moment... Pets bufats amb què eixensulfataven la vida, però on ells eren els primers qui queien occits (i, per comptes, els verms molt aritjoladors, tan cor-introduïts, indesarrelables, jamai).

Aleshores, no sé pas com (coses de la canalla), el jovent jogasser part dessota els palanquins tot d'una s'empescava d'esperonar-los amb xiulets burletament afalagadors, amb parauletes d'enamorats moguts i calents, amb gestúries procaces, amb d'altres rucadetes més aviat feridores, per tal, es coneix, d'engrescar-los finalment a reviscolar-se (com ara si només haguessin soferta qualque mena de consuetudinària quarantena i en acabat poguessin tornar-se'n, si doncs no com si no re, si més no si fa no fa estalvis), perquè es llevessin, llavors, i (ai, quina poreta!) encontinent correguessin, matusserament, a encalçar-los — i oh, qui sap si a menjar-se'ls ulteriorment o àdhuc a donar-los pel sac de viu en viu (infants, quines imaginacions!).

I tanmateix, aquells monstres, és clar, part defora ni es bellugaven; cap cas; ni bèsties què hi pintàvem, per allí. Ço que al capdavall també era d'agrair, ja us ho diré. A l'hora dels conjurs si fa no fa profans, adés-adés algun tremolinet de basarda, algun ombratge d'enrònia, no te'ls trau ningú — només ens hagués mancat encara que...

Benauradament, de cop-descuit, totes aquelles cabòries malsanes es veien esvaïdes amb un bon buf perfumat i unes revolades agraïdes de sedes i pelets... Dansarines, nues de pitram i de culera, dibuixaven, amb escassos i heroics oripells, dins l'aire, bells arabescs i, amb peus lleugers, damunt el terra ultra-àrid, sanefes delicades — exorcismes tot plegat de molt més bon fer-ne cas: amb profertes natjoses, cuixoses, mamelludes, panxudes, bocoses i àdhuc vaginals, que haguessin oberts, en dolls de llets i mels i lleterades, els forrellats més eixorcs del desert, disparaven quiscuna alhora les sengles llengüetes sobiranes, jussanes i mitgeres, bo i fent-los adorable continent de *perllepar-los-els, perpelar-los-les, peramoixar-los-els, perxarrupar-los-les*..., ben llepats, pelades, amoixats, xarrupades..., només, ca, que *els els* i *els les* poguessin abastar, i per a això els posaven les ungles quilomètriques a un mil·límetre de collonadeta morta i remorta — "*encara un esforcet, fofialittah!*" — però re.

(En canvi, eu i mon viuet creixíem pel cap baix un eixem.)

La següent onada provocadora (totes inútils, fet i fet, car cap no n'extreia, dels eixexcavats, cap resultat ni un) ja no ens feia allargassar aitant el coll — sòrdids presumptes assassins eixexageren pler en l'acte d'anar-los a acoltellar *sobtadament*. Traçudes seduccions a la ganyota involuntària, oi? Ara, que no mosseguessin pas, ca? Per a això els únics qui les traeixen són els homeiers frustrats. Estrany mou d'anar a voler enartar la gent, no foteu. Un romanent de lleigs s'hi arribava amb un parell d'elefants (*els orifanys; si això no els arronsa! És la forma més horrorosa de totes les catalogades a la televisió*). Barrum-barrum.

Barrum-barrum, rai. I nogensmenys, és clar, cap paper part de jaients malconservats. (Poques-vergonyes, espereu-vos que vinc! Ai, els creguts; ai, els estarrufats; ai, els tibats; ai, els umflats; ai, els quasicrebats!) No; només els llefiscosos, llampurnejants, reguerons de les humiliants cagades dels voltors mostraven cap senyal si fa no fa frisós, trefugitiu, de vida.

Llavors, per al capdarrer, el plat fort.

"Som els millors, infal·libles; amb l'ajut de Re, obtindrem definitivament una resposta o altra part de llur part. Són faves, i reaccions, comptades: guaiteu-vos-els bé; si més no, açò no us ho tol ningú: Un tic, una guerxina, una flamarada demoníaca, fum fètid, reflexs fosforescents, un budellot miraculós que balla ensinistradament, com àspid enflabiolat, forat del melic amunt. Sapigueu que, dies de cada dia, dessonillem llàtzers cada dos per tres; truc adotzenat, per als iniciats i teopnèustics, bah, ordinari d'allò pus."

Doncs: dens, pudent, capellanum — encanteris en chor els emanaven...

Un dels números malensotanats, enfonyat part d'enmig del grumoll eixenpsalmador, va gitar aleshores una pedra i de seguida va amagar-se'n la mà. I una altra pedra, i més — una bona bombada de rocs, alguns dels quals feien rodella al ventrell dels botits, feien sest a llurs llúpies i ulls — morbideses escruixidorament esclafades. I ecs, quin fàstic, vós!

Ambtant, durant tota l'estona que durava l'alabeament insidiós, el pèrfid apedrec, la tirallongosa lletania o rosari emès pel gros de l'enfarfec eclesiàstic no minvava ni feia figa, gens.

El públic, i àdhuc els quatre supersticiosos *fidels* de debò, ens en fastiguejàvem. Un altre miracle massa ben parit per la part del cul, ja us ho diré. Trampetes, estrafolleries, massa evidents. Més que més, les cares de burros que els creixien amb l'ofici no els feien cap favor. I enaixí, filles, ves, anar fent. Contra les nul·les reaccions dels llegítims furgueigs de la gent si fa no fa comcal, llurs trivialitzades calamitats, com sempre, llevat en les ocasions on encigalonaven les aigües amb al·lucinogènics i tots anàvem, doncs, si fa no fa pets, tampoc no generaven molla d'impressió. Érem prests a lleixar-ho córrer del tot, quan...

Ep, corríem de debò, cames i ungles ajudeu-me. "D'aquest esvalot exorbitant ens costarà Re i ajuda de sortir-ne; codony, filles, la penyora que n'haurem de pagar més ens val de proferir-la directament a Caront...

"—O (ja per les perifèries inacabades d'aquest ou de món, on els embruixaments de sirenes i els càntics de sacerdots iniciàtics poden alterar cada curs, àdhuc el del Sol), proferim-la, preferentment, a les nostres versions locals, familiars: a l'ibis, al babuí, al parell de falcons místics, a l'adip atroç i, sobretot, a qui ens trauria de l'infern i ens menaria, pel Çirat (o tallant de la raor), damunt el duad (o torrent de tota la merda produïda pels segles), devers l'Araf o purgatori: En Khenti-Amant, ben ensibornable, ell, com tots els barquers... Amb la vènia que calgui, Re mateix (fins i tot), dalt el seu vaixell solar, hom ens ensenyava que es jaqueix entabanar també per les nostres frèvoles, inversemblants, pregàries. Així que, sense por, encomaneu-vos-me'n, us dic, als sants de la vostra devoció, àdhuc als dels proïsmes i veïns, collons, xe, no fos cas!

"—Messions a dojo. Poséssiu a cascun, a tothom a barrisc, aital com us vinguin al magí — feu-vos-ho durar, una miqueta per a cada, aneu al segur, no us en flixéssiu o aconforméssiu ni amb un ni amb quatorze. Anul·leu el risc, només enaixí us rescabalareu quan sigui l'hora de plegar i de tornar la xapa i les llaunes. Car oi…? En desdenyàveu cap, i era el bo, carallots! Per a estòrcer-se de la mort, hom (home, i tant!), qualsevol cosa. Au, apa, votem-los des d'ara, a l'engròs, el sacrifici de la nostra carcassa.

"—Ai, déus! Avant va, ja hi som. Que magra que la ballarem, açò si la ballem molleta, car qui pus qui manco ja es veu la randa al peus. Cascú amb quin esfereïment s'amaga el paper blanc a la butxaca. Què fumbre, manois…? Què àls…? Espinyem-nos-en, estrenyem-nos-en el cap, i passi-ho bé. Qui no corgo, que volo. Si açò no, tapa't i bora nit, i totes les puces al meu llit (si només fossin puces, rai!). Per a bona sort, beseu-me tots els trau del dallonses. I fem-nos-hi fort, eix món se'ns torna cagadora, puix que ja hem begut oli — i, cabalment, ai, pobrissons, bocois (açò ens és vijares) de podriment massa anorreador, al duad torrencialment escorregut de les infinites latrines ja ens ofeguem abans d'espitxar-la del tot i tot…"

Car... De sobte, aquell portent tot ominós espetegava, és clar. Tot i que feia estona que la rebentada es veia a venir, l'esglai ens estomacava — pler — plans. Empatxats, ja ho he dit, anàvem com fos, sense mirar prim, de cul, de bòlit, en doina, de corcoll... Un moment encara havíem vist el muscleig despreocupat d'un sentinella, mentre, al seu darrere, es captrencava i esquinçava molt lentament la pell translúcida d'aquells morts d'aspecte embrionari... Un instant més tard, tot era esclat i escruix, i carns parasitades per milers d'àvids corcons de tota espècie volaven a encastar-se'ns, pegat rere pegat, a empeltar-se'ns, impacte rere impacte, fiblons i pinces furgant-nos cap a l'os, i ens negàvem, supliciats, en el cucam immensament ferotge, fètid, fastigós...

"Açò em fot recordar", comentava, amb ulls de boig, el vell n'Alfang, guit i ranc, sense demble ni galop, malcorrent part del meu costat, "—un incident esdevingut ara farà quatre generacions a la cort. Aquell fou un espant en tot paregut al d'ara. El gran embolic, l'aldarull general, la merda que volava... Sapigueu que la regina-vídua na Thai-Fartarre, que Re hajo perdonada, no era pas una dona del gènere inhibit. Vella i grassa com un hipopòtam ofegat, havia d'amollar tribut i tot per l'espai addicional que ocupava. Hora de cerimònies, necessitava, pel cap baix, el lloc de catorze. I quan anava a la comuna, mare de Re, podeu aesmar-vos-ho... Era tot un espectacle. Aquell jorn ho havia anunciat de columnata a columnata: *Nens, me'n vaig a cagar*... Aleshores, uns quants ens la guaitàvem cor-robadament, d'orgue, doncs, rabits... Entre els estudiants més eixelebrats dels rengs del darrere — *el trístic dels enrenouaires* que en dèiem, on per comptes de pregar ens la pelàvem — tampoc no hi freturaven els consuetudinaris comentaris pujadets, és clar... Catralls i falòrnies, rai... De cop i volta, apa cinglada,

vós! Tot d'una, quin greu batzac moral, quina atzagaiada a les nostres esperances i ingènues nocions adolescents. S'aguantava la caguerada!... Allò no presagiava re de bo. El recel no ens els tolia ningú. Llambregant nerviosament ça i lla, tots començàvem de cercar un bon àlibi, un bon no-hi-sóc. Amb la impressió, l'orgue fluix de molles, tot el mecanisme immens i complicat del seu cos incommensurable, havia (per marros, redéu) de malfuncionar... No hauria estat pas el primer camí... Catàstrofes llegendàries es sentien per la cort que havien sobrevingudes quan a ella se li estroncava la buidarada. Mentrestant, s'aixecava, cul en joli, del seient traucat. Diu: *És que aquest sorollet sospitós em tomba la girada*... Va esguardar cap al fons aigualit de la comuna i... El crit esgarrifós, esfereït, de mil esparpellaments de ferams cua-ablamats — allò, n'hi havia, amb una miqueta més, per a enfonsar-nos el palau, i ja, ficats a dir, el món i tot. Car es veu que, cargolada al cul de líquid empixarrat de la comuna, s'hi celava, ull a l'aguait, astorada, ai, també rabida, una serpeta malaconsellada! Ja hi érem; ja hi fórem... Anava gisclant, bramant, ecoica, orcal: *Quina horror, quina horror!... Enorme ameba amoniacada! Quan es descargolarà, serà gegantina i múltiple, incomptable, com els estels voraços del Xaró! I entre tots, fets núvol-bolet inassadollable i creixent, es cruspiran el Solell i el món!... Quina abominació, damnació; quin maleïment, condemnament, intolerables…!* Açò bo i escatxigant-nos amb palterades i cagallons a tort i a dret, és clar.

"—Entre parèntesi, sabeu…? M'agradaria haver demanat el parer de l'ofidi malullat. Quin havia estat el seu grau d'horror, quin era hagut el seu fàstic d'haver-se vist obligat a compartir, ni que fos transitòriament, la mateixa caganera, el mateix canfelip dels galdosos glops, amb aquella mena qui-sap-lo lletja de cul abassegador, escruixidor, tot-omplidor…"

"Hum; magnífic epitafi. Digne d'ésser hagut burinat a la llosa del Dallonses, del fofialittah... *Ara sabem el grau d'horror i de fàstic dels qui compel·lírem d'existir enjús el nostre cul…, dels qui de llur pàtria en férem no re menys la nostra latrina*. Per aventura no els haguérem descolgats aitant a la valenta…" Vaig postil·lar, tombant una molla la boca, car, pobre antiguer, se m'anava escaguitxant part d'enrere.

Esbufegós, estranyament feliç amb els seus enyoraments, ja sense fer-me'n molla cas, abans de perdre'l, el sentia donar si fa no fa terme a l'incident anecdòtic que aitant havia masegat, es veia, la seua primera infantesa: "—I nosaltres, mentrestant, esperitats, fillets, com fugíem! Emmerdats pertot arreu, horroritzats al nostre torn, no ens espaordia tant la imatge de l'enorme ameba, naturalment, com la putrescència que ja ens cobria, tàctil, tangible, càustica, envaïdora, irrespirable...

"—Car aquella era femta espectacular, suara us ho deia. Ara, corroïa, mare de Re…! On us tocava, se us rosegava la pell, la carn, el nervi, la substància, l'esperit! Aviat no éreu cor un altre bocí ambulant d'excrement fumós, pudent, del tot depenent d'ella... Com a un autòmat, enaixí us manava, menava: de la panxa a la cagadora, de la cagadora a la panxa, i prou. *Ocupat*, ve-li, aquesta és la paraula — ocupat sense possibilitat de remissió — tu una altra part de la seua descominal, inhabitable, comuna... D'empertostemps... Fins que... Fins que es morís, i amb morter i ciment la soterréssim, ella i la seua comuna-pàtria — tones i tones, monòlit-copròlit, monument a la brutícia intrínseca, nua, comprovable, incontrastable, totjorn latent, *present…!*"

On, caritatius (abans no ho fes cap culleró catapultat de merda parasitària), belleu cap llamp, o cap gra de calamarsa massa feixuc, o cap feridura, o cap pany estimbat d'escleta paella celest, ja li cloïen la bústia, li tolien la xerrera, me l'aturaven en sec de per de bo, i eu, ja amb el cor a caire de sobreeixir-se'm d'amargor, sense robar cap llambregada part d'enrere, m'esdernegava per cabal cap a recer.

(...)

En acabat, la nit tomba i tot és quiet.

Sol al meu cau, m'esfregassava fins a la sang, amb assídues embostes de sorra rasposa, els subproductes dels esfereïdors contactes de la tarda: aquelles borradures i enantemes pul·lulants, d'on virons i àdhuc pedraferits cuitaven encara, amb persistència terrorífica, a colonitzar-me, convertir-me, fer-se'm llur...

Part d'ensús em passaven adesiara (com fantasmes o com esperits "*nacionals*" a mig formar) les vapors metzinoses emanades pels farnats despresos i els penjolls i pelleringues disparats i estavellats una mica part de tota

l’estesa dels voltants. S’esqueia que me n’espantava un de molt pertinaç de damunt el cap amb una mà esglaiadament històrica, quan visur les ombres fermes d’un escamot de valents que hi tornaven.

Cridava: “M’uneixc a vosaltres, companys! N’estic fart, de viure arrupit! És hora de la desinfecció i de l’oblit de les seqüeles; és hora de recomençar a trenar pel bon antic bec de ble!”

Que ben triats! Re no els en malcorava. Són pocs i ben avinguts. Codolencs, menats com ara qualque continent massiu que reneix, avencen — tascó ferreny que anés a migpartir un volcà.

Ni cas no em fan. Els port la cua amb enamorament; sé que en cantaré, si doncs no hi caic no re menys, les autèntiques heroicitats.

“Salvaren el món d’una passa totalment mortífera, anihiladora, perabolidora, eixexterminant... Aleshores, benfornits, brocats, i encara arreludament premuts amb extorsions i amb d’altres objectes punxeguts, ja s’atansaven, sense cap recel ni cap ombra telescopada de recança, cap a la revoltant fossa comuna…”

Era veritat. A despit d’escadusseres, involuntàries, tremolors endarreridores (que tanmateix apòzemes, untets i sucs animadors de farmacioles exactes, de continu reexien d’assecar-nos micoia), al capdavallet, heus-nos, hi fèiem cap: ja hi tornàvem a ésser, escrús, gens torbats, guarits de pors...

Sacs de calç viva prests per a abocar. De sobte, ens en cremem els dits. Inèdits animalots nocturns, de ferotgia i de lletjor inaesmables, ens planten cara. Els fem la competència…? No pas, banaus…! Veníem simplement a toldre’ls la teca tuixegosa. I doncs, els salvàvem igualment, els estalviàvem malalties d’exacerbaments insobrables... Tret que alguns, ah, llas, ja devien estar-ne irremissiblement entecats. D’aqueixos... “Cacem-ne un!” Ens enagàvem. I, amb penes i treballs (i, fet i fet, quan enllestíem, amb un quinze per cent de baixes), també ho fèiem.

(...)

Terato-pífia, esguerro guenyo, permancat, bonyegós, redundant... Gastament inviable, i nogensmenys amalgamat efímerament amb tota mena de pertrets agredidors. Fauna inharmònica... Harmòniques, ah, sí! Això rai, hò i tant! El seu ull d’harmònica, els seus nassos d’harmònica, les seues cues i banyes i ungles i botris, cascun una altra atrotinada harmònica; harmòniques pertot, quina cacorquestra! Quin orgue de monstres concentrats en un de sol…! Altrament, espectre pèl-enravenat si fa no fa mamífer, amb carns de peixos, sauris, estruços...; llets i fums, defecant-ne tothora de cop-descuit part d’esfínters purulents d’orificis insospitats, repelant-ne encontinent, amb llengües d’harmònica infecciosa, les merdegades i verins pus repel·lents — bestiarra virulent, rabiant, fastigosa, quimèrica... De tot us en seré molt fidel testimoni. La duien, balba d’opiates, a l’església palatina; la proferien al sanedrí ans al Sublim, amb tota la cúria llepadora qui li feia tou.

“Oidà, i açò ara què és, xeic?”

“Açò agafeu-vos, fill de Re!...

“—Hoc, cavà? Guaiteu, doncs, patró, què us en perdúiem, humils, i tanmateix car-compradot a collons, mestre, de debò... Per a heure’l, només, tretze dels nostres, nafrats amb traïdoria per algunes d’aqueixes meselles aparicions infernals, ja moríem negats en despulles de fetor arxiasfixiant, immergits en (i tot seguit fagocitats per) substàncies de repugnàcia (pleguem!) perindescriptible, barreges execrables, força més indecents, destrempadores, en llur inconcebible fastigositat, alhora que les dels fems, les sentines, els llims de clavegueres, els pous sèptics dels hospitals i llatzerets, les muntanyes fetes malbé de morts enxarxats a mitjan riu un parell de mesos en acabat de la inundació (encara ploient, vós!), i els carners putrefactes d’afolls i de cervells d’avortaires i d’embalsamadors — tot plegat! El duad abans d’hora, estrompant-nos-hi sense buf, i on cada bare niell és cadavre podrit i infernal amuntegament de milions i milions de caguerades!

“—Justa, ai. Com deia aquest, mossen, sense avisar ens esdevenien tostemps paranys bares d’horrors ensems inescandallables i inoïdes... I enaixí, allavòrens, què…? Re (ai, ai, ui!). Vós mateix. Com és palès, el romanent,

d’afegitó, gens incòlumes, ni il·lesos, ni sans, ni estalvis, ni sencers, (uf, el mal!)…”

“Ahà. Des d’ara, doncs, preocupeu-vos-en poc, o, ja, gens. No us hi planyerem pas els emplastres — ni, als monyons, les insígnies — campions.

“—Ara, perdoneu-me si sonés una mica a crític fora-ritmenc. Amb permís, aquest cagarro si fa no fa vivent, d’on surt, cavà…? A qui pertany? Qui me’l perdia? On el tornem…?”

“Senyoria, enlloc. Nosaltres de vós el guardàvem en formol per a ops de fotre la por al cos dels il·lusos ambaixadors estrangers. Plevim-nos-en per a amenaçar-ne la deslligada i desbandada ultrafrontera, i veureu vós els enemics qui, d’aquesta, els tindrem fins d’allò més...

“—Car ell, en canvi, pretén, contra totes les aparences, i hi puja dempeus, que també és de la classe dels simis humans i, de més a més, que prové d’un aduaret veí... Alça, manela, el panorama, doncs, que no…?

“—I no us aixeca pas les faldilletes faraòniques, el meu soci, ací, no, arraix. Podeu jugar-vos-hi que ni gosar pensar-ho no gosaríem. Ara, açò, aquesta noció de la contemporaneïtat ans de la coterraneïtat amb aquesta malestrugança si fa no fot bípeda, no dubtéssim pas que serà com ara pendre cada dia, per comptes dels comptes esponerosos de tots els imposts recaptats amb un ordiat granissat amb canya i unes maduixetes, un gat amb sabates, o ja, menys poètics, oli de ricí, vidriol; pitjor: les noves d’una altra invasió penjant-se-vos ensús el cap. Car...

“—Toqueu fusta: vullguis no vullguis, aquest marraco forma part dels vostres súbdits... Quina creu, oi, ah, llas!

“—Ve-li, exactament; oh, i espereu-vos... Segons ell (i, amb uns granets de sal, àdhuc nosaltres, per la mica que anit en poguérem escatir), ací on el guipeu, meravelleu-vos-en pler, car es tractaria d’un exemplar superiorament escollit, atès que els altres, es veu (cabalment els qui ni capaços no deuen ésser d’eixir de la corralina comuna), pareix que posseeixen qualitats, si cap a cap cap, encara més desastroses...

“—Ço que a bell ull semblaria increïble ni que enraonéssim, com de fet enraonem, dels... veritables hereus dels atàvics xarrupacagallons!”

Estranyament, poc paper part de cúria i de Vèrtex divinal. Cap reacció gairebé... Als herois començava de pujar-nos la mosca al nas. Al capdarrer...

“Ah sí…?” Amb gest desmenjat de menja-sopes, bocana-desdenyós, fluix de manoquelles, fou el comentari oblic d’un dels pus antics juristes oligarques. “—És clar, i el seu crim al cap i a la fi, què…? No pas gran cosa. Una manera com una altra d’obtenir o d’obtindre el quid-pro-quo.”

“Què…!” Aviàvem, nosaltres, peixos del tot, cuid àdhuc que glossopètrics.

“Escoli qui-sap-lo acuradot” — respongueren ja molts, amb greus capcinades d’aprovament — “—observació cafida de ciència, ei; d’ací, als codis i a les esteles; d’ací, al coets i als estels; estintol la moció de totes totes; en sóc trinós segon, ep, o tercer o quart, tant me val, com si em posàveu al bec darrer, açò rai, car crec que hi serem tots, i al bec jussà encara hi faria doncs més patxoqueta…”

“Conxorxa; conxorxa puta!” Hauríem cridats, de poder-ne, ah, llas, massa decandits. Car amb quina altra llei de l’embut ens embotien amb lletovaris suposadament reenvigoridors, amb refrescs de benvinguda i d’homenatge, drogats tanmateix amb gotetes fosforescents d’extractes immunds i paralitzadors…?

Ens lleixaven sols i en la penombra. En la sumptuositat escandalosa d’aquell lloc tanmateix gamadiu, ens esmerlíem con gats escorxats, sí que, força ivarçosament, esdeveníem com ara cabdells esfilegosos de tremolins i, si els vèiem allunyar-se corredors enllà (els ressaguers tolent-se, amb quin sospitós afany, mantells, togues, bissus, tapa-culs suplementaris, i gitant pels racons perrucotes i barbes postisses de llautó), la imatge que al capdavall en

servàvem era cada camí pus tèrbola i bellugadissa.

Amb una certa dosi de miraments, els de davant de tot, com mansos, coll-torts bous d'Osiris menant-lo als reialmes del pregon, l'adreçaven cap al museu. Açò era palès. Anaven il·luminant més torxes a mesura que s'endinsaven cap a les cambres més secretes, interdites.

Hi desapareixien amb un esclat de llums.

Tornem-hi, la cobejança frustrada. Ah, estances gruades i anc prou abastades, a tard del tot ateses. I aitan sagrades que cap de nosaltres mai no hi ha pispat, cap de dins, ni de reüll…!

Lleterades, Re! Si com sostenen els doctors eclesiàstics, el demiürg creà aquest univers bo i pelant-se-la, cada goteta un altre estel, ací va la meua messió que se l'ha deguda pelar a hores d'ara mantes vegades, i que d'universos paral·lels en deu voltar un femer.

Ah, que pogués! Compteu-me que faig cua per a cardar-me, tossut, banya-ert, cap a un que sigui més just, atès doncs que d'aquest d'ací ja no se'n pot aprofitar re...

Ambtant, què us diré…? El mareig furtiu ja feia abat de tot l'empatollet esbalandrat de nosaltres; amb mans i peus molt balbs, esterrejàvem epilèpticament, com més anàvem, per això, més feblement, fins que ni sacsades involuntàries els nostres cossos del tot baldats no es veien amb cor ni d'etzibar. Sentíem uns trucs estranys, això sí, sense significat ni tonada ni cap freqüència de percussió si feia no feia identificable, reconeixible — treballàvem amb cervells menyscabats a deslllorigar-ne algun sentit, quan, de xiripenca bolla, alguna clariana en la foscor líquida que rajava arreu damunt els nostres ulls ennuvolats, ens deixelava la guàrdia asseguda al llindar. Escatxigaven els marbres historiats del soler si més no amb el doble de daus que no els haurien calguts. Llurs crits de ficta animació calaven en nosaltres com garfis d'abordatge. Volíem escridassar-nos i ens embarbussàvem com buneres d'aigüeres embussades...

"Oi, per les obscuritats sempre s'esdevenen coses rares." Comentà, fred i desprès, un dels armats de l'escamot que ens desava en aquell luxós calaix de l'oblit.

"Man sempre ho dic: això de ficar-se a la sopa dels altres... No, senyor. Cascú a son lloc, cascú a son joc. / Què…? / Tiri, tiri…"

Toc. Toc... Els ors febrits del tron reverberaven amb les lluïssors que es filtraven entre els cossos dels soldats rasos ajupits damunt el trespol dur que els emmirallava. Aneu a saber què s'hi jugaven, displicents, malcurosos, perfuntoris, sense pelfes. Que no fos el dret (no pas figuradament, ara) a donar-nos més pel sés... A fotre'ns pels sacs esbotzats dels nostres ens desnerits, per on llurs avellanetes poguessin ésser-hi simultàniament vessades i recuperades indefinidament, fins que se n'ujessin i ja decidissin (ells!) de deseixir-se'ns...

Mentrestant (oh, paroxisme de l'enveja impotent!), el paràsit de més alta volada, el qui havia merescut la introducció al sant dels sants de palau, la plana major (com aquell qui diu, els oficials d'alta graduació), rere la Porta Sublim, en el secret i misteri de les cambres privades, a què se'l devien jugar…? O hi jugaven, mal fos temporalment, com si era ni més ni menys, un soci més de l'orfeó…?

Maleïts, d'ençà d'aqueix vespre rebregat, per poc que n'ixqués mig viu, cada matí, en llevar-me, m'havia de fregar el cap amb cendres de papirs...

(*Malviatge, com avui, xst, com ara*.)

31 Mai, 2006

Tiberi Guix

Dit amb guix a la llosarda

Tiberi Guix diu amb guix a la llosarda…

llosarda: —Llenca de llicorella on amb bocí de guix hi pots guixar, ço és, hi pots dir o escriure; glauba; lloseta; guixadora.

tiberi: —Tec amb pler de teca.

guix: —Amb això (i amb carbons, i guixots i calçobre, i capolls de flors i pler de llavors tendres, com ara la guixa encara prou tendra), els guixaires hi guixem guixades, a les guixadores, o llosardes.

30 Mai, 2006

Retrunys de minyonia en la vellúria. (*Els Homes-Pont.*)

Havíem tot just iniciat l'estudi del *Reliquiari gnomològic*, quan un bidell xaruc, ujat de córrer, a frec d'atac de feridura, amb braços i cames que li tremolaven espasmòdicament, assolí tanmateix d'assabentar-nos que, ausades, hom ens havia envaïts!

De patac, tot fou engegar a dida els seients (bells ossos bisellats d'espinada de balena) i els *llibres* — ço és, cadascuna de les delicades litofanies on, a contrallum, hom rebia el meravellós deixelament de l'essència sublimada de la nostra eixespuntada nació — un bell aforisme per cada — cafit de ciència, experiència i tradició populars...

"*A la guerra, a la guerra!*" Cridàvem, enzes, els de més.

"*—Fora fòtils!*" Eixexclamàvem. "*—Al camp de batalla hi manca gent!*"

Les adés perspícues litofanies esdevenien, amb sort, ostracons enigmàtics, o ja (ah, llas!) pols sema, cendra perinsignificant. Les tauletes encerades s'omplien d'esgarranys absurds, d'un llenguatge bàrbar, inconcebible... Quan l'autor s'escollinava per una finestra, acollonit que allò fóra aviat implevible runa i ell per aventura encara dintre, aquell mestre flegmàtic el pescà per una orella. "*—Fer-t'haig un collaret de llamps de les aclucades a deshora*." Esmentà — i aquest era precisament el proverbi que ell ens anava a eixexplanar suara que el bidell funest irrompia amb les seues eixexecrables cinc-centimades.

Aleshores re — amb una feble ganyoteta de disgust, em jaquia anar.

(Aquesta ara deu ésser la meua eixexcel·lent eixexpiació: a monument lingüístic mai no entès, monument lingüístic que tothom entendrà, car m'hi eixexplanaré fins als límits de l'univers, i upa si cal. "*—Com a la dona qui es banya tot trempat peixet hi ve..., enaixí a l'home qui sap — enxarxa conceptes immortals que pel son etern dels ignorants ignorats passà sens traça, com per ormeig malamanit o salabret foradat*." Feu-me cas. Homes qui aferrissadament capteu i copseu, aviat ho entendreu tot — i el món us pertanyerà! Car tot és, eixexclusivament, de qui en sap veure l'entrellat.)

(…)

S'instituïa doncs un temps d'ebullicions. L'embranzida de les insurgences rodava a plenes dents. Rondaven pertot arreu persones esfereïdes — fins que hom no les aturava en sec i de per sempre més.

Cascú no era re sinó un altre comparsa d'aquella costosa horror. Ens imaginàvem amb quin desig foll els escollits tornarien a llurs beixamels — a llurs propagandes ininterrompudes, indiscutides.

Tot és mòbil — els mòbils, els immòbils i els fins ahir mateix inamovibles. Baldament cada home i son germà siamès encara amb frases es refusessin (com abans) — ca, però! En realitat, ara van, amb una certa despreocupació, fins als extrems de l'eixexterminació. I, doncs, cap vaca ni vedell no és adorable — ni d'or ni de ferre rovellat — totes de sorra seca s'han tornades, i s'ensorren amb el vent.

Com un glaç nocturn sobtat, la gana pren el paisatge. Els atzucacs del fred acorralen les ciutats. Tot és urgent. I sobretot la nostra tasca.

A plenes trompetes ens estimàrem nós amb nós. A la vora dels focs, ens contàvem els diluvis i d'altres amables empescades. Com bastíem, en acabat, és clar, no pas cap torre massa alta, ans un forat ben gros i pregon perquè els maleïts panyins claveguerosos — les aigüotes fangoses — s'hi escolessin, hà!

Mes ara poc hi ha lloc per a cap il·lusió ni una. La gran partida de dames s'ha acabada, i ningú no veu que mai se'n pugui tornar a començar una de nova.

El nou faraó abandonava de bastir el seu ziggurat. Només el bastia és clar amb sords-i-muts. Perquè no caiguessin enverinats en sentir els mentiders xiuxiueigs dels diabòlics volaires d'entrenuvolam. Hom els pagava prou bé, mes ans prou havien doncs així mateix de patir un esbotzament de timpans — a cops de punxó — i un estrebament arrencador de llengua, amb tenalles molt baronívolament engrapades.

Ah, minarets espirals, encara me'n record, el mareig de l'envolar-s'hi, per a després cantar-hi cançons de cantacançons. O el plaer neguitós (el neguit plaent) de guaitar els estanys i veure-hi els mons quaix infinits que no hi suren. Mons molt més complexos i gruixuts i grandots que no aquest on raem — tot i que, en raure-hi, hi rauen versemblantment. No. Però cal aesmar-se un mateix, de bell nou infant, i guaitar el vòlvox com ens guaita. Car sempre fórem vòlvoxs guaitant al nostre torn la cara de l'infant qui ens guaitava fit a fit. I ens confoníem de món — confusió tan suau, assuaujadora, d'esfilagarsament anímic — qui hi tornés!

Mes ara, llas… S'ha acabat. Cap petit no neix anys ha. I en gruem la presència, adeleradament. Per comptes, l'esperança som nosaltres — els vells il·lustrats, els qui coneguérem l'abans (poc o gens amenaçats), els qui patírem els flagells, els qui recordarem l'endemà.

Escribes sobrevivents — exiliats, celats en raconets, els migrats quatre gats qui som, fermament volem constituir-nos en (ah, llassos, molt precaris) ponts.

Contents encara amb les poques cordes que ens romanen. Bastirem en aquestes estepes solitàries punts de contacte, perquè els clàssics de l'ahir (és a dir, els clàssics i prou), i per aventura els eventuals d'un esdevenidor només garantit, ai, per nosaltres, puguin al capdavall connectar — ço és, entendre's mútuament.

Fet, doncs: els escriptors d'ara som tots homes-pont (entre dues edats d'or, inspirades, esponeroses, vitals). Si belleu el més gran dels antics, en enllestir la versió definitiva de les seues *Cròniques de Paus i Pans Tous* es desempallega de la llau escanyadora d'estrangerismes que empantanega perillosament la seua creació (papirs i papirs plens de diàlegs en foraster, que és com realment enraonaven a l'època els podrits curials de la contrada)... Si per tal d'assegurar-se'n una comprensió mínima en el futur (car hom escriu per a la història), el que féu fou adaptar el text a la veritat total de la llengua, i no pas a l'accidental del moment que descrivia — car, bon pic la normalitat (via ensenyament com cal de les noves generacions) fos establida novament, i els vicis de la venuda, botiflera, burgesia fossin, com foren, esborrats (com tots els mots colonialistes, lleu oblidats), llavors allò seu ja no pertanyeria sinó als morts o als enemics. Si tampoc no va voler treballar debades. Si no volia pas, i amb tota la raó, que el seu escrit esdevingués ben aviat il·legible... Per què doncs nosaltres (obligats de més a més per aqueixes circumstàncies de quasi-anihilament) fórem menys ardits i conseqüents…? Per què no en seguiríem el bell exemple, i no utilitzàvem exclusivament el nostre llenguatge-nucli (el total) — tots els nostres termes, expressions, mots i paraules d'abans, d'ara i (gosem projectar-nos-hi entenimentadament) de l'esdevenidor!

No permetem que també ens envaeixin els cervells, que ens barbaritzin a tesa els kas. Ni hititoide ni *homoclàstic* (ni *cogotçoide*, ni *maltribat*), no en dongueu ni un testimoni — passeu-n'hi el moixell, esborreu-los, grateu-ne i esmicoleu-ne el tuf més ínfim, no en deixeu per poc que pogueu traces ni a les tombes — ignoreu-ne l'existència, mai no n'esmenteu la presència infecciosa — sigueu homes! Sigueu ponts! Sigueu ferms! Sigueu!

Altrament, alternativa només n'hi hauria una: clar i net: per a tots nosaltres fóra el no-re — re. Atès que... Sense avantpassats sense descendents, què fórem? Re. Re.

Reclosos, sovint i tot sense casa, els refugiats i tressallits ens condensem en coves violetes, on, si s'escau ben dinats, entre tots aprenem de llegir.

Els murs, amb llurs escrits rupestres, tampoc no són gaire pitjors que les glaubes de llicorella i els taulons negres dels estudis. Coneixem el guix i la greda (els clarions) i, amb punxons de palmes, amb pinzells de cards, també ens afranquim. Cada sequoia ens produeix tauletes a betzef. Rebaves i bordons, els evitem bo i treballant a l'arrencada, ço és, hom ocupa la sala de lliçons només fins que el qui li ve darrere ha comptat fins a quaranta. "Oblidava tot això", diu el primer, dubtós. "No veig pas que m'interessi", diu el segon, ja entrant; i esmenta el proverbi avial: "*—Aquell qui, per emuntori, no reïxi pas a purificar-se, que vaqui per a altri el lloc comú.*" La pressa ens fa concentrar molt en el que performem. Tots anem per feina, qualcuns geniüdament i tot.

“*Oh, Toth, dolça font per als sedecs del desert / Aigua amagada per al qui te la demana a crits / I revelada per al qui te la cerca en humil silenci / El silent ajudaràs i el cridaire abandonaràs a la seua samfaina, fregit*.”

Les oracions que aprenem ens duen d’espetec, momentàniament, allà on ja no anàvem abans d’aquestes agonies, convulsions, que hem tingudes darrerament. Al vèrtex d’una L, s’hi asseia el conferenciant; els deixebles cobejaven l’empíric, l’acció, el relleu, i t’embolcallaven i empenyien, poixèvols, com claudàtors. Açò, si més no (aqueix feix d’aspiracions), anava a favor de l’atenció — mai no els veies mancar d’interès. I els mestres, en molt escaient diàleg, competíem per a heure’n, sols, llur fascinació. No podies dir que les nostres banyes eren hagudes contretes fins que el tendre setí de llurs mirades no havia esdevingut inconsútil de bec a bec de paranimf — i llavors el més eloqüent de nosaltres gaudia, sense noses, ensems de les orelles del doble alumnat i de les (no re menys agraïdes) del professor sobrat.

En conseqüència, s’obrien amistats, les quals, a llur torn, proveïen savieses. Tot açò, és clar, és força ortodox, pel que fa a tècnica d’ensenyament.

Un error limitat nostre fou l’abandonament de l’utilitarisme bo i durant les classes de moral. Car si, com ensenyàvem, *era injust d’engalipar àdhuc els adulteradors* (ni de no agomboldar prou els qui volien que ensenyéssim mentides), llavors, clarament, ja hores abans de concluir l’afer hipotètic, per molt crua i impertinent que fos la nostra sensualitat, que ens donessin pel sés al llarg d’aitanta d’estona suposadament neutra, havia d’escoure’ns per força. Tota xúrria ètica pertanyent als temps normals, calia llençar-la borda avall, com ara un altre vòmit alliberador. El contrari de convencional escau a la captinença, quan el qui es capté ho fa fora dels paràmetres comcals. Aviat ho arreglàvem — llavors eixexemplificàvem que: *En coordenades tortes, anàrquiques, bèl·liques, el capteniment moral ha d’ésser tort, anàrquic, pugnaç, imprevisible, puta — sobrevivent*.

Fou l’il·lustre Krisip qui, bo i abalançant-se damunt l’alumne Lleonci, demostrà el teorema de la impotència criminal (*apalamnosisme*). Lleonci duia al trau, per comptes de cap nombre, un gessamí (d’altres estudiants, menys avençats, hi duien brins de menta, o flors de camamilla). El gessamí tombà i es féu malbé. L’haguéssiu vist llavors — els escarafalls! La pèrdua de l’objecte no es corresponia gens amb la vàlua que palesament l’alumne li allevava. Maldava com un boig per ops de restituir-li l’aparença virginal. Ací aleshores Krisip: “Enaixí com, en una unitat mínima de temps, l’organisme ha recorregut un recorregut, enaixí també el romanent de l’organisme ha de romandre a l’aguait de l’instant que serà cridat també a partir i perfer, per l’ús, un determinat camí útil. Això vol dir, cal tenir sempre presents les qualitats contingents diverses de cada acció, per ínfima que sembli. Enaixí com un cony fi pot esdevenir massa fi per manca d’utilització, fins al punt que (com diria en Tòtil) podria tancar-se, com un con de llum es tanca en l’origen. Així mateix, en un sentit purament adreçat al capteniment, cal retre un tractament igual a cadascun dels àtoms constituents de l’ànima — si n’afavories un, en lògic detriment de la resta, aqueix t’esdevenia blau com el cel diürn sense núvols, i en conseqüència massa carregat, per tal com congriava en el seu si el treball de molts, els quals, quan s’escaurà que haurien de treballar per (a) ells mateixos, freturosos d’energia, presos de l’ardent punt xuclador, blasmant-se (epileptes), veuran tots llurs propòsits desembocar en un vergonyós continu *fer-continent-de* i prou. Açò destrueix, com arna accelerada, amb quatre dies sols, el gènere complet.”

Digué Lleonci: “Amb aqueixa mena d’experiència psicològica més aviat crepuscular no anirem sinó a la pluralitat viciosa d’un altre Epicur (el qui [es] conforma). Les valls tenebroses de la seua lluna no emboliquen re de bo per a la salut. Causa és ací un terme remot i aliè, al·lergènic. Les serenors sempre conxorxegen contra les realitats. La veritat no pot ésser reduïda de cap manera a la simple enunciació d’uns mots que hom albira com a correctes. Car, tostemps que una qüestió sorgeix a enartar-nos amb el seu misteri, escoltar-ne els tornaveus per les circumvolucions cerebrals i els èmbols cardíacs, això no equival sinó a una mena d’aperitiu que orienta (però solament orienta) cap a un apetit per la veritat. Moltes d’impossibilitats hi són també presents i li obvien el trajecten i li embromallen l’ambient, per què l’objectiu roman fosc, enfosquit, insegur, tèrbol. El filosop Diugens poc anava gaire lluny d’osques quan dogmatitzà, amb gests només, que una abraçada incloïa més satisfaccions que qualsevol pilot de proposicions escollides per la necessitat de soltar un enigma, jatsia que aquest fos vital, o traumàtic d’allò més si més no. Collons enlaire i amb els seus set dits per mà, ens significava que els plaers tots sols, procurats per ço que és natural (contra el que és únicament especulació mandrosa, flatulent), ens esperonen — més que no pas a cercar — ja a anticipar les portalades interdites del Jardí (si no deductivament, doncs, per instint, per flaire, bo i ensumant-ne de ben lluny les embaumadores sentors) i, en pic trobades, a enderrocar-ne les reixes, sense estalviar tossades, costés el que costés. I ací s’humilià a esmentar també Epicur, i que l’alt viure no era tampoc propietat reservada de ningú que no hi jurqués o no s’hi esdernegués prou per a abastir-lo, gairebé amb deler, doncs, com ara, hò, assedegat, o molt libidinós, amb ben poca por que al capdavall no hagués perdut també el lleixiu, ah, llas. *Car més val no re que molt poc*.”

Respongué el pedagog amb un demanament: “Aqueixa eixexposició amb què suara ens regalaves, on es prefigurava en les columnes ja citades?”

I afegí: “—Enlloc. Enraonàvem d’àtoms (columnes on es fonamenta el tot sense excepció), i tu, ni basant-los en cada dues (alternadament, ni en cada tres, ço que ja fregaria el non-sèqüitur i l’absurd, ans construint solament en l’arbitrarietat d’unes quantes que et fan més la peça ara mateix i perquè sí), no saps causar-ne cap designi ni principi de captinença amb cap i peus. Tot és un aldarull, tot és un gran garbuix — aboquem-nos-hi i què en surti el que Re vulgui; açò ens proposes, oi? Restrets a sotscavar, d’uns quants mesos (que és tot de què disposem els mortals presos d’un en un, com tu els veus, i doncs, no pas com a unitat de molts d’àtoms, qui altrament són, per a qualsevol finalitat pràctica, eterns), un model de vida amb prou seny que ens satisfaci aitant els sentits nats com els innats, ens embarcaries en empreses desesperades — com les dels herois qui voldrien afaiçonar-se,

espasmòdicament i estrenus, alguna filla única, pròpia, de la carn dels déus!

“—Quan aquesta xicota divina som ja nosaltres, tots plegats…! Presos en ella, dissolts en ella, per propinqüitat quasi-divins, partícules del seu cony, del seu cor, dels seus peus, dels seus excrements. El que ens convé és que l’òrgan (o la llonza, o l’artell, o el pèl, o el gra o àdhuc per aventura la malaltia), que nosaltres com a poble curem, sigui ben servit per tal que prosperi i la xicota no es migri, ans, per aventura agraïda, ens altregi o atorgui més representació.

“—Els ossos i llurs molls, home, han d’esperar alhora. Ni l’un no pot anar a vessar-se, insostingut, efímerament i inútil, ni l’altre a estendre’s sol, insubstanciat, trenquívol, fantàstic. Façana i contingut s’han d’adir — presència i paladar — com ara aquest blanquet, senyors... Intel·lectualitat i forces d’ensopec ensems, si doncs no volem empastifar un fracàs impaïble. Hum, en canvi, excel·lent: la seua presentació no promou ni a basca ni a disgust (de fet, ben al contrari), la seua experta coguda no assenyala ni a indigestió ni a endrapament mansoi i elegíac (tot al contrari, novament); escoltin, saben què…? Que no els sigués pas obstacle, ja em remoc. Som davant una autèntica reeixida — cor amb figura — bon profit!”

Car l’hora de dinar irrompia. Tothom es deixava estar d’enderivells. Muts i a la cullera. Les cassoles sobreeixien. Les ferramentes plegades — quin metralleig. Les llenguasses, com torcaven; i sobretot la del botxí — s’esqueia d’ésser aquella la seua menja més estimada. La darrera vegada que també ens en tocà, recordem com vituperava totdéu i es jugava l’endemà per encara un altre full de blanquet. Tot hi eren mànigues. El music se’n tornà esporret — l’única truita que tastava (jatsia instantàniament), algú li l’estampava al bell mig del vult, però belleu un altre, més golafre, li la substituïa encontinent per un carxot.

Sabent que la musica no és pas millor que cap altre procés automàtic (com ara reconèixer la fesomia d’algú, o muntar a cavall, o àdhuc dur-se el tec al trau bucal — re, doncs, que calgui àrduament treballar des del cantó esquerre del cervell, el director, gotejant contínua informació subliminal al total — ensems al mut i music, i a l’enraonador i raonador), ningú no preava gaire massa el musicaire, com ningú no balafia enteniment bo i admirant els altres instints de l’animal: “*Vés-te’n a tocar la capsa!*” Se’l descartava aquell.

I ell havia de permetre’s un lleure al cor que se li entravancava molt perillosament. S’agemolia al fons rabiós d’una fornícula amb muricecs, i cantava. La seua era una veu estrangera — li patinava barroera i malenconiosa, i tots interpretàrem que no eixavuirava re de bo.

Ben ràpid, un dels nostres, escriba, qui sempre havia presumit d’infal·lible coneixedor musical, va impedir que els tips apedreguéssim el music dejú i descordat, discordant. Sense remolejar ni molla, gens indecís, doncs, se li plantà davant i declamava:

“—En tot cas, jo sóc el qui descriu els moviments. Pels corredors i les canals del meu escriure s’escolaran els segles maduradors, i el meu nom serà el nom de la collita d’aquest on ara som. Si dic: *Portava una camisa de la color de la castanya*, mai les generacions esdevenidores no se l’aesmaran altrament que amb camisa castanya. Eixorbeu-vos, i amb les meues paraules el veureu — la veureu, si la declarava nua i dona — millor que no pas ara el (o la) veieu. A través del que jo escric i us llegeixo, us llegeixen o us llegiu, el desert podria tornar-se de neu i els vostres peus esquís. Us reconeixeran com més aniran menys i menys. Sereu refets de cap a peus mantes de vegades. Amb el meu testimoni, signes cortesos us coronaran, i al segle L, o al LX o al CXX, sereu confosos amb suïssos, sereu presos per marits qui l’escoltàreu bocabadadament, i tots us vantaran.

“—Em sembla, tanmateix, que si ara arrencàveu d’arrel la font que sempre nodrirà la vostra fama, si us arriscàveu a perdre el motiu d’ésser remarcats, de guanyar-vos un esment, i matàveu el meu (o la meua) amant, virtuós (o virtuosa) de més a més del xerrac i la guitarra, sereu reculats d’empertostemps fins al massa tard, i llavors, per aquest estret esfínter de la casualitat, sí que ja mai no sereu renascuts en la com més anirà més refinada metamorfosi del clàssicament documentat!”

“Ve-li, ve-li!” L’aplaudírem i, amb ell, el music (o musica). Els escriptors per ço car ja érem del seu gremi i ens havia feta una propaganda idònia; els altres, més basts, lleugerament intoxicats per un perfum d’incomprensibilitat, per un respecte mut, molt atansat a l’acolloniment.

Una falena de cendra vingué a posar-se damunt els llavis molt dolços de la xicota. El temps s’havia enllordat, enlletgit, gairebé de sobte. Un vent ras, àlgid, picant, pudent — amb un parell de batzegades, feia tornar en parracs la seda o el samitell de la combinació força translúcida de la noia preciosa. Ella volgué culivar-se com una mare. Del seu castell confortable, en tombà el xerrac. La funció havia finit — això si més no era cert.

El jovent (el cos discipular, especialment), tot enllaminit per la festa promesa per la incipient tempesta, es ficà a escoltar, no pas ja més els minsos *puputs* de l’úpega supèrflua, ans els embats il·limitats on cavallaven els dimonis qui venien a trucar a les cuines fins a trabucar-les. Aquell estrèpit d’atuells caòtics i de terrisses que s’estavellaven amb esclats d’àcids escatxics, els il·lusionava prou més que cap de les més sòbries, enseriosides, classes de semiòtica. Hi anaven amb ferres punxeguts per tal d’alhora atreure’s, heroics, els distrets llampecs. Quiscú llampnafrat, i encara bàsicament il·lès, fóra més tard pres, no pas com ara una curiositat o un banau o un eixelebrat, ans, ah, llassos, per quelcom com ara un escollit dels déus, un dirigent celdecretat, algun altre futur cacic de fira, etc. Feixismes, rai.

Escandalitzat, jo tentinejava, cuidava caure de cul, no tant per ço car la fúria del vent em sondrollés tant que cuidés fer-me perdre l'estiba, ans per causa de la irresponsabilitat palesada pels nostres molt desagraïts malensenyats. Enaixí em vaig permetre la follia de caure'ls damunt com un geni o un esperit — l'únic llamp que queia em fiblà justament mentre jo els queia, i els estudiants, en veure'm flamenjant, em prengueren, com s'esqueia, per llur redemptor. "*Véns a rembre'ns!*" Colien, sangfosos. I instal·laven llurs vides miserables a pler meu, al caliu dels meus peus — "—*cap remença que, poixèvol, exigissis fóra poca, déu u! Re no ens faria goig com ara acabar aviat i del tot ben remuts! Glòria tocatardana, ai!*" Gemegaven, fanàtics, bocaterrosos com cucs, a frec de gitar-se abís avall, per comptes d'apagar-me, embrocar-me amb pomadetes, pensar-me, tractar-me com hauria correspost a un professor (tan patidor per ells, tan esdernec de la feina com aquest, de pus a pus).

Darrerement, un camí darrere l'altre, havia descobert que no m'altava gens, açò d'ésser, en essència, al capdamunt, digne de tots els respectes, i en realitat veure'm al capdavall, viltingut a lloure pels marrecs. "*Quin és el cervell del cervell?*" M'havien demanat. "—*Car si tot posseeix un cervell, tret del cervell, llavors el cervell és Re, déu preeminent, i tots som fets de Re i dels seus súbdits*."

Com desfer sofismes? Mai no sóc hagut massa bo, en aqueixa tasca. Sovint, m'he embolicat lamentablement i en públic. Ara, tanmateix, podia revenjar-me'ls, acadèmicament, erudita. Aitant com me'n vingués a talent — o no era jo pas l'adorat, tot i que encara em socarrimava molt adoloridament…?

"Construíssim maó a maó." Els divisava generalment. "—Mai a pilots ni a la babalà." Però ara havia de desempatxar, car altrament tost fóra carbó. Condició gairebé incomunicable — per prémer-los aquelles impressions emprenia a escanyar-ne un. Impuls immarcescible — sóc tot d'una la regina inquisitòria — l'agenollat el veig tornar-se albergínia sots el meu desesperat abraonar-me-li. "—Repeteix!" L'alliçonava: "—Cal mai no cremar el vell coneixement — preservem les diferents Alexandries i tots llurs antics bibliòfils — la font de la perfecció s'arrela prioritàriament en el més pregon de les espècies pensaires — la llarga adormida de les edats, vet ací fal·lària que somniàreu — contra açò, la meua única exclamació serà: *la gran rialla*." Me'ls en reia, doncs. I els tenia ben arronsats.

"Moixoni." De cop-descuit tot fou un somrís molt dolç de silenci. Ni trons ni crits ni daltabaixos estrepitosos no m'omplien el desconsol. "—Moixoni", algú mormolà de bell nou, i els sentia netejar els meus voltants amb tanta de cura que hauríeu dit falenes enconant llurs vellutats menuts. Jeia en coixins de borrissol — llurs pregàries m'eren vijares ésser el murmuri religiós del brullol primaveral — epítom de la tovor més sana. Fins i tot els capitans, normalment d'altívoles i dilatades figures, romanien prostrats. Només un cos es bellugava, un pèl irritadorament — es passejava amunt i avall damunt l'atapeïment de catifes de la cambra. Era l'escriba, el cronista, el fautor del cronicó de què jo esdevenia, per a llavors i tant, protagonista! Tot d'una, inspirat, amollà un aliret i corregué cap a la la seua tauleta encallada.

"Un angunieig de dona clara! Que bé que m'ho defineix: *Un angunieig de dona clara!*" Cridà fort. Tot ho revoltà. Alguns volien segar-lo, per emprenyador. Jo, sobreposant-me a la ranera, els deturava: "Ep, ep!" Els volia tractar de rucs — les forces em mancaven, tanmateix. Dissortat escriba — rebé de valent, fou esguerrat en lloc lleig, la seua tauleta tombà, s'esquerdava i escantellava; tot seguit, un trepig la xemicava. Bona nit.

"—Ara, ànima, pietat!" Vaig haver-me d'indicar a cau de consciència, per tal de sobreviure'm. Per tal... de fer-me qualque altre jorn amb qualque altra oportunitat d'eternitat, ah, llas!

Quan, per amor a aquella angoixa, ja se m'eixamplaven els ventricles del cervell i me l'atrofiaven, una embranzida, que ni aquell desencant que m'atenallava no podia sobrar, em dugué victoriosament al gatgeig, tanmateix inequívoc, del nom, curt, del music (o musica) — conegut (o coneguda) marit/muller de l'escriptor suara esterrossat. "—Ploma lleugera de la veritat!" Reneguí, i, senyorívol (o senyorívola), blanc-i-vermell (o vermella), se m'atansava.

Llavors... Jaquiu-vos anar de mòmies mòltes — panacees contraproduents! Mes no seré pas jo qui en la circumstància del meu triomf ulterior vagi a barrejar-hi ara les bondats de les modulacions, o àdhuc ondulacions enaixí com ara més somàtiques, del concubí (o concubina) melòman (o melòmana), però romangueu assegurats, per poc que em féssiu confiança, que el noi (o la noia) s'ho valia. Me'l (o la) plantificaven davant ben a prop, i oir-lo (o oir-la) i visurar-lo (o a ella) retia perfectament inofensiva tota virulènica física ans psíquica.

Oh, església estuprada…! Verament, si volies doncs una mare verge…, per què no triaves un efebus com aquell? Li deia, en deliris: "—Oh, deliqui, hò! Dóna'm a popar del teu tercer peuet, o, si doncs no em morc ja del delit, amb quin deler no m'occia i tot jo mateix!"

Tot fou que es féu ben meu (o meua). Amb la seua aparença de submissió, se m'arrossegà fins a besar-se'm. Cos a cos, érem absolutament un parell de cucs hermafrodites, els quals era vijares que recorrien tots els moviments d'un altre de llurs molt lents coits. De fet, ni jo, ni belleu ell (o ella), no estàvem en situació de còpula; talent per a cardar ni un, la veritat. Recordeu que jo era un cruany amb l'ànima mig crua dintre, i ell (o ella) què…? — patia enormement pel seu suara ben baldat autor. Ara, allò que em xiuxiuejava a cau d'orella mig bona — esfereïdores flastomies; escarnots molt apujats contra els militars i dignitaris presents; com més anava més recargolats penjaments, més ultratjoses ridiculitzacions de l'embolic sencer de déus i de llurs capellans nyeu-nyeus — allò, aquell frenètic atac de murrieria, m'encolomava un cop sa d'allò pus; m'enamorava la seua frescor, em divertia tant, que els estrets embenats, que amb prou feines si em deixaven bleixar, ara, sacsats per les meues riallades, es desfeien tots sols.

Si copsava, entre les llàgrimes de gaudi, els ulls plens de retrets dels jerarques qui em vetllaven, segurs que l'espitxaria pel cap alt amb un parell d'hores pus, llavors havia d'esclafir-me amb més raó. "—*Quines cares de rucs, les vostres encarcarades honors!*"

Sort que no els era gens llegut d'entendre'm — balbuceigs — a açò feia cap i prou, jo, amb les galtes una plaga i la llengua un socarrim. "—Un altre funeral on dones us ejaculen i el mort no sap servar-se gens, massa llegit. *Hè, massa llegit!*"

Percudint contumeliosament amb els ferrets d'una seua bota vella, ella els compel·lia a sentir una tonada esbojarrada, amb un ritme bàrbar, molt insistent. S'escaigué que, bo i volent aprofitar una pausa, li toquí amb els meus dits encetats, llefiscosos, un genoll nu. Catacrac, ja hi fórem! Sabeu…?

Diu: "Col·loqui finit! La vostra terror tostemps promesa, a mi, de qui els components o constitutius poden, més que no pas reparar-se, substituir-se en successió violenta — ara mateix, i sobretot adés-adés, anit, que esdevindré, per a cascú, el seu somieig promiscu — fet (0 feta), gens nic (o niga), de molts de cossos, cadascun dels quals postulat, primer, com a físic o atòmic; segonament, compost de la mena de cos de què voldríeu, idealment, el vostre — és a dir, no pas fornit de falset i de foradades acollidores, belles a l'ull i ben remullades amb saboroses mucositats i sabes, ans amb la matèria de què les planetes sidèries no deuen ésser pastades — mitològicament conquerint, doncs, macro-heroics, totes les desviacions, segons el vostre albir, incloses les atòmiques, per l'efecte de les quals resulten, penseu, tots els mals (molt desmenjadors, destrempadoríssims nyaps) d'aquest món i segurament dels d'enjondre, on la vostra força crítica (tostemps desaprofitada, ah, llassa, hò) fóra al capdavall la paradisíaca diferència!

"—A mi, por, doncs, per a cap dels meus cossos, gens. Si me'n macàveu un, de mantinent em posava l'altre, encara més sensacional, que tinc desat a la memòria imaginativa d'un vostre prohom encar més enlairat."

Amb açò, se'n va anar. I molts dels mestres ponderàvem encara el seu mètode de desapareixença (les fenomenologies, causes, implicacions, tècniques ortogèniques i hilemorfistes, apràxies i accions ideomotrius, narcosíntesis endògenes...), quan, per tal com aquella part de l'aire que ens tocava de consumir, a poc a poc havia esdevinguda remarcablement enrarida, pol·luïda fins i tot (tants de vells estossegant tots alhora i, per si açò fos poc, un cremat enmig), tothom es trobava pus tost enaixí com ara carrinclonet. Sis ens pensàvem que suràvem en joli. Tots plegats que allò era qualque celebració platònica — i nosaltres els únics olímpics d'aquella obscura raça.

L'escriba fals escrigué, bon tros torsimanyós, mes em fa que l'errava: "*Ella potser no, però nosaltres tots ploràvem. Sabeu de què…? De por*." I el filosop Menyscel apuntà: "Car tenim el deure d'anar d'empertostemps expandint el termes!"

I vam resoldre, molt unànimes i neguitejats, qui més qui menys amb un peu afora, que allò de debò era allò.

Tot i que el mot "*termes*" tampoc no fou definit, i els uns (patriòtics) fugien doncs bo i rumiant en *límits* fronterers exactes, els altres (científics) en *vocabularis inequívocs*, els polítics en *pactes avantatjosos*, els més metafísics en *espaitemps universals, absoluts*.

I jo, quiet i sull al capdavall, bleixava de gust de bell nou, acceleradament guarint-me — m'era vijares, d'acord amb tots els símptomes frescs.

"Sobrevisc!" M'esperonava jo mateix, exultant a tot drap; i llavors sentia retrúnyer el truc d'algú de defora qui, pel mal portent dels flatosos esbufecs que aviava, es coneixia, no solament que trefugia força, ans que per aventura fóra (pus empudeïda encara) novament l'orquessa. "—Qui hi ha?" Xiulí tan fluixetament — obsoletament gairebé.

"No em bellugaré fins que m'hi vulguis — simplement." Empostava ella aquest pa monitori a la caixa del meu pit, i ivarçosament el pa llevava, hi creixia, angoixant.

Putes peripècies de la vida malendreçada, amb què em vindreu ara…?

"Entra, bah!"

"Es creu malalt aquell de qui la llengua, jatsia que s'hi hagi assajat (mes sempre pel cantó dolent, ah, llassa), tampoc no reïx a fer-se comprendre. Sàpigues que tots se n'han anats. Evacuaven de primer els alcohòlics. Una de les belles i asaltes feia voleiar el seu saquet i remenava el cul. Pertot homes l'estalonaven, xirois, itifàl·lics. Dones també, si fa no fa. Tost els de més perdien el senderi, àvids, com aquell qui s'atansa finalment molt a prop d'una festa. Els romanents anaven carregant els carros — ràpids, tanmateix. En acabat tot era buit, silent, amb prou feines polsegós. De rere la reixa de la meua cel·la, havia sentit a dir que els partisants qui ens defensaven al port del coll havien triat d'atalaiar, temeràriament, de dalt de tot estant, l'esdevenidor. I que el que havien esguardat els havia fosos els cors. Em complauria de fer-te avinent que he esbotzada la porta de la presó i que he corregut cap a tu. Car, ja et dic: no és pas que l'escarceller s'hagués adormit, o, untat, hagués fet el badoc. Tampoc no m'ha calgut d'estovar-lo amb cap moixaina lúbrica. No hi era — ni ell ni ningú altre. He remarcat no re menys que la fusta neta tendeix a ésser més dura d'estavellar que no pas la bruta. Llavors (qüestió de

carícies, ja hi tornàvem a ésser), de cop i sobte aturava les batzegades, amollava el roc escantellat, i parava l'orella. Efectivament: els trepigs molt feixucs del darrer escriba. Vaig córrer a la finestra.

"—*Home-pont, home-pont! Travesséssim plegadets el desori. Mena'm a casa, si et plau!* — el cridava, molt suggerent.

"—Va dignar-se a venir-me a ensumar. Perfecta banyera, amb pèls a la cara, així el descric.

"—Diu, força despagat: *Ei, havia enllestit l'episodi, i ara me'l véns a destarotar…?* "—*Et serviré com vulguis. Ningú no se n'assabentarà* — jo feia continent de llepar-li, molt bavallosa, les reixes.

"—Ell s'havia treta l'espina. Ara volia pixar finestra endins. Massa alta. Em va dir: *Senyora, tota operació requereix més que re. I els nostres bitllets s'entreanul·len. Que jo entri o que vostè ixi, aitant es val: equival a perdre'ns mútuament. Ni temps ni humor. Bona nit, passi-ho bé.*

"—Jo el maleïa a esgarips histèrics: *Saps que guanyes en sentit — ets més d'entendre amb la llengua de baix que amb la de dalt…? Vulguin les muses que te l'ocupin babels i còleres; que als pèls bromeres de cerveses t'hi atraguin pòlips, alguers i escolopendres, i que a l'olfacte se t'hi entortolliguin llurs híbrids i els escarrabillats destorbs qui et facin, ni que fos sub-liminalment, més feredat! Que els ulteriors destrempaments de la serotonina no et permetin de mantindre cap quest per ço que mai no puguis travessar, ultraconfòs, cap altre pas, ni que l'emprenguessis sisvol a les palpentes, orb, de genollons!*

"—Açò, l'exabrupte, el feia tornar. Ros i porprat, immensament tocat, amb el seu embalum enfonsava la porta d'espetec. Em volia matar, xemicar a tesa, no lleixar-ne, de mi, empastifat pel racó, sinó qualque gros gargall terrós. Mes… Me li desllepissava, esquerpa, veloçment. I ell darrere. Deu ésser a frec de fer cap. Què et dic! Guaita-te'l!"

"Germà, què fots?" Jo, arnada mòmia núbia, espantí. "—Saps què? Pensa'ns darrera trinitat! Solidaritzem-nos, per comptes de tants d'esvalotaments sense solta ni volta! Oi? Pare jo, mare ella, tu fill…? Nucli-àtom d'una nova societat, promesa complerta, eh? Només cal entendre's, saps…?"

"Jo pare, tu fill!" Se'ns esllenegà mig esbofegat.

"Fa." Responguí, massa vell, caduc, empedalec.

"Som-hi, doncs." Pactà ella. "—Tot ço que hi és, bé hi està. Ara, apliqui-s'hi cascú a son fur. Sense sorollades, sobretot. Els autors hauríeu d'ésser inconspicus com supositoris. Cada espectre al seu racó — vectorials, com en Norigen, el gran recopil·lador, qui morí colgat en una depressió aclaparadora d'allò pus (psíquica, em referesc), oblidat carnalment de tothom, i tanmateix, alhora, discutit en esperit per tothom, reverenciat i tot el contrari de colgut (o colt) pel patoll... Per les seues obres, ensems viltingut i dut als altars per la societat. La qüestió és anar-hi de ferm: —*apunteu, apunteu!* Aquesta serà la vostra molt prenyada acció."

"I tu?" Demaní.

"Jo music." Contestà, amb un muscleig. I record perfectament que l'altre escriba (n'Endic, em fa que es deia) i jo (en Reialme, n'Eix), com dos irreprimibles matemàtics, esclafírem a sanglotar com sangloten les larves quan comencen de disfressar-se per ço d'engalipar la mort. Més endavant, quan travessàvem (per un gual de fusta espetegosa, primparada) un torrent mig eixut, Endic, rient-rient, feia veure que li relliscaven de les mans les banyes del seu cantó del canemàs de branques de carpí on em portaven, i em plegava al vol un pèl abans no m'esbajoqués (jo amb les meues nafres regalimoses) al bell mig de la sutza barreja fangosa. El somrís borrallut d'una de les banyes em feia pessigolles al cul. La reïna que n'eixamorava em feia molt de mal efecte, com ara si, massa lubricat, vessés suquets d'amor. M'arrapava a l'ample pit d'Endic com al tronc d'un faig blau — i, ai, en bec (quaix he dit la saba) la suor. Tot i que, fet i fet, en vinc força perplex, la dita clàssica em passa pel sedàs com més va més ample i estireganyat del cervell.

"*Or: suor del Solell*." Li mormolava molt insidiosament, com ara si era el seu *ab*. [L'ab: l'espieta instintiu qui duc paràsit al cor i qui, en acabat, a l'hora de la gran pesada, revelarà, estentori i bare, els meus pecats… Sí, bada!]

Sort encara que la senyoreta musica ens reptà: "En aquest jorn de fi del món, quan només romaneu vosaltres dos qui puguin escriure la nostra història, no trobeu pas que és estrany haver de veure-us com un parell de cigales massa panxudes que han de pelar-se-la l'una a l'altra? Som als voravius esfilagarsats del viure, el nostre enteniment és a frec d'ensopegar-se contra el mur sobtat de l'anihilament, i vosaltres què…? Eruditejant de draps, de faramalles, de condons, d'entorxats, d'afegits, de postissos, de plomalls, de farbalans, de sivelles, de fermalls, de carrinclonades, d'insubstancialitats!"

N'Endic em va posar de l'inrevés (cap per avall, cavà?). "Aquest és el temps" va dir, "—on, per ço car re altre no em mou, em cal atiar amb qualque acte ultrancer — com pitjor, com més ultratjós moralment i ofensiu èticament, millor. Vull dir, et llençaré vessant verdenc avall i tremolaré de goig amb el

pensament del teu destí heroic al fons tèrbol de la vall. *Siau*, doncs, amic, col·lega, company d'armes i tot. Que tot t'hi sigui de bo, i que el descans no t'arribi mai si ans no has presenciats els pus gloriosos morts."

En un moment fugaç, guaitava formar-se la meua absència entre ells dos, esguardava la meua mirada esfereïdament glaçada entre llurs dos parells de molt frisosos ulls. Sentia encar el meu crit ans no sentia els llurs tot entrepanant-me el meu. Llavors, mentre m'estimbava, es disparaven pel meu enteniment totes les menudes trifulgues, les recents baralletes vanes que havíem tingudes entre els tres. No havia calgut gaire de coratge per a consumar la separació. Ara ells se'm confonien a la vista — esdevenien un altre d'aquells enlairats arbres de quatre peus. Amb quatre peus se n'anaven dels meus ulls d'empertostemps.

Fatalitat — al bec de deu dies (m'és vijares) em desvetll entre la gent. A un relleix del congost, es repenja l'assemblea judicial.

"Què en fotrem?" Ponderen.

Un dels més ràpids interposa: "—Sovint, ço que ens contava feia patxoqueta, ca? I les narracions gens familiars amb què distreia el nostre esme? Amb els seus jonolls inèdits (de maquinària increïble, tot i que amb els ulls tots en podem donar testimoniances ara mateix encara), ens en deia a cabassos i de totes les colors, i s'aixecava (no sé pas com s'ho deu fer) i ens alliçonava, mostrant-nos-ho de més a més amb una guixent baqueta, la qual, damunt d'esfullaments de llicorella, pintava alhora signes i imatges, a propòsit d'un món màgic — si de part de cel o d'orcs, poc m'hi ficaré. Nogensmenys, prou n'apreníem tots plegats, inclosos els infants, no em direu pas! El nostre anèmic rei corrent mateix — pobre home, quantes de bones estonetes no s'ha passades assegut a la seua vora, escoltant-lo amb una trompeta d'orelles atansada al seu mormol prou a prop. I quin mal ens n'ha pervingut?... Cap! Ni els pèls que li creixien estrafolàriament a les galtes — els quals alguns havien cregut si no foren al capdavall verinosos —provaven d'ésser al capdarrer innocus totalment — i alguna de la nostra canalleta rossa (les xiquetes més mogudes especialment) se'n feia fregalls sexuals — fregalls amb els quals doncs s'han torcades les sucoses, flairoses, obertures mant camí, d'on els en redundava gran i palès plaer. Tampoc no voldria estalviar-hi ara les darreres paraules (hom diu) que el gran rei Tu-l'Adip-Tercer, tres cents anys ha, fou de l'opinió de deslliurar a un moment o altre — un bri abans no s'endugués elleix, de la maneta i bon minyó, enjondre — qui sap on, vós — part de mort.

"—Es veu que abocava un esguard curós cap a l'estranya mòmia enraonaire (la qual ara que es desperta hem de judicar si és o no és digna d'encara viure entre nosaltres), es veu així mateix que allargassava el braç, que reeixia a tocar-li les parpelles i que feia com aquell qui tragita encanteris, ço és, borinotejava amb la veu i amb els sis dits entreteixidors de la mà. Llavors sembla que es produí, pertot, en ell i en el subjecte de les seues darreres manifestacions, un canvi d'actitud incontrovertible. Un bellugueig els sacsà de continu i s'oïren llunyans alirets i brogir peülles de moltes d'atzembles esbocades.

"—Açò digué: *Meravellem-nos que, en acabat de deu mil anys, encara l'entenguem, la comunitat en bloc. Com ça enrere na Sor de Joia i de Plaer — ha mort vivint, relíquia immarcescible — i si s'ha tornat tan lleig, o si més no estrambòtic, és per ço car ara l'acomparem amb nosaltres, qui hem evolucionats com cal dementre que ell s'estancava. Altrament extingit com el cavall, tanmateix duem, dins, part de llur cabal encara. Meravelleu-vos-en religiosament, car entre la comunitat, trobareu ací, vegada rere vegada, qui necessitarà com sang les seues paraules. Que visqui sempre, doncs, per ops de les seues dues sangs vitals, fills meus, vitals no re menys per a nosaltres. I escolteu: que mai del món no ens en manqui!...* On perí, dolçament. De què jo en voto, com ell, rei gloriós, la sencera acceptança. Co-tribuns, he dit."

Me n'adonc que viuen en una contrada prima i rara, sense gaires amenitats *naturals*. El terra m'és vijares que és metàl·lic, el cel de vidre. Llurs veus em pareixen d'infant — escardalenques i trencades. Ara els sent que em diuen que de la meua darrera resposta depèn que em deslliguin del darrer nus que m'arrapa a la fusta sagrada del sarcòfag.

Sentencien: "—A allò que contesti, ens sotsmetrem."

Dic: "Quan us veig, aitan moderns, propvenint d'algun dellà insospitat, com ara d'una planeta apareguda de trascantó, em deman si no us interessarien tots els detalls d'allò que fou…, i d'allò que fui. Pecaré de pretensiós i suposaré que hò.

"—Un jorn acarí una rosa, o ella se m'acarava — s'acarava doncs místicament amb mi, car el món (si pus no, cell que coneguí) és rodó. Una rosa perpètua, immusteïble, amics, sempre esborneiadorament intricada, sempre suggerentment flairosa — vet ací la meua vocació. No em deslliguéssiu, no em desarreléssiu, no em collíssiu, no m'escapcéssiu, no em separéssiu pas de la meua fusta i del meu terrer. Conreeu-me amorosament, feu-me créixer — si podeu, feu-me més sa. Jo us revelaré tothora l'antiga veritat (o, si pus no, la veritat de l'antic). Ara amb més raó, ara amb més de seny. Car tornc a ésser conscient que sóc, que sou, que som. Mai no trenquéssiu l'embruix. Si em desenganxàveu, per aventura periria, periríeu, periríem d'allò més rabents. I jo vull ésser viu d'empertostemps, per tal que poguéssiu arrelar-vos-em, per tal, doncs, d'ésser, encara i sempre, les arrels. Ah, convinents encantaires, en eternitat, les arrels…!"

Mes molt a prop meu hi havia un coronat. Ell m'estronca l'emoció. Ben immutable, em demana, en una llengua aproximada que tanmateix conec força

bé: “—Manoi, què en resta, doncs, de l’infern? És dalt, és a baix…?”

“Només tinc seixanta anys.” Me li planyc. “—Com ho puc sabre, eh?”

“Ets precís, amb el temps. Com un rellotget, manoi. Saps què…? Juguem a romans! (A romanç?) Enviem els murs enllà, llongament lluny. Vós fareu de pont, i nosaltres serem els amics qui us travessarem; enaixí, belleu, al llarg d’un hom, d’altres arribaran. A l’altra riba, jo seré el president. Cascú em contarà la seua malaltia, la qual jo tractaré d’ajustar. Llavors vós, ben ballestat, amb arnès tot nou, al meu costat, endegareu els demanaments, vull dir, els fareu gramaticalment impecables. Preneu-vos-hi amb totes les de la llei. Ella, ma filla, us ajudarà. La nit romandrà allà, enjondre, sola, respirant gairebé espasmòdicament. Quan serà l’hora de dormir, endinyeu-li-la!”

Poc s’encallà llavors. “—Ah, treballadors! Comprovarem les nostres potestats. Tot en ordre. Represos, partirem de bell nou devers l’estany som. El cor d’un poll en letargia fa més soroll que no farem quan ens abalançarem damunt les gents qui eixivernen, ajagudes i assegudes, vora el líquid galbí, túrgid, vescallós, càlid, fumós. Totes aquelles lliçons de llengua ens hauran fets, de tabolls i reticents, àgils i exactes. Heus per on: el port estratègic serà nostre en dos segons. Per poc que tots fóssiu proto-quelcom, aquell jorn us acomplireu. Rememoreu ara les vanitats d’altres temps. Tot és un joc. Tanmateix, oi que val molt més arribar-hi estalvi, sa, amb un esdevenidor infinit i descendents assegurats…? Som-hi, doncs. De dotze a sis centes branquillonades a aquell de qui els vestits no estígon a l’alçada de l’esdeveniment…!”

Ni el car poncellatge de la seua xiqueta no toldré ni vull que mon car poncellatge ell no em tolgo. Volia que juguéssim a romans…? Hum, em fiquí a consirar-hi. Rostí mentrestant un aglà rostit. N’hi havia platerets rere la roba estesa. Xerricaren pollegueres. Certs clients qui ja fotien, d’amagatotis, d’esquitllèbit, el camp… No sé què hi entenien, a allò que s’esdevenia a l’escenari. Segurament no gaire, ujats. Ep, o potser eren metges o advocats cridats urgentment. Ells rai. Com jo. Se’n fotrà, buit de butxaca, del lladre el viatjant (*catabit vacuus coram latrone viator*), tret que tot mon dez o tresor el duc crani endins. Un crani sovint embalat a tot estrop, somiant sense aturador.

“—I no faig trampa!” Certificà.

Volia entendre’l absolutament; els altres, tanmateix, tampoc no era vijares que romanguessin ni tan tranquils ni tan feliços dalt a llurs bancs, precàriament perxats.

Al capdavall ho deixaven córrer. Semblava com ara si algú hagués marcada la fi de l’alerta. De les butxaques es treien sengles corones portàtils, se les anaven ficant per barret. Tot al voltant, els suburbis pul·lulaven de reis, prínceps, atots, manaires de tot gàlib i nècsia. Plens de raó; de trast en trast, de raons.

Jo volia continuar parlant de bones fetilleres, i també d’amor. “No m’alta gens el camp”, els recitava. “—Tot hi és menja que menja. Sense aturall, nyam rere nyam rere nyam, nyam-nyam… Sense d’altres il·lusions, on farem cap? Aclarim-nos les veus i (mortes no gens, ans vives!), com meretrius de fortalesa, despleguem-nos, cap de dins, davant la porta. Juntes, llegim-los les acurades butlles, expliquem-los quantes d’hores ens romanen (no gaires, ah, llasses) i que atalaiem, a l’horitzó, una polseguera verament estranya…”

“Xut, xut. Aquesta és la sala, manoi. Com podràs comprovar. Guaita, ara et duen un plat de cols. Es veu que és l’hora de dinar.”

“Ah, company!” Li deman suara. “Per aventura menjar no és pas també un joc?”

“I tant. I que prou val més gens no perdre!”

“Tovallons de papir!” M’exclam. “Quants me’n pertoca?”

“Ves, manoi... Pse, xeic... Ara sí que… Ves, hò i tant, això rai, aitants com te’n càlgon.”

Ha vist que volia escriure-hi. Mes ja en venien, d’escrits. Lloc únicament per a aqueixes marginàlia.

“Ai que bé. Guaita, monument: açò és teu. Només cal que signos, home!”

(*Ah, malparits! Piqueu lluny d’osques, la mòmia bleixa, no és pedra pas, fàcil d’esquerdar, ni d’esborrar, falsificar… Em colgueu massa d’hora. Encara sóc viu! Encara sóc viu! Ca, carallots!*)

Puta sucursalista

La Mara Gallina, corcada
puta sucursalista,
practica l’apartheid;
diu que tanca botiga — i taboll podrit —
a tothom qui s’escaigui
de tindre els ous a lloc,
tothom qui tingui prous ous,
i trempi prou, i sigui prou trempat
i sigui doncs capaç de defensar’s.

Diu que li fa por la gent comcal,
tothom qui sàpigui doncs
dir no a l’enemic,
i sàpigui tornar-se’n
amb el roc al puny i tot si cal.

Diu que prefereix
donar el seu cony putrefacte
al macarró putrefacte
i infectat,
flasc i cagat i traïdor,
i qui clava el ganivet per l’esquena.

I diu la puta Gallina que és clar,
que ella és molt pacífica
i que la putrefacció estova
i que per això ella és tova,
i que doncs que la deixeu en pau,
que es vol, pobrissona,
acabar de podrir en pau,
i que en conseqüència decreta
que d’ençà d’ara mateix
el seu cotxó supurant
ans gangrenós
només serà bo
per als damnats eunucs,
per als bacius i els xorcs,
els impotents, els anorcs,
els xisclons, els rancalls,
els colluts i els crestons…,
els del tot sense pebrots, en fi,
i renegats esvortons;
en un mot i prou:
per als escotiflats
lacais molt llepaculs
de l’enemic fastigós.

Entre tots s’ho fan tot.
Sucursalistes,
botiflers
i enemics,

en grumoll llefiscós.

Tot sigui, diuen, per espanya-
portes com som, l'anar robant el client.
Tot sigui, diuen, per castella-
dres com som, i que
qui pagui, pagui,
i pagui, i pagui,
i pagui i repagui
sense que em tasti
el cony.

Respon el chor dels bemparits i collonuts:

[Gallina, encara t'agraïm
que ens bandegis
lluny de la teua xona
bullent de letals microbis.
Ara sí que, únics
no pas infectats a mort,
surarem ensems!
La pàtria: rai salvat,
i nosaltres damunt —
no pas el rai de la Medusa,
doncs, ans el rai que
irreversible
davalla
fins a l'oceà inevitable
de la llibertat,
dum-dum-dum-dum!]

I ara, amenitzant la vesprada, vet ací el "Blues" de la "Chicken Whore" — escrit ans cantat per la molt anomenada cantant d'òpera na Pippa Puttanetta.

Mara, the chicken whore,
full of lewd ploys, and yet so bogus,
and syrupy and magoo;
she wouldn't dare put her cunt on the line.
her blinking cunt
would only blink to the blind.

She was such a fucking schemer,
if you wanted to cream her
she would just grin, coy as a goon;
such a quandary you put her in,

her crests would fall, her beaks likewise,
like some turds, color maroon…,
her unrisen hackles would farther falter,
her cunts would be all burs,
all burns her nipples,
her noses all snorts,
her teasing simpers, all spoons;
all fizzes and fizzles were her assholes,
verminous nests
where the shrunken toadies,
namely her dear treasonous friends,
would veer to, not to skewer her,
but to croak therein once and for all;
their craven simpers, all spoons.

All spoons, all spoons,
of treacle and the clap,
and of soft and gooey
and bad and poisoned crap.

She would roam on all-fours,
her lambent ass swathed in lousy furs,
the honcho pimp's henchmen
come straight from some private slayings of their own
would gather around as shoals of dicks
and would spawn and spawn,
and spawn and spawn,
until they had her and her ratty furs
filled with foams and stinking jizzms
and plenty discoloring gunk.

Plenty discoloring gunk,
her unrisen hackles all stained,
her crest snarling shaggy,
looking like a chicken insane,
while the honcho pimp's henchmen's victims were slain,
and she's howling for more and more.

Fucking contemptible hen.
Cheap loathsome chicken whore.

She spurns the brave,
but the iniquitous lures;
she's standoffish with the decent folks,
but hellbent, and ass-over-head, hailing
and honoring the murderers,
the weaponry-ridden crooks
always eagerly in the hunt for further payoff.

Looming creeps with plodding limbs
spiky-grown with guns,
cancerous excrescences
that, with a rattle, thud.
And thud, and thud,

rotten to the core;
the gunk suppurates
and, with the swallowing, all crop-full
becomes the whore.

She's a heartfelt ass-licker,
her lips are sure sore,
her sloppy laps provoke
an accursed uproar
into the ears of the just.
She spurns the brave
and the iniquitous lures;
she fucks with nobody,
but she's fucked galore.

She's Mara, the chicken whore,
verily a plotting worm
in the crappy whorled flesh.

For nothing in the world
would she put her cunt on the line.
Her blinking cunt
would only blink to the blind.

[I ara… **Me'n vaig al cine.** Ja sortint, veig que s'ha fet fosc; per l'espectacular avinguda vora el riu, a Filadèlfia, una dona grassa se m'adossa; comencem de garlar amicalment; m'ensenya, damunt taules i cadires del passeig, anuncis on hom l'anuncia com a soprano molt reconeguda; la felicit somrient; diu que aquells dies, pel més pintoresc de Filadèlfia, ha estat oferint concerts a l'aire lliure, de franc per a tota la població — cada funció immensament reeïxida, massivament concorreguda… Que em perdoni, mes que no me n'entenc de musica gaire, que li dic. Em tusta enjogassadament, em repta una miqueta, i m'esmenta un enfilall de noms de grans dives de l'òpera; no en reconec cap, tot i que li faig que sí, que sí, amb el cap… A poc a poc transpira la noció que ella i jo hem tinguda qualque cosa de diguem-ne romàntica en el passat llunyà. De debò que no la record de re; potser perquè s'ha engreixada, perquè s'ha anada carregant d'excessos…? Qui sap. Haig tanmateix de dissimular i dir que hò, i tant, que me'n record, tot i que tot el que dic és prou fluixet i vague… Al capdavall, en una raconada més fosca i menys concorreguda pels caminants tocatardans, se m'abraça i em petoneja passionalment; m'ha estimat tots aquest anys; m'ha cercat pertot arreu; per això ha volguda ésser mundialment famosa, per això ha excel·lida tant en l'òpera, de tal manera que és la soprano més coneguda del món, per tal de contrarestar la meua anonimitat fonamental. Si jo doncs no apareixia enlloc, almenys ella apareixeria pertot — i llavòrens, si doncs jo era viu, sabria com trobar-la. Li dic que em perdoni, però que ves, sóc tan distret... *Allow me to shrug it off as another of my many shortcomings, alas, another bastard scion of my intense intellectual life*… "**I quite understand, my pet, my love; you were always so especial, anyhow!**" — respon na Pippa Puttanetta, soprano immortal. [No, el nom no em diu re, mes faig ah…! com ara si el nom em fes o em fos de debò re.] Tot ho tens perdonat — rebla — ara que t'he tornat a trobar…, laputa, Tiberi, i en quin paradís no visc! — i se m'enganxa com greix a l'os. Per la nit a Filadèlfia, amb la cèlebre cantant d'òpera, doncs, el tit qui no se n'entenc gaire de cançons, fotrà goig rai… Vora el riu calm, fosca suau, magnífics edificis vetllant a l'altra banda, i ella qui se m'enllaça aitan adeleradament… Què havíem tingut junts de joves…? Estic passant l'aspre rasclet de la memòria pels solcs i caramulls del cervell… No en trec petroli ni re. Ens havíem entesos gaire; havíem anats gaire lluny…? A quants de gastaments s'havia plegats — afollava, vull dir, de quants de balbs embrions vermiformes…? Hum, hum, i tanmateix, quin enamorament més sem i lleuger i doncs gens pregon no havia doncs estat (si més no per al tit) si en acabat l'oblidava totalment…? La setmana darrera, els seus discs, pertot el món, venuts com qui els regala, o els llença per la barana. El ***blues de la Chicken Whore***, un èxit constel·lat, vull dir, ubic i ressonant per les més remotes constel·lacions; diu que fins a Sírius i tot se'n parla bon tros. És clar, en acabat de tanta d'exposició popular! Una munió de gales públiques

ofertes; tothom, i tot el món, la coneix; de primer, això nostre és una conversa casual, entre dos qui es passegen tranquil·lament anant cap a casa, mes de seguida allò deriva cap a dominis molt emocionals i íntims. Boja amor em declara... I ara com me'n desempallegaré…? Com puc tocar el dos si se m'adossa, com dic, tan a frec…? Ep, no pas que sigui gens antisoprano (i menys antidona, ni antiPippa, ni antiPuttanetta, ni antiputaneta, ni antiputa i prou), mes prou tinc ja una dona a casa, i em sembla que si transpira la cosa, rebré de valent pels dos cantons…! La grassa em fotrà calent ans, si em trepitja, m'esclafarà a tesa, ni bo per a pàmpol de llum, una pell massa emboïgada; la prima — ço és, la meua dona, atlètica i musculada a collons — a mastegots em xemicarà sense remei… Doncs malament rai. Això de les dones, fillets…!]

11 Mai, 2006

Dinovè de diorismes

Diorismes, definicions: —Doncs, de **delimitacions**; i, de delimitacions, doncs, de **limitacions**, car què altre fóra "definir" que no pas posar entre confins, o termes o vedrunes, cert objecte a consirar…? És, doncs, com ara esguardar-se quelcom amb aclucalls, vull dir, amb ulleres d'ase, de mula, de cavall…, perquè, com ells, el qui consira no es distregui pensant en altre que en la tasca per acomplir davant. Tinc tres mots per a aqueixes ulleres (supòs que furgant-hi una miqueta en trobaríem més), *aclucalls*, doncs, i *antiparres* i *orberes*. En diré, d'això que escric fixant-m'hi molt, com un mussol, aclucallades, o antiparrades, o orberades, doncs. Si en res fixes massa fit a fit l'ull, se't torna al capdavall no-res. Car tot ve de res i a res se'n va. I doncs, amb aquestes antiparrades meues, o enderiaments de ruc, no miréssim tampoc gaire prim, no fos cas!

Escriure: —Escric perquè no puc acceptar un sol destí. Només escrivint pots viure en el somni de tots els destins.

Resignació: —Cada cop on et veus aculat a haver de tornar a signar (sempre a la baixa!) el teu contracte amb la vida. Per això et duu a tanta d'eufòria cada avinentesa on tries d'estripar el contracte. (I ací els anys tampoc hi haurien d'ésser obstacle. Per molt rossí que fossis…)

Rossí: —Fes-les de pollí, molt imprevisiblement, fins a la darrera guitza…!

Òrgan esssencial: —L'esme. Tothom mancat d'aqueix òrgan cau en la crueltat i pertany doncs a l'element criminal. Una persona sense imaginació, sense capacitat per a veure les conseqüències de qualque acció dolenta, és a dir, allò que se'n diu un "valent", un torturaire, una "persona d'honor"…, és això, un criminal, un esguerrat perillós.

Pler n'hi ha arreu, mes solen aplegar-se en els cercles "bempensants": entre els militars, la bòfia, els eclesiàstics, els legisladors, els jutges, els carnissers, els caçadors… Els aburgesats. Els "bibliosos". Els qui "només obeeixen les ordres dels superiors". Els "orbs servidors de l'orba llei"…

La malaltia de la crueltat deu ésser la pitjor existent. I en acabat, tots els malignes cruels, nats sense l'essencial òrgan d'humanització, és a dir, el magí… Pel que fa a aqueixa nècsia infame, cal demanar-se… De tots els dolents de mena (tan dolents en el sentit de malalts com en el sentit d'àvols), de tots aquests esguerros esfereïdors, què doncs fer-ne en un món comcal…?

Tarats, mancats, nàquissos, no pas del tot humans, on es divertirien millor que no pas en un món separat, per a ells tots sols, on a lloure es poguessin anar entremortrint, i tan cruelment com els rotés…?

(Aquest és precisament el concepte que tenen de la Terra mateixa molts de pensaires d'utopies. Veuen la Terra com el que prou sembla de prop: un infern on, entre la bona gent — és a dir, els "patidorets" [i quin paradís no fóra aquesta Terra en canvi si ara fos doncs plena només de dones patidoretes i, campant-hi llambrescament pel mig, el vostre rossí, i fent-hi les seues molt indecents — és a dir, xalestes i solaceres — pollinades!] — entre la bona gent, doncs, diuen els descriptors de distopies, hom hi ha anat ficant molt cruelment l'element criminal de pertot arreu — tots els "molt honorífics" personatges qui pertot a l'univers, per llur manca innata d'imaginació, mai s'avingueren a torturar altri — i així, sovint, per guardó, escalaren posicions en la vil correguda cap a veure qui acaba campió dels torturadors i empescaires de novelles i cada cop més cruels guerres, fins a esdevindre doncs enlairats terroristes, com més amunt millor en aquest selecte capbreu de notables infernals: bisbes, jutges, generals, dictadors i imperials presidents qui dirigeixen, ben encadirats i honorats, amb repel·lent caprici, les matances a distància, i, com més anem, millor es poden permetre el luxe i l'afegit privilegi d'anar cometent vastes atrocitats amb bombes pus i pus salvatges… Si mai la medicina surés prou fins a ésser capaç d'albirar, al cervell del qui neix, la manca d'aquest òrgan essencial, quin plaer i ensems quina ferma obligació no fóra bandejar-lo, el maleït canviot, cap a un altre infern molt lluny de ca nostra!)

Ànima: —Fètida flatulència del cos. Ho heu provat mai? Si sentiu algú qui diu "*ànima*", ensumeu-lo — oh, la pudor!

"***Tots som fets de matèria angèlica, tots tendim al cel***": —Em diu el pipinet quan trempa. "*Tinc set de paradís!*" — em diu, molt místic i metafísic i transcendent, el pipinet, molt devotament i sovint amb una prístina llagrimeta a l'ull (és noblement monoftàlmic, sabeu?). "*Com el parafuets crida el fuet, així la glòria fragorosa aqueixa fua fulminant m'inspira*" — ell qui em diu, trempant de valent, el massa insistentment poètic pipinot. I me n'adon que, en la seua emoció de bategosa puixança, quan declama que: "*Tots aspirem a la despesa benaurança dels trons celestials*", es refereix, molt exclusivament, als pipinets — i mai (llas!) a la resta dels mortals.

La idea que vivifica el jovent: —Sortós jovent català, únic al món amb un projecte perfecte: La restitució de la unitat, la llibertat i la independència d'una Catalònia solidària, de bell nou al capdavant de tot el món en cos ferreny ferm, assolit i ivarçós al capdavant— primer, destacat, a la marató universal — portant amb salutífer urc la samarreta on la senyera estelada al capdavall haurà d'atraçar tothom altri dins les altrament fosques profundàries i eixamplàries interplanetàries. Prou poden, jovent benaurat! I ara sense por! Això rai! Som-hi, cor fort! Fins a la victòria, fins a la llibertat! Perfecte projecte, ja ho he dit!

Gernika: —Vila heroica basca anorreada per la covarda aviació nazi bo i servint el feixisme franquista castelladre. Així mateix, "Gernika" és un quadre picassià robat pels mateixos lladres (hereus directes del feixisme franquista), a qui la covarda aviació nazi adés serví bo i bombardejant a tesa l'heroica vila basca.

La dama d'Elx: —No és pas a Elx. És també a cal lladre, és clar.

I on són els papers robats a baleàrics i a valencians?: —On vols que siguin? A cal lladre!

Orientals: —Tots aqueixos migjornencs sense un dit de seny i qui tan talossament s'han deixats ensibornar pel discurs casernari merdileny, i ara, a còpia de sentir-s'ho insultar, es fan dir "llevantins"… Amb un club de futbol, amb un diari i tot així malanomenats…!

Això els propòs, un sinònim amb connotacions molt menys deplorables.

Per què no es fan dir, si tant s'hi agafen — com qui s'agafa al rat ronyós qui la pesta li tramet, i només perquè aquell rat és un rat qui coneix de tindre'l sempre rosegant-li els ulls de poll, i això al capdavall a la llarga fa família…

Per què doncs no es fan dir "orientals"…? Oriental Club de Futbol, Diari Oriental. Vol dir el mateix, saben?

Tret que amb el nom d'"oriental" s'estalvien tot el regust estercorari que acompanya l'entecós epítet "llevantí". Ah, l'esfereïment, "llevantí", fuig!

Pertot al món, el dissortat mot "llevantí" duu immediatament a l'esment el trapella putifeina; l'oliós, llefiscós, garneu i deslleial serpeta qui només és a l'aguait tothora per a fotre't…! Sinistre, verdós i simiesc… És un maligne repugnant, la púrria de la Mediterrània…! Ecs, i això n'hi ha qui es deixen dir pel fastigós merdileny!

L'oriental és molt més digne, i pausat, i complidor. Si cal, el tòpic insultant també se li encasta: tragina amunt i avall un aire massa sotamanesc, amb ulls esbiaixats de bare punxapanxes, i amb aquella rialleta enigmàtica que tan nerviosa fot la "gent de bé". Roí i mal subjecte, doncs, igualment, és clar; mes un mal subjecte fi i si fa no fa virtuós — no pas groller, pudent, coent, brètol i peuplà com l'altre.

Només els ho suggeria. Si volen ésser apèndix cianòtic de ningú — i per a més martiri de l'enemic qui així els bescanta i a sobre els espleta com si són camp de cols — poden tanmateix endolcir l'agror i la pudor de col malpaïda del nom que tant els enllepoleix.

Per acomparament simètric, em diuen si els portuguesos són (ni de molt lluny) tan datspelcul…! Quants de "Diaris de Ponent" i quants de clubs de futbol es diuen "Ponent" posem per cas a Lisboa…? Cap! No els cal recórrer a ridículs expedients, com ara potser poder dir-se occidentals. Occidentals de qui, de què?

I s'imaginen! Molt menys ponents…! No són gallines. Gallines els llevantins, és clar, traïdors com déu. Ara, els lisboetes, ni ponents ni ponedores… Això de ponents dels ous deixem-ho per als babaus lleidatans. Ningú no és a ponent ni a llevant de ningú — i molt menys de cap envenjós opressor. Tothom qui s'ho valgui és al centre d'ell mateix.

Si els catalans de migjorn (terme eòlic i geogràfic) es volguessin dir res de veritat diguem-ne si fa no fa ventós o geogràfic (ço que només recoman molt localment — a ponent del predi, a tramuntana del turó — o ja a escala global: l'Orient Exprès, les esteses àrctiques, el reialme hiperbori) s'haurien de dir precisament així: Migjorn Club de Futbol, Diari de Migjorn — això a escala de pàtria (on els capsdecony lleidatans són a mestral i no pas a ponent!). I, per descomptat, tan occidentals i tan ponentins, o tan el que calgui, a escala global, com tots els qui no són ni orientals ni llevantins (ni australs ni polars) (ni què més hi ha?) (ruc de manguis ara no me'n record).

Escriure: —Escrius una lletra a un company. Com s'esdevé sovint, s'escau que aqueix company ja és mort d'ençà d'ara fa uns mesos. (No t'havies assabentat de la seua mort precisament pel fet que érets lluny.) La lletra es perd (com perderes el company; ja no en sabràs mai més res). Era una lletra comunicant-li el teu suïcidi imminet. Una dolça lletra d'adéu…

I ara…? Ara tots som morts. Tret la lletra — per una d'aquelles casualitats arxivada en qualque indret — i incompresa. El lector diu "*—L'home al qual el suïcida trameté la lletra, com ho va rebre? Quin batzac moral, potser!*"

Mes ara em ve a l'esment que el lector anònim de la lletra (un erudit de bot i fora, un estudiós de secà, un lamentable verm de biblioteca), a hores d'ara també és mort.

Tornem-hi: i ara…? Ara res. Sé que és fútil interpretar res. Tot és exactament com sembla.

De més estranyes se n'esdevenen: —Per què sovint, bo i llegint les memòries d'algú, reveus tot de sobte qualque somni que havies tingut (de vegades vell d'anys, o que doncs havies fins i tot transposat en full de paper per la força o la curiositat que es portava), i te n'adones que molt de recapte s'adiu entre teca i teca: entre el fet més o menys esdevingut a la persona i el somni per tu pregonament experimentat…? Ésser humà és comuna experiència, això és palès. Però fóra meravellós si podies, com a humà (o fins i tot animal), anar pouant en bassa universal de somnis.

Tota experiència humana prou colpidora cau en qualque receptacle psíquic d'on els cercapous dels somnis poden pouar-hi. Poden escandallar-hi, escorcollar-hi a lloure, i poden, per diverses xiripes, enganxar-ne parracs, de vegades llenques senceres, acolorides, vívides… Certs elements dels somnis foren com ara hams qui enxampen filagarses d'acció en el receptacle de l'experiència humana… Això explicaria les coincidències, mes sobretot les penetracions en mons insospitats pel molt lúcid, molt batallador, somiaire — més actiu i heroic (i intel·ligent!) que no els més actius dels heroics malfeiners qui amb llurs heroïcitats molt guerreres el món espatllen, mai amb prou estona, ells, és clar, per a analitzar l'acció. Car que els vas, carallot, amb falòrnies de somiador; només volen morir matant!

Consciència de camí deixat enrere i prou: —Per on has passat…? Carrers deserts, cairats, closos — cap botiga ni magatzem oberts. Cap amenitat. Carrers sinistres, duient enlloc, o, a tot estirar, a l'estació. Sempre hi és massa dematí. O massa tard.

I al capdavall dels carrers, les caigudes en blanc. Les vies interminables. Els túnels o els corredors. I les estades als hospitals, on, bocí a bocí, t'han anada tolent la consciència. Et trobes d'antuvi rere les brèndoles del bres — tot just en acabat de la primera operació. Qui ets…? Qui ets…? Solet. Solet, ignot. Un grumollet de carn pensaire, dient: "*Eh…? Eh…?*"

I ara…? Una altra consciència tolta. Estranys instruments al costat. Apagats. Tret que et solca a manès el record en llampec d'un projector fix als ulls, molt poderós. El record — en crus, creuats llampecs — d'uns ganivets molt esmolats qui relluen a la llum del projector, enjòlits, agressius, papallonejant-te damunt el cap.

I encara…? Abandonat rere el dipòsit dels gasos, o els hidrògens o els oxígens o els azots, a un cantó de la cantonada de l'hospital molt cairat, vora els cossis curulls dels rebuigs. No pas que t'hagin pres per mort, i doncs llençat com qualsevol altre afoll. És només que et donaven l'alta i no sabies qui érets — qui érets a part de tu — i t'ensulsiaves, sense traç. **Car qui ets doncs mai, a part de tu…?** No ningú.

Tanta de consciència escapçada. I tanmateix encara et reconeixes com essent tu mateix — quin remei — escarit del tot, ragut, esporret, sense res — només tu, atrapat en un cos, atrapat en un llit — un llitet d'infant, un llitot de jove, un llit d'adult, un marfegó de vell…

Dobles: —N'hi havia vint a repartir entre nosaltres. Només en vaig afagar un. El meu doble em va dir: "—Agafa'n més; tenim-ne dret a força més, saps?"

Li vaig dir: "—No! No veus tots aqueixos dobles nostres, darrere entre les ombres, a llarg llarguíssim i pregon de l'infinit…?"

Diu: "—No. Només hi ha dos dobles darrere. El teu i el meu."

—Vols dir?

—I tant. Compta'ls bé.

(I era veritat.) Vaig fer: “—Doncs això vol dir que, dels vint, ens en toquen…, vint dividit per quatre…, cinc. Cinc per cap!”

Digué: “—Exacte.”

I ell i jo n’agafàrem doncs cinc cascú. I els altres deu els deixàvem per als nostres dobles. Què farien ells amb llur dobles — aquest era llur afer, és clar.

* * *Cardeni, Adalbert, Berta, Nessus i Marçal·lí, fiçós ans anòmal borinot boterut: llurs invents gens poca-soltes i claferts de suc i de bruc* * *Bombeta: l’home de les idees; Adalbert: l’home de les sensibilitats* * *Berta Bombeta, la dona de les sensacions; Nessus Çonsamarreta, l’home dels greuges a desempenyorar*** Damunt roca rodona, sens molsa, il·lumaquel·lada, codolenca i llisa, jau a l’aguait el renoc pensiu, el gripau ombrívol, qui a gavadals i sense altre neguit lluernes endrapa – i amb tanta de teca qui lluu, li lluu el paltruu que gens li pruu.* * * Serpentejant idòniament diuen dites els cucs lluents qui al pap duu. Diu u: “–Só gegantí, en tot cas il·lil·liputenc, i vaig saltironant, com damunt palets de sòlit gual, pels mons arnats, escaguitxosos, emboïgats, que com parracs polsegosos doncs, s’esfilagarsen i desfilen estesos per l’univers que somii, mig païtt.”* * * Escriu fimbradís un altre verm qui lluu: “–Saps què? Lúbric marabut en desert desert, gra de sorra sobrer, nan balder, pertot naquis, borralló llis, il·lamel·lat, torçudament escobinat, de neu negra en profusa nevada d’intricats joiells resplendents... baldament (pregues, caguendéu) el món entrés en fosc engolidor, llera eriçada de foscor roent, on es fon per sempre pus el tritlleig joiós de la càustica secreció gàstrica, bah.”* * *